

Giới thiệu Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!

Ngoài cái tên Linh Lan, cô còn có một tên gọi khác là Min.

Cô sở hữu một giọng hát tuyệt vời và khả năng chơi nhạc cụ phi thường. Tuy nhiên cô lại không sở hữu vẻ đẹp dịu dàng mà lại mạnh mẽ và có phần bảo lực.

Tuy nhiên khi chạm đến âm nhạc cô hoàn toàn biến thành một người khác. Min luôn muốn tìm kiếm cho mình một chàng trai, nhưng từ nhỏ tới lớn cô chưa từng có một mảnh tình nào.

Duy Khang là thiếu gia con nhà giàu, tính cách khó gần, công tử bột và là hotboy của trường học. Khang cũng là một chàng trai mê âm nhạc và chơi ghita kiệt xuất. Khang là người rất tự cao và cho mình là ngôi sao, là chân lý của cái ngôi trường nhỏ bé này, bởi cái gia thế khủng của anh.

Hai người gặp nhau dưới tình huống khó đỡ "Mỹ Nhân Cứu Anh Hùng".

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tên khốn hống hách

Buổi sáng đẹp trời. Min đang phi hết tốc lực đến trường với con ngựa sắt của mình.

- A... Sắp trễ rồi tại sao điện thoại lại không báo thức chứ? - Lý do, hôm nay là thứ 3, mà hẹn báo thức thứ 2 thì kêu nổi gì.

Đã đến trường, Min cho con ngựa sắt nghỉ ngơi ở cái nơi gọi là nhà xe. Nhỏ ba chân bốn cẳng chạy lên phòng.

* Bịch*

Tông vào rồi. Tai nạn kinh hoàng đã xảy ra ngay tại cửa lớp.

- Ui.. xin.. xin lỗi tui gấp quá. - Min đang ngồi bệt dưới nền.

- Cô không có mắt à? - Khang (hotboy) đang trừng mắt nhìn nhỏ.

- Này! Tôi xin lỗi rồi nhé! - Min ngược lên, trợn mắt nhìn hấn ta. Dù có hot gì Min cũng không sợ. Nhỏ không thích tên hotboy này lâu rồi.

- Mau tránh ra. Tôi không muốn dây dưa với loại người như cô.

- Vậy anh nghĩ tôi muốn dây dưa với loại người như anh chắc? - Nhỏ đứng dậy nhìn Khang bằng đôi mắt này lửa.

Min nói rồi lướt qua Khang, nhỏ cố tình bá vào vai anh ta mặt khiêu khích, trở về bàn ngồi tĩnh bơ. Trong khi hàng chục cặp mắt đầy sát khí đang nhìn nhỏ.

*****

Buổi học sáng kết thúc kể đến là buổi chiều. Nhỏ đang thả hồn bên khung cửa sổ với bài hát du dương trong máy MP3. Phía ngoài cửa sổ hình như sắp có đánh nhau. Min có nhìn thật kỹ thì ra tên hotboy đang bị mấy thằng khác hỏi thăm sức khỏe đây mà.

- Tên hống hách. Cho chừa cái thói ngạo mạn. - Nhỏ còn nhìn khoái chí cổ động nữa chứ.

Trong khi dưới kia, ông công tử bột bị đánh tan thương kia kìa.

- Haizzz...Vậy có ổn không ta? Nhìn có vẻ tội nghiệp. Sao không ai giúp hấn ta vậy? - Nhỏ tiếp tục quan sát rồi nhíu mày.

Cuối cùng, Min cũng bấm bụng đi xuống giúp đỡ. Một đám cả 5 - 6 người đè đánh một người thiệt quá bất công. Mấy thằng nam của toàn ngôi trường này 50% là ghét rồi, còn 50% còn lại thì không quan tâm, nên đâu có được ai cứu. Mấy đứa con gái có thấy thì cũng chỉ biết đứng nhìn xót xa thôi.

- Nè! Mấy người đánh đủ rồi đó. - Min đi ngang nhiên lại kể bên mấy tên đó.

- Cô là ai? Khôn hồn thì đừng xen vào! Tôi phải dạy cho tên này một bài học.

- Mấy người ý đông hiệp yếu vậy, có phải quá đáng không?

- Tôi nói rồi. Cô đừng xen vào! Nó giám cướp bạn gái tôi thì phải chịu hậu quả.
- Bạn gái anh.. Cô ta tự theo đó thôi. Tôi đây không cần, thích thì cứ mang về. - Khang đứng dựa vào tường, mặt trắng xúrc, kèm theo ít máu nơi khoe môi, nhưng vẫn không thôi hống hách.
- Mày... - Tên đó giận cho thêm mấy phát nữa.
- Thôi.. Đủ rồi đó.. hấn ta bị anh đánh cũng nhiều rồi. Tha cho hấn đi. Đừng ra tay quá trớn.
- Tôi nói rồi. Cô đừng xen vào! Nếu không đừng trách tôi. - Tên đó mặt hầm hờ nhìn Min.
- Thiệt tình. Tôi chỉ muốn khuyên anh. Anh cứ vậy thì sẽ bị đuổi học sớm thôi.
- Tôi không quan tâm. Tôi phải giết tên khốn này cho thỏa cơn giận trong lòng. - Tên đó cho những cú đấm trời ván liên tiếp vào mặt Khang, về mặt hấn như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi.
- Thiệt tình. Dừng lại! Tiếp tục đánh sẽ có án mạng đó. - Min lao vào kéo tên đó ra.
- Tôi nói rồi đừng can tôi! - Tên đó thiệt mất bình tĩnh lao thẳng vào mặc cho Min đang đứng ngay trước Khang.

Min nhà ta cực bình tĩnh với mớ công phu võ lâm bí truyền, đã dẹp loạn trong tích tắc.

- Thiệt tình. Không chịu bình tĩnh gì hết. Tôi nói đủ rồi. - Min đang khóa tay tên điên loạn kia rồi trấn tĩnh. Nóng giận làm con người mù quáng quá.
  - Được rồi! Tao tha cho mày lần này. Đừng có bén mảng gần người con gái của tao nữa! - Tên đó nhìn Khang với đôi mắt còn uất hận, nhưng không thể làm gì khi Min ở đó.
- Đám người đó bỏ đi, Min nhìn Khang thật tệ hại, đang thương tích đầy mình. Nhỏ vô cảm, không thương tiếc còn bấu môi.
- Công tử bột nhà ngươì. Coi như hôm nay ta tâm trạng tốt nên cứu ngươì vậy.

Rồi nhỏ đi lại đám đông con gái đang đứng nhìn.

- Hotboy của mấy cô kia. Đưa hấn ta đến phòng y tế đi!

*****

Sau tiết học chiều, Min đang tung tăng ra về thì một cánh tay chặn nhỏ lại.

- Anh tìm tôi có chuyện gì?
- Cô ra giá đi! Bao nhiêu?
- Cái gì ra giá? Cái gì bao nhiêu?
- Cô cần bao nhiêu tiền. Cứ ra giá! tôi sẽ trả cho cô. Xem như trả công cho cô đã đuổi bọn kia đi lúc nãy.
- Cái gì? Tôi không cần. Anh mau tránh ra! - Min tìm cách đi về, nhỏ đang cố gắng giữ bình tĩnh vì thấy hấn ta bị thương chứ không là nãy giờ đã dần cho tên này một trận rồi.
- 5 triệu. Cô đồng ý chứ? - Khang giọng hách dịch ra giá.
- Tôi đã nói không cần. Con người chỉ biết tiền như anh đáng lẽ không nên tồn tại.
- Cô... Nếu không phải cô cứu tôi thì tôi không dễ yên cho câu nói lúc nãy đâu. -Khang giận dữ, anh đập tay vào bức tường cạnh Min, ép nhỏ vô góc trấn áp tinh thần.

Tư thế này trong hấn thật đẹp trai, đúng là hotboy nhưng Min không bị hút hồn đâu "Tên công tử bột nhà ngươì bà đây nhịn hết nỗi rồi". Min với cặp mắt náy lửa nhỏ tung cho hấn ta một đạp văng ra xa.

- Tôi không cần tiền của anh. Biến khỏi mắt tui ngay!

Rồi nhỏ đi te te về, kèm theo ngọn lửa dữ dội vây quanh.

- Đừng giả nai. Loại người như cô để xem tôi sẽ làm thế nào. - Khang cười đều mặt anh ta đậm chất gian tà.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tên biến thái nhà người

Ngày hôm sau, cũng như ngày hôm trước nhờ lại phi hết tốc lực. Mà hình như ngày nào cũng vậy, không thức sớm được. Mỗi lần Min tới lớp là vừa kịp không. Đã đến lớp, Min sà vào ngồi xuống cái bàn thân thương, cái bàn hầu như không ai dành với nhỏ, vừa cho cặp vào học bàn thì Min đụng thứ gì cộm cộm, nhỏ lấy ra xem, 2 mắt mở to muốn lọt ra ngoài nhìn món đồ vừa lấy ra.

- Trời ơi! Tiền.. Tiền của ai nhiều quá.

Rồi thấy miếng giấy, kèm theo lời nhắn trên cọc tiền "Cầm lấy số tiền này! Đừng bèn mắng đến gần tôi nữa. Ký tên Khang".

- Cái gì đây? Hắn ta thật quá đáng. - Min vò nát bét tờ giấy, nghiêng răng kẹ kẹ. Rồi liếc về chỗ Khang hotboy "Bà không cho một trận thì không chịu hiểu à?"

Sau tiết học, Min đứng phát dậy, tay cầm cọc tiền, đi hùng hổ lại chỗ tên Khang đang ngồi với một đám con gái đang vây quanh cười nói. Min không nói gì mà nắm cổ áo hắn lôi ra, mấy đứa con gái trong lớp nhìn nhỏ mặt đầy sát khí. Min lôi tên hotboy ra góc vắng rồi buông ra mạnh bạo.

- Anh làm vậy là sao đây? Thứ này tôi không cần. - Min đưa cho hắn ta cọc tiền.

- Tôi không muốn mất nợ ai. Cô cứ cầm đi! Hay là cô chê ít? Vậy tôi sẽ đưa thêm.

- Anh bị thiếu năng à? Hay không hiểu tiếng người? Tui nói không cần tiền của anh.- Min quăng luôn cọc tiền vào người hắn.

- Vậy thì cô cần gì? Hay là... cô muốn tiếp cận tôi? - Nhìn mặt Khang lúc này cực đều, chỉ muốn đấm một phát cho đi theo ông bà thôi.

- Anh về tự soi gương giùm tôi! Anh là ai mà tôi phải tiếp cận.

- Đừng giả nai nữa, cô gái à! Nếu cô thích tôi thì cứ nói, biết đâu tôi đây sẽ rù lòng thương mà để ý đến cô.

- Hừ... Gì chứ? Anh tự cao quá rồi đó. Anh công tử bột ạ! Loại người như anh có cho tôi cũng không thèm. - "Cái thằng cha này bị ảo tưởng sức mạnh cấp độ nặng đây".

- Để xem... Cô có không thèm thật không. - Hắn đẩy Min vào góc tường, tay hắn giữ chặt cầm Min.

- Anh.. Anh định làm gì? - Min giật cả mình, không kịp phản xạ.

- Cô không thèm thật sao? - Hắn từ từ tiến bờ môi từng khiêu gợi biết bao cô gái tiến sát vào môi Min.

- Đồ cận bã.. Biến thái. Đi mà tìm người khác nghe! Cung không phải gu của chị. - Min lại tung cho hắn một cú văng ra xa. Rồi bỏ đi.

Hắn vẫn ra vẻ đều cáng, nhặt cọc tiền rồi nhìn theo Min.

- Để rồi xem! tôi sẽ làm gì cô?

*****

Tan học, Min đang đi ra cổng với con ngựa sắt thân thương thì một chiếc xe hơi chặn đường nhỏ lại. Chưa kịp phản ứng gì thì đã bị kéo lên xe.

- Thiếu gia! Bạn của cậu đây. Tôi xin phép. - Tên tài xế, kéo Min vào trong xe rồi lễ phép đóng cửa lại.

- Anh làm cái gì vậy? Sao anh cứ làm phiền tôi? - Min bức bối vì hành động sỗ sàng vừa rồi.

- Tôi nói rồi. Tôi không muốn mắc nợ ai cả. - Tên đó nhìn Min cười cười nhưng cũng không che được sự đều cáng trên khuôn mặt.

- Tôi nói lần cuối cùng. Làm ơn nghe rõ giùm tôi. Tôi không cần anh trả ơn. - Min nhấn mạnh từng chữ để khai thông cái đầu óc ngu muội của hắn ta, rồi nhỏ mở cửa xe ra ngoài. Chưa kịp mở cửa thì tên Khang đã kéo tay nhỏ lại.

- Cô còn định giả nai đến khi nào? Ở đây không có ai nên không cần ngại đâu.- Khang kéo Min lại sát bên mình kề mặt hắn sát mặt nhỏ.

- Anh bị điên à? Buông tôi ra! - Min lấy tay đẩy khuôn mặt điển trai của hắn ra xa, nhỏ quay ngoắt đi.

- Không cần ngại. Tôi sẽ cho cô thứ cô muốn. - Khang chớp lấy cánh tay đang che đi khuôn mặt hút hồn ấy, rồi tiến lại gần đè mìn ra ghế.

- Đồ biến thái! Buông tôi ra. - Thiệt tình là Min rất khó chịu "cái đầu tên này chứa gì ở trong đó vậy?" Min muốn moi cái não hấn ra thay cho bộ não mới quá. Ở trong cái xe chật hẹp này mở công phu của nhỏ không thể phát huy rồi.

- Đừng có la. Cô có phước lắm mới được bốn thiếu gia cưng chiều vậy- Hấn lại tiến bờ môi ấy lại môi Min. Gần quá.

3mm... 2mm... 1 mm...

Min nhà ta thật thông minh, nhỏ bậm môi lại thế là kế hoạch bất thành. Và cũng đã lấy được thế, Min đẩy hấn ra văng ra, đập vào cửa xe muốn nát cả kiến. Rồi hậm hực mở cửa đi ra ngoài.

- Đừng có để tôi gặp lại, Tên Đại biến thái như anh.

Ầm. Cửa xe đóng lại.

Min đi rồi, tên Khang ngồi dậy cũng bộ mặt phong lưu ấy, nụ cười ấy nhìn theo Min.

- Thiếu gia cậu không sao chứ? - Tên tài xế thấy Min đi rồi còn Khang đang trong bộ dạng điều tàn nên hỏi hăng.

- Ta về thôi! Tôi bắt đầu thấy thú vị với cô ta rồi. Điều tra về cô ta cho tôi.

- Vâng ạ!

- Cô đợi mà nhận lấy hậu quả. - Hấn với ánh mắt gian xảo cùng nụ cười tà đạo trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tên đại đâm tặc

Mấy ngày nay không bị tên hotboy làm phiền Min nhà ta mừng muốn hết lớn. Giờ Min lại tung tăng trên con ngựa sắt đến chỗ làm việc, Min chơi đàn cho một quán cafe ở trung tâm thành phố. Nhỏ cười híp mắt tận hưởng khí chiều mát mẻ nhưng nụ cười từ từ lại tàn trên khuôn mặt nai vàng của nhỏ.

- A.... Minh sắp trễ rồi. - Min kéo thẳng dây cương, con ngựa sắt bốc bánh đầu rồi ra sức đạp với tốc độ 100km/h. Min và con ngựa phóng vù vù trên phố.

Dừng trước cửa quán, nhỏ đâm đầu chạy vào.

- Xin... Xin lỗi.. em đến trễ. - Dù đi học hay đi làm nhỏ cũng giữ đúng phong cách của mình, một là đi vừa kịp giờ, 2 là trễ và trễ, trong đầu nhỏ không hình thành định nghĩa hai từ đi sớm.

- Rồi.. Rồi.. Đi chuẩn bị đi sắp đến phần của em rồi đó. - Chị quản lý biết rõ tính Min quá rồi nên cũng không trách làm gì.

- Dạ! Tuân lệnh.

Min chạy vội đi thay trang phục và chuẩn bị bước ra sân khấu. Nhưng mà ai đây? Lạ chúng ta có nên tin vào mắt mình?. Trong ánh đèn lấp lánh của sân khấu Min xuất hiện hóp hóp biết bao chàng trai. Nhỏ diện lên mình chiếc váy màu xanh nhạt và đôi cao gót cùng màu cộng hưởng với mái tóc dài thướt tha trong thật nữ tính. Min bây giờ không khác gì các hotgirl sài thành.

Phía dưới sân khấu, một chàng trai với vẻ ngoài phong lưu thu hút ánh nhìn của bao cô gái, vô tình chìm đắm trước vẻ đẹp ấy, anh ta ngồi bật dậy nhìn Min không chớp mắt.

- Là cô sao? Chuyện này thú vị thật. - Hấn đã tìm được hồn phách vừa bay đi thì lại lộ vẻ gian xảo nhìn Min rồi mỉm cười. Tên này không ai khác là ông hotboy đây.

Nụ cười của hấn làm mấy đứa con gái xung quanh ngã độp độp từng "con". Trên sân khấu Min nhà ta đang thả hồn theo tiếng đàn của nhỏ, Min đang hòa mình làm chú chim nhỏ đang bay lượn trên trời thì "Ỉnh.. Ỉnh.. Chiu.. Chiu" con chim nhỏ Min đang gầy cánh và đâm đầu xuống đất khi bắt gặp tên đại biến thái Khang đang chào nhỏ kèm theo nụ cười gớm ghiếc. "Cái thằng cha này làm gì ở đây vậy trời?", Min giấu rất kín vụ đi làm vì nhỏ không muốn bị nhìn thấy trong cái trang phục nữ tính này, cái trang phục mà nhỏ cho là kỳ quái. Giờ lại bị tên đại biến thái gặp, nhỏ muốn độn thổ cho rồi. Gồng mình đàn hết bài hát rồi bước vào trong, tay Min nắm chặt đến nứt xương cốt rêu rã rất.

- Tên đại biến thái đó. Anh ta muốn làm trò gì đây?

- Linh Lan! Có ai tìm em ngoài kia kìa! - Chị quản lý kêu nhỏ rồi chỉ ra cửa.

Min ngước lên nhìn thì cái "băng mặt" của tên hotboy đập vào mắt. “Bình tĩnh Min à! Chị quản lý đang ở đây đó” Min nở nụ cười gượng gạo chào hân. Rồi bước từng bước nặng nề ra cửa như đang lê theo cục tạ hàng nghìn tấn dưới chân, nhỏ đóng cửa nhẹ nhàng. Cánh cửa vừa khép lại thì Min nhà ta như giải phóng năng lượng.

- Anh tìm tôi làm gì? - Nhỏ quay sang với cặp mắt sắc lạnh như muốn đóng băng rồi đánh cho tan thành từng mảnh nhìn tên hotboy.

- Linh Lan... Linh Lan... Cái tên này thật đẹp. - Hân ta không thèm trả lời mà đứng dựa vào tường tay cho vào túi giọng bòn cọt.

- Anh tìm tôi có việc gì? – Min lặp lại câu hỏi từng chữ từng chữ rõ ràng. Nhỏ sắp hết kiên nhẫn rồi.

- Nhìn cô hôm nay đẹp thật! Chút xíu nữa là tui nhìn không ra rồi. - hân đưa khuôn mặt đáng ghét hân lại gần Min hơn như muốn nhìn tận lỗ chân lông Min tìm khuyết điểm.

- TÔI HỎI TÌM TÔI CÓ VIỆC GÌ? – Min chịu không nổi nữa rồi cái tên đáng ghét này, nhỏ hét thẳng vào mặt. Một cơn mưa giông bão táp “mưa rào kèm theo gió giật mạnh” đổ bộ vào mặt hân.

- Đừng hét! Nó làm cô không đẹp đâu. – Tên này không biết thần thánh phương nào, bão vừa cơn quét qua mà hân vẫn tỉnh bơ, y xì cái "băng mặt" này giờ. Hân đưa tay bòn cọt trên khuôn mặt nhỏ xinh của Min.

Min nhìn mặt hân lúc này nhỏ thiết ngứa tay, ngứa chân quá. Nhưng Min à! Bình tĩnh nhé! Em đang mặt vấy đấy! “Hôm nay chị muốn hiền. Đừng chọc chị!” Min gắng bình tĩnh không muốn chấp nhậ hân làm gì.

- Đồ thần kinh! Ở đây mà tự kỷ 1 mình đi nhé! Chị đây không rảnh. – Min gạt phăng cánh tay hân ra. Nhỏ quay đầu bỏ vào.

- Tôi đã cắt công đến đây. Thì đâu để cô đi dễ dàng vậy. – Tên đó bắt ngờ từ phía sau đặt lên cổ Min một nụ hôn. Nhỏ lạnh người, nổi cả gai ốc.

“Tên chết tiệt, bà đây muốn hiền mà cũng chẳng cho cơ hội là sao?”, vấy kệ vấy, giầy kệ giày Min quay người tung cho tên hotboy một đấm tặng kèm thêm một đạp và khuyến mãi luôn cho một biệt danh.

- Tên đại đâm tặc. Không đánh thì không chịu chừa à! - Rồi nhỏ bỏ vào, đóng cửa một cái *rầm*

“Tên chết tiệt, cặn bã, biến thái, thói tha, vô liêm sỉ...” Min vừa vịn cái chỗ bị hôn vừa bực mình. Ngoài kia tên hotboy bị đánh đến tinh thần không ổn định thật rồi hay sao ấy, mà ngồi cười thích thú, có phải điên thật rồi không?. Không đâu nhé hân đang tận hưởng hương vị Min còn sót trên môi thôi thật không thể nói nổi.

- Cũng tuyệt thật! Hương vị này tôi thích. Rồi cô sẽ ngoan ngoãn đến bên tôi thôi.

*****

Tan làm

- Woa... Thoải mái quá -Min vung vai tận hưởng, khi được thoát khỏi bộ đồ mà nhỏ cho là kỳ quái. (Váy đấy ạ)

Min đang tình tang ra về cùng người tình bé nhỏ (ngựa sắt), Vừa ra cổng quán thì lại bị một đám gang hồ chặn đường.

- Cô em đi đâu mà về khuya vậy? Cần tụi anh đưa về nhà không?

“Thiệt tình, tất cả là tại tên đại đâm tặc đó đến đây ám mình” Min thiết bực mình vừa bị tên kia quấy rối giờ tới đám người này nữa, nhỏ nhìn mấy thằng chặn đường với đôi mắt đầy sát khí.

- Hôm nay tâm trạng tôi hôm nay không tốt! Khôn hồn thì tránh ra! Tôi không muốn trút giận lên mấy người.

- Cô em biết đùa thật. - Mấy thằng đó bắt đầu tiến từng bước về Min.

Nhỏ dựng người tình bé nhỏ cẩn thận rồi bay ra xuất chiêu, chưa đầy 1 phút năm tên đã nằm lăn ra đất. Nhỏ đạp lên chiến lợi phẩm của mình, mặt ngênh ngang.

- Tôi đã nói rồi! Mau tránh đường! Nếu không đừng trách tôi.

- Cô em cũng khá đấy, nhưng đừng xem thường tụi này! - mấy tên đứng ngoài mặt mũi hầm hờ, mỗi tên lấy ra một cái “chày gõ gạo”.

Tình hình này thật không ổn chút nào, “Mấy tên này coi bộ khó xơi”, 36 kế chạy là thượng sách. Min nhận thấy tình hình xấu nhỏ quay đầu chạy marathon không xác định đích đến, đau lòng hơn là không kịp dắt theo người tình luôn. Nhi đang lạng lách đánh võng từ con hẻm này đến con hẻm khác sau lưng là bọn người kia đang bắt chặp đuổi theo.

- Đứng lại! Con kia. – Không hiểu sao mấy tên đó lại nói những câu thiết vô ích, có ai đang chạy trốn mà kêu đứng lại mà nó đứng đâu. Thiệt hông hiểu

nổi.

Min chợt thẳng gấp, “Chết rồi hèm cút”, tiêu đời em nó rồi biết bao nhiêu đường không chạy mà lại chạy vào đường này. Min đứng dựa vào tường thở hổn hển, mấy tên kia vừa chậm rãi bước lại vừa nhip nhíp cái “chày giã gạo” vào tay.

- Sao vậy? Sao không chạy nữa?

“Tên điên nhà nguoi, không thấy hèm cút hay sao mà con hỏi”. Min đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc thì may quá một chiếc xe hơi tiến lại pha đèn sáng trưng, chiếc xe này sao quen quen. Không phải quen mà đây chắc 100% là xe của hotboy Khang nhà ta. Cửa xe mở ra Khang và tên tài xế bước xuống, họ đi xuyên qua đám giang hồ rồi đứng trước Min.

- Lần này tôi sẽ trả ơn cô vậy? - Giọng chuẩn sói ca nhé.

- Mày tính làm anh hùng cứu mỹ nhân à? Thằng ranh miệng còn hôi sữa. – tên cầm đầu cất giọng thiết đáng ghét.

- Thiếu gia! Cậu cẩn thận.

- Dạy cho tụi nó bài học! Nhưng mà đừng động đến người đẹp của tao.

Cuộc ẩu đả bắt đầu, họ quá đông tên tài xế của khang hotboy chẳng xử lý được nhiều tên. Mấy tên còn lại đang tiến về phía hotboy, hôm nay tên này thiệt gang cùng mình dù mấy tên đó đang xông thẳng đến nhưng hắn ta vẫn quyết tâm che chở cho Min. Nhưng nhìn điệu bộ yếu đuối của hắn Min chẳng chịu nổi.

- Tránh ra coi! Để tôi xử lý họ.

- Không lần này tôi sẽ trả ơn cho cô. - Hắn thật sự nghiêm túc????

- Không cần. Chuyện của tôi, tôi sẽ tự xử lý.

Hai người mải đôi co thì cái “chày giã gạo” bay với vận tốc không đổi về phía đầu tên Khang. Nhanh như chớp Min lấy tay chặn đứng cái chày, chỉ là phản xạ tự nhiên thôi chứ không muốn cứu tên Khang đó đâu. Nhưng rồi mặt nhỏ biến sắc “Tay mình...”, Con đau lan từ tay đi khắp cơ thể “Tay mình... Gãy rồi”. Min cảm nhận được xương đang vỡ ra từng mảnh. Sau sự việc xảy ra với Min tên cầm đầu ra lệnh dừng tay.

- Đồ ngu! Tao nói là không được động đến người đẹp của tao! Mày không hiểu à! - đập cho tên vừa ra tay một đập ngã nhào ra đất.

- Em xin lỗi! Xin lỗi đại ca.

Bọn họ bỏ đi, Min đứng bất động cảm nhận từng cơn đau đến điên người. Trong đầu Min hiện lên một quá khứ đau thương.

- Cô không sao chứ? – Tên Khang quay sang hỏi hang.

- Tên đại dâm tặc như anh. Muốn chết thì tìm chỗ khác mà chết. Đừng có xen vào chuyện của tui. – Min không thèm trả lời câu hỏi, nhỏ đang rất giận. Chuyện trong quá khứ làm nhỏ không thể thôi giận dữ.

- Để tôi đưa cô về.

- Không cần. Anh đừng đi theo ám tui là được rồi. – Min ôm cánh tay trọng thương bỏ đi.

Min đã đi xa rồi tên tài xế, lên tiếng.

- Thiếu gia! Cậu không sao chứ?

- Không sao. - Nụ cười đầy ẩn ý của hắn hiện lên trên khuôn mặt.

Họ về xe, được một lúc đám người lúc nãy quay lại, nhưng lạ thay họ có vẻ bồn lên, đi đến bên chiếc xe giọng nhỏ nhẹ.

- Thiếu gia! Chúng tôi diễn không tệ chứ?

- Các anh làm tốt lắm! Tiền đây. – Tên Khang từ trong xe đưa ra một cọc tiền dày cộm.

- Cảm ơn thiếu gia! Cảm ơn thiếu gia.

Bọn họ cầm tiền rồi rút đi. Chuyện gì xảy ra đây? Tên công tử bột này muốn làm gì Min nhà ta.

- Thiếu gia! Chúng ta có nặng tay quá không?

- Cậu không cần lo! Đối với loại người như cô ta tôi tự có cách trị.

“Chú chim nhỏ bé à! Tôi bẻ cánh rồi, coi cô bay kiểu gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Anh muốn đưa tôi đi đâu???

Sáng hôm sau, tại ngôi nhà nhỏ của Min. Không khác gì những lần trước Min đang thi triển mớ ảo thuật (thay đồ trong 5s, làm tóc trong chớp mắt,...). Nhỏ sắp trễ rồi nhưng tình trạng trễ lần này hơi bị nghiêm trọng. Trong cái tạo hình quá đỗi nghệ thuật (một tay đang băng bột và treo lên cổ) các màn ảo thuật có sự đăm đuối về độ khó. Chuẩn bị xong Min đập tung cánh cửa chạy bất chấp.

- Này. Đợi đã! Cô không cần gấp vậy đâu! – Hotboy Khang đang đứng trước cửa nhà, khoanh tay dựa vào xe kêu nhỏ lại.

Min thẳng gấp chân cả xuống mặt đường bốc khói "ngừng ngưng".

- Chuyện gì? Sao anh lại ở đây? – Mắt Min chớp chớp.

- Tôi đến để làm chuyện tôi cần làm. – Tên Khang nắm tay Min, mở cửa lái vào trong xe.

- Buông tôi ra! Anh định làm gì? – Min bóp thẳng chân kịch liệt, giày cày nát cả mặt đường, muốn mòn cả đế.

- Thả lỏng đi! Tôi chỉ đưa cô đến trường thôi!

- Buông tôi ra! Tôi không cần. - Nhỏ có tri người về phía sau.

Nhưng dù có làm gì thì nhỏ cũng lọt thỏm vào xe rồi. Đúng là mắt đi một tay Min như bị phé võ công.

- Anh muốn gì? Tôi nói đừng ám tôi nữa mà? Anh không hiểu hay giả ngốc? - Nhỏ nhìn tên hotboy giọng lạnh như nước đá.

- Tôi chỉ đưa cô đến trường thôi, nếu không muốn thì xuống xe đi! Tôi nói cho mà biết hôm nay kiểm tra, cô muốn rớt môn thì cứ xuống. Còn nếu không thì im lặng giúp tôi! - Hắn nói mà không thèm nhìn nhỏ.

Chiếc xe lăn bánh tới trường Min ngồi im phăng phắc, một luồng khí đen quay quanh nhỏ “Trời ơi! Tức quá! Cái tên này, không phải trẻ học thì chị đây không đi cùng cùng đâu nhé! Đồ hồng hách, tên chết bầm nhà nguoi,...”, Min muốn cho hắn một “đập” quá. Đã đến trường xe dừng trước cổng, Min lập tức phóng khỏi xe trong chớp mắt.

- Đồ dâm tặc. Đừng có theo ám tui nữa. – Khi đi Min không quên nhún nhủ.

Tên đó chẳng kịp phản ứng, Min đã vù đi mất.

- Cô cứ đợi đó sắp có chuyện vui rồi.. – Tên Khánh nhìn theo Min rồi nụ cười quen thuộc lại xuất hiện trên môi hắn.

Min chỉ lo chạy chứ nhỏ đâu biết, từ cửa sổ phía trên phòng học hàng trăm cặp mắt đang nhìn nhỏ, một tin đồn giật găng được lan truyền “Min bước xuống từ xe Khang hotboy”. Min nhà ta nhanh chóng trở thành tâm điểm chú ý của tất cả các đứa con gái trong trường.

- Biết gì không? Sáng nay con nhỏ đó đi cùng hotboy trường mình đó. - HS1

- Con nhỏ đáng ghét! Không biết đã dùng cách gì để rũ quần thần tượng của tao. - HS2.

- Con ranh! Mày hay lắm. - HS3

- Blla.. bla..

*****

Giờ ra chơi, Min không hay biết chuyện gì tung tăng đi xuống căn tin tìm thức ăn. Min vừa bước vào nhỏ giật cả mình mọi người nhìn nhỏ chằm chằm, “Có chuyện gì vậy? Mà thôi kệ đi ăn trước đã” Min lấy phần đồ ăn và ngồi vào bàn. Nhỏ không có bạn ở đây, lúc nào cũng thui thui một mình với chiếc MP3. Đang thưởng thức món đồ ăn bỏ dường thì *âm* một cái, đồ ăn bay ra tứ tung.

- Ô! Xin lỗi! Mình không cố ý! - Một nhỏ trạc tuổi Min rất dễ thương, cúi đầu hối lỗi.

- À! Không sao. – Min đứng dậy lắc tay lia lịa.

- Nhưng áo của cậu. – Cô ta chỉ tay lên vết bẩn do đồ ăn bắn vào.

- Không sao đâu! Tôi vào toilet lau là sạch ngay mà. – Min giờ mới phát hiện luôn, cái áo nhỏ thích mùi, nhưng Min vẫn cố mỉm cười.

- Thành thật xin lỗi cậu.

Min đi thẳng vào toilet, nhưng có gì đó không ổn. Cô gái đó nhìn theo Min bằng nụ cười khó đoán. Min vừa mở cửa toilet thì một làn nước mát lạnh từ trên đầu ụp xuống, tạo hình hiện giờ thật sự khó mà tránh nổi vụ này, đã phản xạ nhanh chóng lấy tay trái gạt phăng xô nước nhưng nửa xô đã đổ hết lên người nhỏ, giờ Min ướt như vừa mới tắm. Cô gái lúc này cũng chạy tới hỏi han.

- Cậu không sao chứ? – Nhìn Min ướt nhẹp mà mỉm cười.

- Là cô làm phải không? – Min cúi đầu mớ nước nhiều đập đập từ tóc nhỏ, tay nắm chặt giặt dũ.

- Cô cũng thông minh đó! Đúng! Là tôi làm. Lần này chỉ là cảnh cáo thôi. Lần sao còn hơn thế. – Cô ta ghé sát vào tai Min nói nhỏ nhưng giọng thật chanh chua.

- Sao cô làm điều này? Chúng ta chưa hề quen nhau.

- Đúng tôi không quen cô! Nhưng cô làm tôi thấy chướng mắt.

- Tôi đã làm gì?

- Cô đã làm gì thì tự cô biết! Mới sáng này chắc cô chưa quên đâu nhỉ.

- Cô nói gì? tôi không hiểu. Tôi đã làm gì?

- Còn làm bộ nữa à! Cô đừng hòng chiếm lấy thiếu gia Khang.

“Thì ra là vậy”, Min cười nhạt khi hiểu ra mọi chuyện.

- Chắc cô đã làm! Vị thiếu gia đó của cô tôi không cần, giữa tôi và anh ta chẳng có quan hệ gì cả- giọng Min nặng lại dứt khoát và quyền lực nhỏ bước tới chỗ xô nước vừa rơi lúc này - Vậy nên đừng làm mấy trò vặt vãnh với tôi, nếu không thì... – Min nhắc chân đạp vỡ cái xô rồi bỏ đi. Mấy đứa kia phải một phen kinh hồn.

“Tên thiếu gia chết bầm đó, sao cứ ám mình hoài vậy?” Min hăm hăm đi về lớp với bộ đồ đầy nước.

- Này cô sao vậy? – Tên đó đang ngồi trong lớp đuổi hoa bắt bướm thấy Min về như thủy thần thì đi lại.

- Tránh ra! Tôi bị như vậy cũng nhờ phước của anh đó. – Min liếc xéo, ánh mắt sắc bén muốn cắt người ta ra làm đôi luôn.

- Cô nói vậy là sao?

- Anh đi mà hỏi cái đám fan nữ thân thương của anh đi. Giờ thì làm ơn tránh đường. - Min thu dọn mớ sách vở trên bàn.

- Cô đi đâu vậy?

- Tôi đi tìm thầy trừ tà tiêu diệt anh! Đừng ám tui nữa tui đủ xui rồi! - Giọng Min như muốn đe bẹp dí tên hotboy "Cho mày chết".

- Đứng lại đó! Cô không thể đi trong tình trạng này được. – Tên Khang cười chiếc áo khoác ngoài choàng qua người Min. Rồi một giữ chặt nhỏ một tay lấy điện thoại - Mau cho xe đến đây!

- Buông ra coi. Tên điên này.

Cuộc gọi kết thúc hần bết Min trên tay rồi lên xe rời khỏi trường. Trong xe vắng vắng tiếng la thất thanh của Min.

- Mau dừng xe! Anh muốn đưa tôi đi đâu???

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé Á!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đến nhà tên hotboy

Chiếc xe ngừng trước một căn biệt thự rộng lớn. Tên hotboy lại bế nhỏ trên tay, Mìn bị gãy tay chứ có gãy chân đâu mà bế với bồng.

- Thả tôi ra! Anh đưa tôi đi đâu vậy?

Mặc cho Mìn có "màn" cái gì thì, tên này cũng đi vèo vèo vào căn biệt thự, cánh cổng to lớn mở ra một đội quân hùng hậu ra đón chào.

- Mừng thiếu gia đã về!

- Đồ tôi cần đã chuẩn bị chưa?

- Dạ! Đồ cậu cần đây, thưa thiếu gia!

Tên Khang cầm lấy đồ rồi đi thẳng lên lầu, hất bỏ Mìn lên cái giường trong căn phòng rộng lớn căn phòng thiết lộng lẫy.

- Thay ra đi! - hất quăng cho Mìn cái gói đồ.

- Cái gì đây? Anh đưa tôi làm gì? - Mìn mở gói đồ ra, nhỏ tối mắt “gì đây trời???”, trước mắt nhỏ là một bộ váy trắng tinh có đính ghen (bao bánh bèo), thứ Mìn cực ghét.

- Mau thay ra đi! Cô định mặc bộ đồ ướt đó đến khi nào?

- Thà chết tôi cũng không mặc. - Má Mìn phùng ra, mắt đờ đờ sát khí.

- Hay là.....cô muốn tôi thay cho. - Hất tay chống xuống giường, cúi người sát Mìn.

- Anh... Anh mau tránh ra! - Mìn lại ban cho tên hotboy cú đập thần thánh.

- Vậy thì ngoan ngoãn mà thay đồ đi.

Nhỏ nhìn tên Khang bằng đôi mắt căm giận ánh mắt của nữ sát thủ. Mìn cầm theo bộ quần áo phóng như bay vào nhà tắm. “Nếu không bắt đắc dĩ đừng hồng tui mặc”. Năm phút sau nhỏ bước ra, gì đây????

- Cô... đang mặc cái gì vậy?? - Tên đó tròn mắt nhìn Mìn.

- Mặc đồ... Không thấy hả. - Mìn vô cùng tỉnh bước ra mặt đờ đờ tự đắc.

- Đồ tôi đưa cô đâu??

- Trong đó đó. - Mìn chỉ vô phía nhà tắm, mặt hí hửng.

(Quay lại 5 phút trước, lúc Mìn bước vào nhà tắm để biết chuyện gì xảy ra.

- Tên chết tiệt, đáng ghét, bắt mình bận bộ đồ này thà chết còn hơn.

Nhỏ nhìn bộ đồ rồi * Haxxx.. xi*. Rồi... Mìn nhà ta đã không bệnh đó chứ? cái tội không chịu thay đồ. “Không được rồi, để vậy thì mình bệnh mất”.

- Không lẽ phải mặc cái bộ đồ kỳ quái này hả trời? - Nhỏ hít hít mũi.

Mìn đưa mắt liếc nhìn xung quanh một vòng “cái nhà tắm này muốn bằng cái phòng của nhỏ rồi. Đưa mắt hết nơi này đến nơi khác rồi một bộ trang phục đã lọt vào mắt xanh của nhỏ, bộ đồ thể thao chuẩn bị sẵn cho tên Khang. Trong đầu Mìn nảy lên ý tưởng đen tối.

- Không ngờ tên đó có phong cách vậy ở nhà. Hên cho mình rồi. Khả.. khả....)

Và bây giờ nhỏ đang bận nó trên người bộ thể thao sát tay đó, nó có vẻ hơi rộng nhưng không phải đầm hay váy thì mìn bao hết. Tên đó chăm chú nhìn Mìn rồi lại cười nham hiểm nụ cười của mụ phù thủy xấu xa.

- Được thôi.. Nếu cô muốn thì cứ mặc vậy! Phong cách này tôi càng thích. - Tên đó nhìn nhỏ nổi máu dè.

- Cái gì chứ! Tên biến thái nhà anh. Mau đưa tôi về!

- Cô nghĩ tôi đưa cô đến nơi này để làm gì mà giờ lại đưa cô về. - Cũng bộ mặt đó hất tiến từng bước lại Mìn.

- Anh muốn làm gì? Có tin tôi cho anh đi gặp ông bà không? - Nhỏ kênh mặt, dù chỉ có một tay nhưng không đến nỗi không đối phó được tên công tử bột đâu.

- Cô thật sự muốn đánh nhau đến vậy à? Vậy đợi tay cô khỏi đi rồi cô muốn làm gì cũng được. - Hất tự nhiên đổi giọng, cử chỉ dịu dàng đặt bàn tay lên cánh tay đang bó bột của Mìn.

“Giờ đây tên này bị điên rồi, rốt cuộc hắn muốn làm gì?” Min nhìn hắn ánh mắt đầy nghi ngờ, nhưng hắn bây giờ toát lên một vẻ đẹp hút hồn.

- Đừng nhìn tôi như vậy! Tôi không định làm gì cô đâu? - Hắn chống tay vào bức tường rồi cúi mặt xuống nhìn Min.

Hai ánh mắt chạm nhau, Min à em đừng có mê trai chứ, được cái “mã” thôi đấy. Tiếng gõ cửa bên ngoài làm phá tan bầu không khí kịch tính.

- Thiếu gia! Bác sĩ đã đến rồi ạ!

Hắn mỉm cười rồi kéo Min lại ngồi trên cái ghế sofa trong phòng.

- Mau mặc vào đi! Chỉ mình tôi mới được phép nhìn cô thế này thôi. - Tên Khang choàng cho nhỏ cái áo ngoài vì bộ thể thao sát tay này có phần hơi lộ da thịt.

Rồi đi mở cửa.

- Chào cậu! – Ông bác sĩ chờ ngoài cửa lễ phép cúi đầu.

- Được rồi. Mau vào trong.

Họ đi đến chỗ Min ngồi, nhỏ đưa mắt nhìn chưa đoán được ý đồ tên này là gì.

- Phiền ông xem tay của cô ta giùm tôi!

“Cái gì tên này, đang nghĩ gì trong đầu vậy?” Min à người ta kêu bác sĩ khám vì cái tay bó bột của em đó, nó ướt nhem kia, không tốt đâu.

- Vâng thưa thiếu gia!

Sau một hồi xem xét, Bác sĩ đưa ra kết luận cuối cùng.

- Phần bột bó không có vấn đề gì. Chú ý tắm rửa để xương mau lành lại là được.

- Được rồi. cảm ơn ông! Ông có thể về.

- Dạ! Tôi xin phép.

*****

Xong thủ tục khám và chữa bệnh Min nhìn tên hotboy chăm chăm.

- Giờ anh có thể để tôi về được chưa?

- Được chứ. Nhưng cô không định cảm ơn tôi à? - Hắn đi lại chỗ Min ngồi rồi ghé vào tai nhỏ, hơi thở từ hắn làm Min nổi cả da gà.

- Gì chứ? Tại sao tui phải cảm ơn loại người như anh? – Min né ra.

- Tại sao... thì cô phải tự biết chứ. - Hắn vẫn có bám theo

- Tôi không biết. Tôi có cần xin lỗi người tự tiện bắt mình tới đây không? – Hành động của hắn làm Min càng lúc càng đỏ mặt.

- Tùy cô vậy. Giờ thì tôi sẽ cho người đưa cô về. - Hắn nhìn bộ dạng Min rồi mỉm cười, đứng thẳng dậy cho tay vào túi.

- Tôi tự về được không cần phiền anh.

- Đừng để tôi làm điều tương tự lúc nãy chứ. Ngoan ngoan để người của tôi đưa cô về.

“Thiệt tình, xương ới mau khô lại! Chị muốn cho tên này một trận quá”. Min rồi cũng ngoan ngoãn lên xe cho tên tài xế của hắn chở về. Về đến nhà nhỏ ngã ra chiếc giường thân thương của mình.

- Woa... Thoải mái quá. - rồi Min nhớ lại chuyện lúc nãy.

“Tên biến thái đó, không biết hắn ta muốn làm gì? Sao hắn ta cứ bám teo mình? Không lẽ tên đó thích mình? Không thể nào. không thể nào. Mà tên đó đúng là đẹp thiệt... đẹp dữ luôn.”

- A.... Sao mình lại nghĩ tới tên đó chứ? – Min vò đầu bứt tóc.

“Không được, mình không được mê trai, phải tránh xa tên đó ra!”

- Quyết tâm! Quyết tâm!

Haxx... xì... *Hax.... xì*..... *Hax... xì*..... Chắc 100% là Mìn nhà ta bệnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Mìn sốt

Buổi chiều thiết mát mẻ

Mìn đang trên xe bus, nhò tựa mình đầu khung cửa sổ, mắt nhắm nghiền thả hồn theo lời bài hát trong máy MP3. Bất chợt nhò mờ mắt, chớp chớp mắt rất tỉnh rồi đảo lia lịa xung quanh “Đây là đâu?”

- Chú ơi! đã tới chỗ X chưa ạ?

- Chỗ đó qua rồi cháu.

- A... Chết rồi! chú cho cháu xuống ở đây đi ạ!

Mìn lao đầu xuống xe, mượn tạm cân đầu vôn cả Tây Du ký đi lẹ tới chỗ làm.

- Xin... Lỗi... Chị.. em đến trễ - Mìn vừa nói hi hụ thỏ.

- Ủ! Em đi chuẩn bị đi – Chị quản lý đang đẹp mớ hồ sơ rồi ngược lên nhìn nhò - Ủa! Linh Lan! Tay em sao vậy?

- Dạ..không sao..đâu ạ! Tại em không cẩn thận thôi.

- Tay bị vậy sao không nói với chị? Chị cho nghỉ ít hôm.

- Dạ không sao đâu. Em làm được mà.

- Có thật không?

- Dạ không sao mà. Thôi em đi chuẩn bị đây. – Mìn lại vào đi.

- Được rồi. Con bé này! Từ từ thôi! cẩn thận đó!

*****

Trên sân khấu của quán xuất hiện một nữ kỳ nhân dị sĩ mang tên Mìn. Nhò đang vật lộn với cây đàn piano, tựa như "đôn kihote" đang chiến đấu cuồng nhiệt với chiếc cối xay gió, chỉ khác một điều là nhò chỉ có 1 tay thôi. Những giọt mồ hôi lăn dài trên má đọng lại ở cằm, cuối cùng nhò cũng hoàn thành giai điệu đầu tiên. Giai điệu thứ 2 chuẩn bị vang lên thì một giọng nói từ trong cánh gà.

- Xin lỗi mọi người! Có sự thay đổi nhỏ về tiết mục hôm nay.

“Gi đây?” Mìn nhìn theo hướng của giọng nói mặt đàn ra trong thấy. Một chàng bạch mã hoàng tử bước ra, anh mang trên người cây đàn guitar đậm chất phong trần. Về đẹp của anh làm mấy đứa con gái hò la hú hời.

Mìn ngỡ ngàng nhận ra không ai khác chính là tên đại dâm tặc đây mà. Hai đứa có cuộc rú rí.

- Anh làm gì ở đây?

- Tôi đến tìm cô. - Hấn vẫn nở nụ cười vẫy tay chào lực lượng Fan cuồng trong quán.

- Gì chứ? Anh đừng ám tui nữa có được không?

Hấn chẳng để tâm đến lời nhò, giữ micro.

- Xin lỗi mọi người! Bạn gái tôi bị thương nên hôm nay tôi sẽ đàn hộ cô ấy. Mong mọi người không chê.

- Hố... Wo... yo..Ho... anh đẹp trai, tui em ủng hộ hết mình - Tiếng của rừng rậm, nơi tặc zăng ắn mình đang hiện hữu dưới sân khấu.

Hai đứa lại tiếp tục rù rí rú rí nhẹ "Tâm sự mỏng".

- Gì chứ! Ai là bạn gái anh?

- Thì là.... cô đó chứ ai.

Không để Min nói thêm gì tên Khang dạo khúc đàn làm nóng không khí.

- Không để mọi người đợi lâu. Tôi xin được phép bắt đầu.

Những âm thanh thanh thoát phát ra từ cây đàn phá tan bầu không khí lạnh lẽo nơi đây, giai điệu rộn rã với kỹ thuật xử lý có một không hai, một giai điệu tuyệt mỹ, hòa lẫn cùng âm thanh vang vọng của những tiếng hò la nồng nhiệt.

*****

Sau màn trình diễn quá đỗi ấn tượng, giờ là phía sau hậu trường.

- Anh đang giờ trò gì vậy hả?

- Tôi đến giúp cô. Sao có thể để bạn gái tôi đi làm trong cái bộ dạng này kia chứ.

- Tôi sao thì kệ tôi, có mắc mớ gì tới anh? Còn nữa tôi không phải bạn gái của tên biến thái nhà anh.

- Bình tĩnh nào! Bây giờ không phải. Nhưng sau này sẽ phải. - Lại nữa tên này bị cái gì mà cứ mỗi lần nói chuyện là đưa cái "bảng mặt" thấy ghét của hắn gần Min là sao? Khăng định một lần nữa Min bị gãy tay chứ không điếc, không cần gần quá vậy.

- NĂM MO ĐI HÉ! Chi không bao giờ thích cung. Hiểu chứ. - Min phát âm to rõ từ chữ, mỗi chữ là một gáo nước lạnh tạt vào mặt người đối diện.

- Xem kia! Mạnh miệng chưa? Để rồi xem! - Hắn đưa tay vuốt mái tóc suôn mượt của mình cùng nụ cười lạnh gáy.

“Chị đây bực rồi đó nha”

- Tránh ra. Tôi không muốn đôi co với người như anh.

- Cô định đi đâu. – Tên này dai như đĩa “dĩ” á, cứ “đu bám” Min cho được, hắn tóm lấy tay Nhỏ

- Buông tôi ra. Anh đi chỗ khác chơi đừng tới cái.

- Ngoan nào, về thôi. - Tên đó kéo nhỏ đi te te, Min như đang trượt patin trên nền gạch.

- Tôi không đi. Buông tôi ra - Tim được đập tựa Nhỏ níu chặt vào cái bàn trang điểm như người chết đuối mà níu được bè gỗ. Vừa níu vừa la thất thanh. - “BỐ” NGƯỜI TA BẮT CỐC.

- Suyt... Im lặng nào! - Hắn đặt ngón tay lên bờ môi gọi cảm của mình rồi nghiêm mặt, nhìn hắn đẹp kinh khủng, tính dùng mỹ nam kế à chẳng ít gì đâu.

- Im. Im cái con khỉ. Buông tôi ra! Đồ biến thái.

*****

Cũng như mọi ngày dù có làm gì thì cũng ngồi gọn trong xe.

- Rốt cuộc anh muốn cái quái gì? – Đây là câu hỏi được lặp lại thứ 1001 rồi đấy.

- Tôi muốn theo đuổi cô được chứ?. - Hắn nhìn nhỏ bằng ánh mắt khơi tình.

- Đùa nhau à? Anh đi mà “tán” người khác! Tôi đây không có hứng thú.

- Haizz... Nhưng biết làm sao giờ? Tôi chỉ có hứng thú với mỗi mình cô thôi.

Min bỗng im lặng, nhỏ chẳng nói thêm lời nào (Sao vậy Min???)

- Sao vậy? Có phải cô thấy thích thú với lời nói của tôi rồi không.

“Cái tên thần kinh nhà ngươi, bốt ảo tưởng sức mạnh giùm cái”, Min ngồi xiêu qua xiêu lại trên xe mặt dù chiếc xe không hề dao động chút gì. “Cơ thể mình mệt quá, không phải bệnh rồi chứ?”.

- Này cô sao vậy? - Hắn ngồi nhìn nhỏ đang lắc qua lại “Thèm xoài lắc quá”, rồi đưa tay giữ lấy người Min.

“Nóng”, A... phỏng mắt thôi, cơ thể Min nóng 100 độ C trong đó có (39 độ do sốt, còn lại là do đang giận nãy lửa tên Khang này).

- Này! Không phải cô..... – Tên này đang nghĩ Min bị gì đây???

- Buông cái tay bẩn thỉu của anh ra! - Nhỏ gắng gượng trong sự mệt nhừ của cơ thể.

Tên này không coi đại ca Min nhà ta ra gì, hấn đè đầu nhỏ rồi đặt tay lên trán kiểm tra nhiệt độ.

- Cô bị sốt rồi. Người như cô mà cũng bệnh sao.- "Min nhà tôi là người chứ có phải thần thánh đâu mà không bệnh".

Mới nãy còn bay nhảy mà giờ Nhỏ đã nằm “ Chèm bẹp” rồi. Đúng là sự đời khó đoán.

- Mặc kệ tôi. Tên khốn khiếp nhà anh mau đưa tôi về nhà.

- Được rồi...

Tên Khang ra lệnh cho tài xế của hấn phóng xe với tốc độ bàn thờ đưa Min về nhà.

- Anh đưa tôi đi đâu vậy?

- Thì về nhà.

- Nhà tôi không phải hướng này.

- Tôi có nói đưa cô về nhà cô sao.

- Vậy anh định đưa tôi đi đâu.

- Về nhà tôi.

- Tên đại dâm tặc...Mau.. đưa.. tôi về nhà.

Min kêu người ta xong rồi quay ngang thiếp đi. Vậy thì làm sau người ta đưa em về hả em.

- Cô như vậy thì có phải đẹp hơn không? Tôi sẽ chăm sóc cô thật tốt mà. Yên tâm đi! - Ngón tay hấn đang lướt nhẹ trên làn da mịn màng của Min và "mon tròn" đôi môi nhỏ xinh của nhỏ, mặt đây tà niệm.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Min sốt (tt)

Về đến biệt thự, Hấn cho Min vào căn phòng quen thuộc phòng của hấn, đặt nhỏ lên giường rồi dùng đôi mắt “yêu râu xanh” lướt trên từng đường cong của cơ thể Min, ánh mắt thèm thuồng nhắm nháp con mồi. Min đang mê man chẳng biết gì, nếu không nhỏ đã móc mắt tên này đem vào viện bảo tàng trưng bày với cái tên “Long Nhân Yêu Râu Xanh Ngàn Năm”. Nhưng giờ nhỏ nằm lạng lạng, bất chợt một dòng nước mắt tràn từ khóe mi đang khép chặt, lăn dọc xuống thái dương.

- Sao thế này? Tôi không định làm gì cô đâu. – Tên Khang nhìn nhỏ bằng bộ mặt gian ác rồi đưa tay lau đi dòng lệ ấy.

Min ghi chặt bàn tay hấn, nhỏ đang mơ một giấc mơ khủng khiếp, một con ác mộng, hay một ký ức về quá khứ đau thương.

- Đừng! đừng bỏ lại con! Mẹ ơi.... Bố ơi..

Tên Khang đang thần người trước những tiếng nấc nghẹn lời, những dòng lệ đổ ra như suối. Thì ngoài phòng gõ cửa kèm theo giọng nói.

- Thừa thiếu gia! Đồ cậu cần đã có rồi ạ!

Hấn gỡ bàn tay đang níu chặt như dính keo 502 của Min ra, rồi đi mở cửa.

- Đưa nó cho tôi! Nói với nhà bếp sáng mai chuẩn cho tôi ít cháo!

- Vâng thưa thiếu gia.

Đã xong, hắn cầm lấy thau nước ấm và khăn lau rồi đi vào phòng, hắn “sơ chế” rồi đắp lên trán Min, đưa đôi mắt bí hiểm nhìn min rồi lại cười nụ cười được đăng kí bản quyền “bao đều”.

- Tôi sẽ thuận phục cô sớm thôi cô gái à.

Min như con gấu đang ngủ đông nằm bất động, có đem dần âm thanh siêu khủng đến hết sập biệt thự thì nhỏ cũng chẳng nhúc nhích đâu. Cứ thế trời đã gần sáng mất, anh công tử bột cũng thấm mệt, hai mí mắt cứ hít nhau một lực hút ghê gớm. Với bản tính của đại thiếu gia hắn đâu thể không ngủ mà cũng không thể ngủ đâu ngoài chiếc giường yêu dấu của mình. Hắn nằm co ro ở một bên giường rồi đánh một giấc ngon lành.

*****

Bình minh vừa ló dạng, Min đã lơ mơ tỉnh, nhỏ lấy tay quơ quơ trong khi mắt vẫn là một đường thẳng.

- My – My.... Em đâu rồi?

Min ôm choàng lấy tên Khánh, tay chà nát gương mặt điển trai kia. Tên đó không hay biết gì tại một quá mà.

- My..My... Sau hôm nay em mềm xèo thế này, ầm nữa,.. Thiệt êm quá đi.

“Không đúng” Min thấy có gì sai sai ở đây con gấu My- My của Min hôm nay lạ lạ, nhỏ hí hí mắt, rồi một vụ "nổ bom nguyên tử" xảy ra.

- AAAAAAAAA..... TÊN BIẾN THÁI... ĐẠI DÂM TẶC.. ANH LÀM GÌ TRÊN GIƯỜNG TÔI????

Sức công phá của "quả bom nguyên tử" thật ghê gớm, tên Khang bị “nổ” văng ra cả chục mét, nằm dưới nền nhà. Hắn ê ồm khắp mình lồm cồm ngồi dậy.

- Cô làm cái quái gì vậy hả?

- Sao anh lại ở đây?

- Tôi không ở đây thì ở đâu? Đây là phòng tôi mà?

- PHÒNG ANH???? – Min đảo mắt một vòng, chui choa vừa ăn cướp vừa la làng rồi.

Trong khi Min còn chả biết làm sao thì tên đó đi lại sát nhỏ mặt đầy sát khí.

- Sao rồi? Là phòng tôi đúng chứ? Cô định thế nào đây??? - Hắn chỉ vào chỗ vừa bị “nổ bom” trên người.

- Mặc xác anh. Ai bảo anh không đưa tôi về nhà làm gì?

- Cô báo đáp ân nhân mình vậy sao?

Hắn nhúu mày rồi đưa bàn tay ngọc ngà đặt lên trán min.

- Anh định làm cái gì nữa đây???

- Cô hạ sốt rồi nhưng chưa khỏe hẳn đâu. Mau đi chuẩn bị! Chúng ta sắp trễ rồi.

- Gì chứ???? Anh là cái gì mà tôi phải nghe anh.

- Nếu không muốn cô có thể ở đó đi.

“Gì chứ??? Thằng cha đáng ghét” Min nhìn tên đó bằng đôi mắt căm giận nhưng rồi cũng ngoan ngoãn đi chuẩn bị.

- Tiểu thư! Cô đã xong chưa ạ?

Min cũng vừa bước trong phòng tắm ra, nhỏ đơ mắt nhìn cô oshin trong biệt thự.

- Cô gọi cháu sao ạ? - lấy tay chỉ vào mắt, đôi mắt chớp chớp, gương mặt nai vàng.

- Vâng! Đây là đồ ăn sáng thiếu gia bảo tôi chuẩn bị. Xin mời tiểu thư dùng bữa.

- Sao chứ??? Tên chết bầm đó đâu rồi??

- Cô hỏi thiếu gia sao? Cậu ấy đang đợi cô dưới lầu. Tiểu thư mau ăn đi cho nóng.

Min muôn ra khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt, nhỏ đi xông xông ra cửa đi như đúng rồi mặc dù không biết đường.

- Tiểu thư! Cô đi đâu vậy? Hãy dùng bữa sáng đi ạ.

- Xin lỗi! Cháu không đói.

- Không được. Nếu tiểu thư không dùng thiếu gia sẽ giận lắm. Cậu ấy sẽ đuổi việc to mắt.

“Tên đáng ghét” Min quay lại nhìn cô người hầu mặt buồn thiu, nhỏ cũng ngồi xuống ăn một ít.

- Tiểu thư đã khỏe hơn chưa ạ?

- Cháu khỏe hơn rồi. Mà cô đừng gọi cháu là tiểu thư! Cứ gọi Min là được rồi!

- Tôi không giám! Cậu chủ biết thì không hay cho lắm.

- Cái tên “khốn nạn” đó... kệ hần đi.. Cô cứ gọi cháu vậy đi ạ!

Cô người hầu không nói thêm gì. Min vừa ăn xong thì hần đã đứng đợi trước cửa phòng.

- Thiếu gia! -Cô người hầu cúi đầu rồi bê mâm đồ ăn xuống bếp.

- Cô cũng ngoan ngoãn đó chứ? Đi nào! tôi đưa cô đến trường.

- Tôi tự đi được không cần anh giúp.

*****

Chiếc xe dừng trước cổng. Min lại “bồi đắp phù sa” cho tin đồn “hot” nữa rồi.

- Con nhỏ đáng ghét. Tao đã cảnh cáo mày rồi mà.

- .....

Min yêu dấu sắp vướng vào mớ rắc rối với fan club của tên Khang nữa rồi. Không biết với tình trạng hiện tại thì Min có vượt qua con nguy kịch này không. Nhỏ đang nằm rũ rượi trên bàn vẫn còn bệnh nhẹ.

- Chào cô! Tôi có chuyện cần nói với cô đây. – Cô bạn gặp ở căn tin hôm bữa đây mà.

- Xin lỗi! Tôi không muốn nghe.

- Không phải cô muốn gì cũng được đâu. – Cô ta đẩy văng chiếc bàn (cái giường tạm thời) của Min. – Mau đi theo tôi.

Cả lớp đưa mắt nhìn, Min thật không muốn làm lớn chuyện chút nào nhỏ đứng dậy.

- Đi thôi.

Góc vắng.

- Cô muốn nói gì thì nói đi.

- Được thôi! Không phải tôi đã cảnh cáo cô rồi sao? Tránh xa thiếu gia Khang ra.

- Tôi đâu có tiếp cận hần mà phải tránh xa. Cô nên gặp hần và yêu cầu hần tránh xa tôi thì đúng hơn.

- Cô.. - Nhỏ đó động tay tát cho Min một tát.

Nhưng đâu có dễ vậy, Min là ai chứ???? Dù bị thương một tay cũng không đến nỗi không đối phó được bọn tiểu tốt. Min gạt phăng cánh tay ra.

- Cô nói xong rồi chứ? Vậy tôi đi đây!

- Cô đứng lại đó! Cô nghĩ cô có thể đi dễ dàng vậy sao?

Một đám con gái xông ra.

- Tôi không có hứng thú gì với thiếu gia của các cô. Vậy nên tránh đường “dùm”.

- Lấy gì để tụi này tin cô. Ngoan ngoãn mà chịu phạt đi.

Min đâu có “chơi dại” tới vậy, kêu nhỏ là bao cát à “mơ đi cưng”. Cuộc ẩu đả của những đứa con gái, các chiêu thức phổ biến được sử dụng nắm đầu,

cầu mặt, lột đồ,... lộn tung phèo hết.

- MÀY NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ VẬY? - Giọng nói quen thuộc.

Tên Khang xông vào đám hỗn độn.

- Anh Khang. Tụi em....

- Các cô đi ngay cho tôi.

Anh ta là vị thần với sức mạnh vô biên, sức mạnh được định nghĩa theo từ phổ thông là “soái ca”, đã dẹp loạn trong tích tắc.

- Cô không sao chứ?

- Tránh ra, chỉ cần anh đừng bám theo tôi là tôi không sao rồi.

- Rất tiếc! Tôi không thể làm theo lời cô.- hấn nở nụ cười nhìn Min.

Rồi cởi chiếc áo khoác ngoài.

- Mặc vào đi! Tôi đưa cô đến phòng y tế.

- Tôi làm gì thì anh mới “xê” tôi ra được hả?

- Chuyện đó sao? không có cách nào rồi. Tôi sẽ bám theo cô cả đời này.

- Anh bị cái quái gì vậy chứ.

- Chỉ là tôi thích cô vậy thôi.

Hắn lại dùng cách cũ đưa Min đến phòng y tế, Min nhà ta đầu tỏ quạ, mặt trắng xú, quần áo sộc sếch giống như (ăn mại) à không “lo lem” được hoàng tử bé về tòa lâu đài (phòng y tế).

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bóng đen

Phòng y tế.

- Sau bộ họ giám đối xử với cô như vậy? Thật quá đáng. - Hắn trở nên tốt dã man, đưa bà tay lên chỗ vết trầy dài trên mặt Min, vừa “sơ cứu” vết thương cho nhỏ, đôi mắt lộ vẻ lo lắng. – Tôi hi vọng nó không để lại sẹo.

- Đây không phải nhờ phước của anh sao. Nếu để lại sẹo tôi sẽ không tha cho anh đâu. – Min không miêng rung động nhỏ nhìn hắn ta với đôi mắt viên đạn, mỗi câu nói như một phát súng bắn “nát đầu” tên đáng ghét.

- Vậy sao? - Hắn cũng không phải dạng vừa, đứng trước khẩu “đại bác” đang nổ liên thanh của Min hắn chẳng chút sợ hãi mà còn nở nụ cười thích thú, rồi cúi lại gần sát nhỏ - Vậy thì tôi phải cầu mong cho nó mau lành rồi. - Vừa dứt câu hắn đặt lên chỗ vết thương một nụ hôn thật ấm, thật dịu dàng.

- Anh... Anh làm cái gì vậy??? - Min tròn mắt vì bất ngờ, “đại bác” cỡ đại của nhỏ bị vô hiệu quá dễ dàng vậy sao???

- Tôi đang giúp nó không để lại sẹo đó thôi. - Hắn nở nụ cười thắng lợi.

- Đồ biến thái. Mau tránh ra. – Min nóng giận đùn đùn sau nụ hôn nhỏ lên “trục thẳng” tẩu thoát khỏi phòng y tế.

*****

“Tên biến thái! Chết tiệt, thói tha vừa đi Min vừa lèm bèm không ngớt, đã hoa tốn một mớ calo chữ tên hotboy cộng thêm bệnh chưa khỏi hắn nhỏ thấy đuối quá chẳng thể đi nổi nữa. Min hạ cánh lại một cầu thang “xả hơi” chứ mà đi nữa thì chỉ có “lăn” cầu thang thôi. Nhưng ý trời đã sắp đặt số Min lần này phải “lăn” cầu thang sau??? Những tiếng bước chân dồn dập đang tiếng gần, mùi của kẻ khát máu đang nồng nặc, nhưng Min chẳng hay biết gì cả.

Mùi yêu khí ngày càng trở nên nồng nặc hơn gần Min hơn từng chút, từng chút một...

- A..a...aaa... – Min đang rơi tự do, cú đẩy quá bất ngờ Min chẳng thể thăng bằng được. Nhò nhảm ghiền mắt gồng người chịu đựng chấp nhận sự an bài số phận.

Bỗng một bóng đen đang băng lại với tốc độ bàn thờ, bắt chắp xung quanh.

Bịch.. Bịch.. Ầm

Bóng đen ấy đã ôm gọn Min vào lòng, cả hai ngã văng xuống dưới phía dưới các bậc thang, cơ thể hấn va vào tường, cú ngã thật đau đớn.

- Cô không sao chứ?

“Tiếng nói này là????”

- Sao lại là anh? sao anh lại cứu tôi?

- Vậy là cô không sao rồi. May thật... - Hấn nở nụ cười gượng gạo rồi ngất đi.

- Này!... Anh có sao không? Này..... Tỉnh lại đi!

*****

Bệnh viện

Hấn (Bóng đen) từ từ mở mắt.

- Con không sao chứ? - Một phu nhân cao quý đang ngồi kế hấn, vẻ lo lắng bao trùm không mặt bà.

- Tôi không sao. Đừng quá bận tâm! - Hấn chẳng thèm nhìn lấy một cái, giọng hấn lạnh lùng trong khi người phụ nữ kia vẫn ân cần quan tâm.

- Con bị thương như vậy, kêu mẹ không lo sao được chứ?

- Tôi đã nói bà đừng quá bận tâm, tôi không chết được đâu.

- Sao con lại nói chuyện với mẹ như vậy? – Nét mặt bà ngày càng buồn ngày càng đau khổ.

- Bà không phải mẹ tôi. Mẹ tôi đã không còn sống nữa rồi.

- Con...

- Tôi không muốn nhìn thấy bà, bà mau đi đi.

- Được rồi mẹ không phiền con nữa, con nghỉ ngơi đi.

Mẹ Hấn vừa đi Min cũng từ ngoài bước vào.

- Anh không sao chứ?

- Tôi không sao.

- Tại sao anh làm vậy?

- Cô muốn nói đến chuyện gì?

- Chuyện anh cứu tôi.

- Lý do chỉ có một. Vì cô... - Chỉ tay về phía Min – Là bạn gái tôi nên tôi sẽ bảo vệ cô.

- Anh đúng là bệnh khó chữa. Anh không phải gu của tôi. Đừng phí công vô ích! Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh đã cứu tôi.

- Gì chứ muốn cảm ơn thì đâu thể chỉ cảm ơn xuống vậy được... phải thể hiện bằng hành động chứ.

- Anh muốn tôi làm gì?

- Làm gì à??? Đưa tay cô đây. - Hấn xòe bàn tay và trịnh trọng đưa về phía Min.

- Anh muốn làm gì???

- Cô cứ đưa tay đây!

Min đặt bàn tay nhỏ xíu vào lòng bàn tay hắn, những ngón tay hắn khép lại giữa chặt tay Min rồi lỏ nhỏ về phía hắn, ôm chầm lấy nhỏ.

- Anh làm gì vậy? Buông tôi ra!

- Không phải cô muốn trả ơn sao? Cứ để yên như thế này một lúc đi.

“Anh ta bị gì vậy??? Anh ta có chuyện buồn sao???” đôi mắt anh ta nói lên điều đó, Min gắng gượng lâu nhất có thể. Chưa đầy 1 phút.

- Đủ rồi đó. Mau buông tôi ra.

- Thật tiết quá. Tôi muốn được như thế này lâu hơn một chút nữa. - Hắn cố níu kéo thêm miếng nữa nhưng sức công phá của Min là quá lớn so với người đang trọng thương như hắn.

- Tên biến thái nhà anh kiếm người khác đi hế. Tôi không rãnh, coi như tôi và anh không nợ gì nhau. – Min “xách đít” bỏ đi.

- Này! Cô định bỏ một mình ở đây sao? dù sao tôi cũng vì cô mà bị thương đó, cô không thể ở lại với tôi à?.- Hắn ôm vết thương ra về tội nghiệp

- Thừa thiếu gia! Tôi không phải loại người vô tâm, tôi chỉ đi lấy một ít đồ rồi quay lại. Anh ngoan ngoãn mà ở đó đi.

- Thật sao? Vậy đi nhanh đi rồi sớm quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé Á!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Anh đẹp trai

Sau một tuần dưỡng thương hôm nay tên hotboy xuất viện.

- Này cô phải đi từ từ chứ tôi còn chưa khỏi hẳn mà.

Min đang đỡ hắn ra xe, người gì mà nặng giữ, Min đi xiu xiu.

- Im miệng dùm tôi cái nếu không tự mà đi.

- Cô lại định bỏ mặt người cứu mình à? - Hắn nhìn nhỏ cười nhẹ.

"Tên này! Tức chết được". Min kìm nén, nhồi nhét con tức giận vào lòng, một tuần chăm sóc hắn chỗ nhồi nhét này đã ở báo động đỏ có thể nổ bất cứ lúc nào. Ra đến xe nhỏ "quăng" tên đó vào. Đứng chống hông thở hì hục.

- Cô đứng đó làm gì? Lên xe mau.

- Lên làm gì? Nghĩa vụ tôi đến đây là xong. Vĩnh biệt anh.

Min vèo đi mất.

- Cô nghĩ thoát khỏi tôi sao? - Tên đó mình theo Min, khuôn mặt của hắn lại lộ vẻ gian xảo nữa rồi.

*****

Min đang tình tan đi ngược vào bệnh viện. Nhỏ vui lắm vì hôm nay là ngày cắt bột trên cách tay mà. Min sắp được thả thông kinh mạch và trở lại gian hồ rồi. Sau hơn nửa giờ chờ đợi, Min bước ra với nụ cười rạng rỡ.

- Hi., hi..Cuối cùng cánh tay yêu dấu của mình cũng bình phục rồi.

Nhỏ vừa đi vừa quơ tay múa chân, nhảy lon lon, mặc kệ bao ánh nhìn. "Hôm nay phải nấu gì ngon ngon mới được", "còn phải nói với chi quả lý là sẽ đi làm nữa chứ", "...." Bao la các dự định được tính toán trên con đường đi bộ dài về nhà.

- Hừ.... sao vẫn chưa tới? - Mồ hôi Min chảy như suối, mọi ngày đều là tài xế của tên hotboy đưa rước nay đi bộ mới thấy xa. - Chân mình sắp rụng luôn rồi. A!.. chết mất.

Trời thì cứ chang chang nắng, Min đi được thêm 5 bước.

- Không được nữa rồi. Nghĩ xú đã.

Nhỏ tấp vô chỗ bóng râm ngồi nghỉ. Ôi trùng hợp gì chẳng một anh chàng điển trai, gương mặt thanh tú, dáng hình cao ráo đang ngồi với chiếc xe đạp thể thao, Anh ta thật hút hồn. Nhưng Min chẳng miến để ý, nhỏ chỉ lo thờ thôi.

- A! Làm sao đây?

Ai đang nói???? Không phải Min đâu. Min nghe thấy liếc nhìn chỉ thấy mỗi anh đẹp trai đang ngồi nghỉ mát thôi chứ còn ai khác đâu. Vừa quay mặt về hướng khác lại tiếp tục nghe thấy.

- Hzaì... Rốt cuộc thì phải làm sao đây???

Lại nữa ư???? Aì? Aì? Là aì? Min đứng dậy nhỏ đi thẳng về chỗ anh đẹp trai.

- Anh cần tôi giúp gì không???

- Sao cô hỏi vậy? Tôi... Không cần giúp gì đâu.

- Thật sao? Nếu tôi không làm thì chiếc xe của anh đang bị vấn đề phải không.

- À.. À... làm gì có. Nó bình thường mà.

- Vậy sao? Vậy vết nhót trên tay anh chắc không phải do gắn sên xe đâu hế?

- À!!! À không phải. Không phải đâu. - Giấu đi bàn tay và lắc đầu nhẹ, làm vẻ điển trai sang chảnh.

- Vậy thì thôi. - "Tên này! Giả bộ thì giỏi thiệt. Vậy thì cho gắn tới chiều luôn" Min đã biết hấn bị hư xe mà giả bộ rồi nên nhỏ cũng vờ không quan tâm bỏ đi.

- Ồ... Cô có thể chỉ tôi chỗ sửa xe không? Tôi đã đi một đoạn dài mà không thấy nơi nào cả. - Hấn gọi với theo.

"Anh chịu nhận rồi sao?"

- Gần đây không có tiệm nào đâu.

- Vậy à? Coi bộ chuyện này rắc rối rồi đây.

- Xe anh bị tuột sên đúng không?

- Ừm.. ừm sao cô biết?

Min liếc hấn, mặt nhỏ bị đơ vì câu hỏi ngây thơ của hấn.

- Thì nhìn là biết rồi. Có gì sao?

- Woa.. Cô giỏi thật đó.

"Tên này bị gì vậy trời?"" "tuột sên thì nhìn là biết mà có gì đâu mà giỏi". Nhỏ đi lại chiếc xe xem xét.

- Tôi sẽ gắn hộ anh, không cần đi tiệm đâu.

- Thật sao? Cô làm được thật hả? Tôi đã gắng nó cả tiếng rồi mà không được. Vậy phiền cô vậy?

- Hà??? CẢ TIẾNG...

- Ừm...

"Hấn ta đến từ hành tinh nào nào vậy? Tuột sên mà gắn cả tiếng không xong". Min thiệt cạn lời với tên này.

Min cặm cùi gắn sên cho hấn còn hấn nhìn nhỏ với đôi mắt đầy ngưỡng mộ,...

* Bụt...*

Đứt rồi... Không phải sên xe đâu.. mà là thun buộc tóc của Min.

- Hazzzi... Thiệt tình sau lại đứt lúc này chứ? - Tay Min đầy nhót nhỏ đầu buộc lại được, đành hất nhẹ mái tóc suôn mượt qua một bên.

"Gì đây? Đẹp quá?" Anh đẹp trai một phen loạn nhịp. Hồn bay đi mất.

- Này! Xong rồi đấy.

- À... À cảm ơn cô. - Hồn đã quay về.

- Không có gì đâu. Vậy tôi đi đây.

- À... Mà cô này...

Tềng tềng teng.. teng

Điện thoại Mìn rung lên.

- Alo! Có chuyện gì?

- Cô vẫn chưa về à? Sao để cửa mở toanh thế này.

"Chết rồi! sáng đi quên khóa cửa"

- Sao anh lại ở đó. Tôi về ngay. Không được tự tiện nào nhà tôi đâu đó.

Mìn phóng với tốc độ ánh sáng... bỏ lại anh đẹp trai một mình tiếc nuôi nhìn theo.

- Cô ấy là ai vậy? Xinh thật đấy! Còn tốt bụng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cuộc thi âm nhạc

Mìn phi tức tốc về nhà. Đứng thờ hồn hển trước cửa rào.

- Tên đáng ghét đó đâu rồi?

Nhỏ nhìn dáo dác, lia mắt về phía cửa nhà. Cánh cửa đang mở rộng 360°.

- Tên chết tiệt. Không lẽ hắn vô nhà mình rồi sao.

Nhỏ chạy lẹ vào nhà. Gì đây? Hắn đang nằm trên ghế sofa của nhỏ chân bắt chéo tay kê đầu, mắt nhắm thư giãn ư???

"Cưng ngon rồi". Giấm vào nhà "chế" mà còn thánh thoi thư giãn hả?. Ngọn lửa phục lên bao quanh Mìn. Nhỏ lù lù đi ra sau lưng ghế.

- TÊN ĐÁNG GHÉT! ANH ĐANG LÀM GÌ TRONG NHÀ TÔI VẬY?

Với luồng nội lực bị phong tỏa bấy lâu nay, nhỏ dốc hết tất cả hất một cái mạnh tên đó lăn ra nền.

- Cô làm cái gì vậy? Không lẽ cô muốn tôi vào bệnh viện lại để được chăm sóc tôi lần nữa sao? - Hắn đứng dậy nhìn nhỏ mà mỉ.

- Anh nói cái gì mắc cười vậy? Chưa tỉnh ngủ hả? Mà ai cho anh vào nhà tôi.

- Tại sao phải cần người cho? Tôi vào nhà bạn gái mình mà.

- Khoan đã! Tôi nhớ là mình chỉ quên không khóa cổng rào thôi. Vậy làm sao anh vào được đây?

- Muốn biết sao? Cũng dễ thôi mà! Chỉ cần đảo ngược sđt cô lại là có thể vào rồi.

- Không thể nào. Sao anh biết được chứ?

- Thì đây! - Hắn đưa ra cuốn sổ ghi chép, chủ nhân đích thị của cuốn sổ đó là Mìn.

"Trời ơi! Cái tên này! Dám lấy cuốn sổ của mình."

- Trả lại cho tôi mau! Anh là quân cướp cạm. - Giật lại nhanh chóng nhưng bất thành.

- Gì chứ? Cô để quên nên tôi đem nó đến cho cô nói vậy được à. - Hấn với lợi thể chiều cao 1m80 cộng thêm cánh tay dài 0.5m dù có bắt ghế thì Min cũng khó mà lấy được. Chứ đừng nói cái cách nhảy nhẩy hiện giờ của nhỏ

- Tôi không quan tâm. Mau đưa nó đây.

- Không. Tôi chưa xem xong mà! Còn còn cả đoạn nhật ký tui chưa đọc xong nữa.

- Rốt cuộc anh đã đọc bao nhiêu trong đó rồi? Mau trả lại cho tôi. - Ra sức Nhảy, nhảy.

- Không nhiều. Chỉ tới đoạn ngày 23/5 tôi để ý một chàng trai cùng lớp nhưng không biết anh ta có thích tôi không? Tôi định sẽ tỏ tình nhưng sợ bị từ chối,....

- Anh tới số rồi - Mi biết quá nhiều nên hôm nay ta phải giết mi để bịch đầu mới, tránh các tai họa về sau. Một cú nâng chân vào hạ bộ.

" Cảm giác thiệt yomot".

- Cô.... - trúng đòn chí mạng hấn bị rút đi 2/3 cây máu, đã đến lúc Min ra đòn quyết định rồi, nhưng "Ồ - No" với chút sức lực cuối cùng hấn cho "vật phẩm" (quyển sổ) vào túi quần.

- Cô có giỏi thì tự đến đây mà lấy!

" Trời ơi! Nó tức. Cái tên chết bầm này!"

- Khôn hồn thì lấy ra đây! Không thì đừng trách tui cho anh phơi thầy giữa chợ.

- Cô thích thì tôi chịu đó. Cứ làm đi tôi không phản kháng đâu. - Hấn dang rộng cánh tay ra như kiểu tự dân hiến.

- Đừng tưởng tôi không giám.

Min tiến lại gần hấn, từ từ cho tay vào túi. Nhỏ làm thật sao??? Đương nhiên. Không chút do dự thật dứt khoát chỏ ngay tay ngay vào.

- Cô làm thật sao? Cô thú vị thật. - Hấn bắt chọt siết nhỏ vào lòng.

Min à! Em đã sập bẫy rồi. Nhỏ rơi vào tình trạng lui chẳng được mà tiến chẳng xong. Bất thình lình lúc này một cô gái bước vào từ cửa.

- Xin lỗi! tôi đến không đúng lúc rồi.

- Chi! Đợi đã không phải vậy đâu. Chi là hiểu lầm thôi.

Chi đứng lại, Min quay ngang liếc tên hotboy một cái hai đứa tâm sự nhẹ.

- Mau buông tôi ra.

- Không thích.

- Anh là on buông tôi ra giùm cái.

- Không thích.

- Buông tôi ra đi! anh muốn gì cũng được. - không cứng được thì mềm, Min xuống nước. chứ để Chi hiểu lầm chắc nhỏ "chót".

- Được thôi. Tha cho cô vậy. Nhớ lời cô hứa đó.

Thoát khỏi tên đó Min nhanh chóng đi ra chỗ Chi, bắt đầu tiết mục giải thích.

- Chuyện không phải vậy đâu Chi. Tui với hấn không có gì đâu.

- Ừ.. Ừ... Ờ..

- Nè! Bà không tin tui hả. Thật sự không có! Không có thật đó.

- Ừ...

- Nói tóm lại là tui không có gì với hấn bà phải tin tui. Ủa mà hôm nay bà đến đây làm gì?

- À! Quên mất. Nhìn nè! Cuộc thi âm nhạc được tổ chức hằng năm nè. Tôi tới rủ bà tham gia chung.

- Thật sao? Khi nào vậy?
  - Khoảng một tháng nữa.
  - Tuyệt vời! Vừa vào kỳ nghỉ hè luôn. Mà khoan đã. Đối tượng tham gia là công dân Việt Nam trên 18 tuổi, hình thức: thi theo nhóm mỗi nhóm từ 4 thành viên trở lên, gồm 12 vòng thi,... Chi à! nhóm 4 người, chúng ta lấy đầu ra?
  - Yên tâm! Tui đã chiêu mộ được một người rồi, Tui với bà nữa là có 3 người chỉ một nữa thôi, tui sẽ cố gắng.
  - Thật sao? Vậy trông cậy vào bà.
  - Cô định tham gia cuộc thi này sao? - Tên Khang từ đằng sau đi tới giật miếng tờ rơi trên tay Min.
  - Tham gia không thi kệ tôi. Mắc mớ gì tới anh.
  - Không phải đang thiếu người sao? Tôi sẽ tham gia cùng cô.
  - Thật sao? - Chi mắt lấp lánh nhìn hấn, tại nhỏ chưa biết bộ mặt thật của hấn thôi.
  - Không cần! Tôi tự tìm người được. Tránh ra đi.
  - Sao vậy Min? Anh ấy muốn tham gia mà. Hay Min ngại tham gia cùng bạn trai.
  - Chi! Bà nói gì vậy? Hấn ta không phải. Tuyệt đối không phải.
  - Thôi đừng ngại mà! Lúc này tui thấy hết rồi. Hai người mặ mồm muốn chết.
  - Hà? không phải như vậy. Bà phải tin tui. Không phải. Tuyệt đối không phải.
- Chi chẳng thèm nghe Min gì hết, quay sang tên Khang nở nụ cười thân thiện.
- Quyết định vậy nha! Anh sẽ tham gia cùng tui này.

Về tuyệt vọng bao trùm Min.

- Chi...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đối thủ

Sau “hàng vạn năm” chờ đợi, cuối cùng cuộc thi cũng đến, bầu không khí thật hết sảy con bà bây. Người đến dự đông như kiến, đứng nghệt cả kháng phòng, ai nấy đều xăm trên mặt mình 4 chữ “vô lâm cao thủ”. Đứng giữa hàng tá cao thủ là 2 con tiểu nha đầu và 1 tên thư sinh, coi bộ trận đấu này căng đây. Căng căng hơn là tiểu nha đầu Min đang mất hoàn toàn sức chiến đấu vì đang vắt kiệt sức liếc dãn mỹ nữ đang bắt chuyện với hotboy Khang.

- Nhìn đi Chi! Mỡ to con mắt ra mà nhìn. Bà cho hấn ta đi với tui mình làm chi... Hấn chỉ giới tán gái thôi chứ giúp được gì đâu.
- Tôi thấy rồi! Nhưng bình thường mà chỉ là giao tiếp tí thôi. Không lẽ... Min ghen sao???? À....Ra vậy...- Chi cười thiệt nham hiểm.
- Xì... Ai thèm. Tui với hấn có liên quan gì đến nhau đâu mà ghen.
- Vậy sao??? Vậy bà đừng liếc người ta nữa! Mắt sắp lọt ra ngoài đến nơi rồi kia.
- Ai??? Ai liếc chứ??? Hứ....Tên mê gái, dâm tặc, đáng ghét, chết tiệt.

Min đổi hướng nhìn, cùng lúc đó, một mỹ nam tử từ ngoài đi vào, với hào quang lấp lánh khiến ai cũng bị cuốn hút ấy chà bánh dừ. Nhưng đó là với những đứa con gái khác còn với Min thì “Lại một tên nữa, trên đời này lắm “bộ” thể này, sao người ta không đem xuất khẩu để mang lợi ích về cho đất nước???”

- Anh Ken ở đây.

“Người quen sao?? Hề???? Đừng nói là người thi chung mà Chi nói nghe? Nếu đúng vậy là coi như toi rồi.. Giải nhất của mình.. tiền thưởng của mình...”

Mìn nhìn hấn mà rầu thúi ruột, bột (công tử) còn hơn tên kia, trắng nõn nà từ trên xuống dưới trên và từ dưới lên trên. “Chắc không phải đâu... hi hi” cười tự động viên. Nhìn Mìn như bị tự kỷ.

- Mìn giới thiệu với bà đây là anh Gia minh, hay còn gọi là Ken anh ấy là đàn anh của tui, và cũng là người tui nói sẽ thi chung với mình á.

“Thi chung” ời! Nghe qua như sét đánh ngang tay, mặt Mìn nhuộm một nỗi buồn rười rượi với đôi mắt tuyệt vọng, luyến tiếc, “Tiền ơi! Đừng đi ở lại với ta đi!”. Nhỏ chết đứng ở đó rồi, trong khi anh bạn đang tỏa hòa quang cất tiếng hò reo hừng khởi.

- Là cô sao??? Đúng là cô rồi! Còn nhớ tôi không? Chúng ta gặp nhau một lần rồi nhớ không??

“Gặp khi gì chứ. Tui làm gì quen với công tử như anh được” Mìn nghĩ vậy á, mà nói ra thì thất lễ quá dù gì cũng lớn hơn, nên nhỏ tính giả bộ chào hỏi rồi nở nụ cười thân thiện. Nhưng...

- Chào... a(nh)...

Chữ anh chưa kịp thành hình mới mỗi chữ A hà, nhỏ đã kịp nhận ra rồi, tên bị sức sên mà tỏ ra nguy hiểm hôm bữa đây mà..

- Sao??? nhớ ra rồi phải không??

Mìn đang bận suy nghĩ coi trả lời sao thì Chi về mặt ngây ngô, nhìn 2 người với ánh mắt khó hiểu.

- Hai người quen nhau sao????

- Ừm... Cô ấy là người anh đã kể với em, người giúp anh sửa xe đạp.

- Ra là vậy???

Người giúp anh ấy sửa xe đạp, được kể lại như một tiên nữ giáng trần đây sao??? đẹp ngây ngất lòng người đây sao??? Chi nhớ lại lời kể rồi nhìn Mìn có chút "cần cần" nhưng thôi kệ Mìn cũng đẹp mừ chi là không được bằng lời kể thôi.

- Các cô đang đứng đây làm gì vậy? Chuẩn bị thôi! sắp đến lượt chúng ta rồi đó.

- Ừm... Giới thiệu với anh đây là anh Ken, người thi chung với chúng ta, anh ấy chơi trống..

- Chào anh.

- Còn đây là Khang, anh ấy chơi guitar và là bạn trai của Mìn..

- Không phải mà... Không phải đâu.. chi là bạn bình thường thôi... mà cũng không phải hai chúng tôi là kẻ thù.

- Yên lặng! Để người ta giới thiệu cái! Bạn em thấy ngại thôi không có gì đâu. Bà là Mìn bạn thân của em.

- Chào hai người.

“Thông báo! Đội thi mang số báo danh 2017 xin hãy chuẩn bị”

- Đi thôi nào!

*****

Thấm thoát đã kết thúc phần thi, cả nhóm bước ra với nụ cười rạng rỡ, vì đạt được sự đồng ý tuyệt đối từ ban giám khảo.

- Vui thật! Chúng ta giỏi quá. – Chi cười tít mắt.

- Đương nhiên! – Mìn đẩy, hất mũi tự hào.

- Anh không ngờ chúng ta không có cơ hội luyện tập chung nhưng lại phối hợp tuyệt vời đến vậy. Các em đáng nể thật. - Người đàn ông lớn tuổi nhất bầy lên tiếng.

- Anh quá khen. – Chi.

- Từ đây nhóm chúng ta phải cố gắng nhiều hơn rồi. Và anh sẽ cố gắng luyện tập chung với nhóm.

- Vâng ạ! Nhưng chuyện đó để sau đi giờ đi ăn mừng cái đã.

- Được rồi. Hôm nay anh mời.

Cả đám đang rào bước ra ngoài thì họ bất chợt đứng lại. Vì nhận được sự chào hỏi vô cùng đặc biệt từ thành viên nhóm khác. Mở đầu màn chào hỏi là

một anh đẹp trai sáu múi với mái tóc đỏ thẫm và đôi mắt đen huyền.

- Chú mày cũng tham gia cuộc thi này à? Liệu có đủ sức không? Nghe tao khuyên này! nên bỏ cuộc sớm đi.

- Ê! Cái tên kia. Nói cái gì vậy hả? Sao tự nhiên lại đến kiểm chuyện với tụi này – Mìn giang hồ lên tiếng.

Tên Khang đẩy nhỏ lùi lại rồi ra mặt chứ nhỏ cứ nhoi nhoi trước mặt thế thì nói chuyện kiểu gì.

- Khuyên tôi bỏ cuộc sao? Không lẽ anh sợ không thắng nổi tôi à? Anh hai.

Sau từ anh hai không khí nặng đi trong thấy.

- Chú mày... Coi bộ tự tin hơi quá đấy. Tao đây chỉ sợ mày thua rồi đâm ra tự tử nhảy lầu thôi.

- Anh khéo đùa thật...

Lại một người trong nhóm đó xuất hiện, cô ta đẹp tuyệt trần, với mái tóc xoăn bồng bênh màu hạt dẻ và khuôn mặt lai tây.

- Chuyện gì vậy Thiên Phong?

Sự xuất hiện của cô lại càng làm không khí thêm chùng xuống.

- Là cậu... Kiều My. – Chi nhìn người đẹp mới xuất hiện bằng ánh mắt ghét bỏ trong khi Mìn nhìn cô ta với ánh mắt thất thần.

- Đã lâu không gặp. Hai cậu cũng tham gia sau. Trùng hợp thật đấy.

- Cô đừng đóng kịch trước mặt tụi này, biết nhau rõ quá cơ mà – Chi mặt rất bức.

“Thông báo! Đội thi mang số báo danh 2020 xin hãy chuẩn bị”

- Gặp 2 người sau. – cô ta vẫn nụ cười thân thiện đó. Chào rồi ra đi.

Cuộc gặp gỡ cũng chấm dứt sao tiếng thông báo này. Một cuộc gặp gỡ ngột thở.

*****

Tại nhà hàng không khí trầm, như chưa bao giờ được trầm. Bởi sự bất thường của Mìn, ánh mắt lạc lõng của nhỏ đã xuất hiện từ cuộc gặp gỡ lúc này và tồn tại đến bây giờ.

- Mìn à! Bà không sao chứ? Không cần suy nghĩ nhiều đâu. Chuyện đã qua lâu rồi mà.

- ..... *im lặng* ..... *im lặng* ..... *tiếp tục im lặng* .....

- Nay Chi cho anh hỏi chuyện này! Cô gái lúc nãy là gì của em? nhìn 2 đứa hơi bất hòa.

- Trước đây tụi em là bạn thân nhưng giữa tụi em đã có một số chuyện xảy ra. Tụi em đã không gặp nhau nữa kể từ lần đó..... – Nói đến đây Chi dừng lại nhìn Mìn.

Tên Khang cũng nhìn nhưng nhìn Mìn tự nãy giờ lặn, và giờ ra một quyết định thiệt nông nổi, hấn lấy tay chỉ vào đầu Mìn, trong khi nhỏ ngồi so deep.

- Cô... bỏ ngay cái tâm trạng “chó cắn” đó giùm tôi! Tôi không thích nó chút nào.

“Không thích thì mặc xác anh chứ...Cái tên chết tiệt này... bà đây đang tâm trạng nhè... có muốn ăn đấm không???” Đây là Mìn thường ngày nhưng Mìn hôm nay không vậy.

- Xin lỗi! Mọi người cứ dùng trước đi tôi đi toilet.

Mìn chỉ cuối mặt, nhìn buồn lắm, đi biệt tâm.

- Em không đi cùng cô nhóc đó sao?

- Không cần đâu. Cứ để bà một mình có khi tốt hơn.

Thời gian cứ trôi qua lặng lẽ, chậm thật chậm, Mìn ngồi gục mặt trong toilet thật lâu, ngồi mới chừng 5 phút mà nhỏ cứ ngỡ một ngày. “Haizzz... Chi nói đúng mọi chuyện đã qua rồi. Mình phải mạnh mẽ lên. Đúng vậy!”.

*****

Thời gian tự kỷ đã kết thúc, Min bước ra hừng hỏ, đứng trước tên Khang

- Tên chết tiệt. Lúc này anh chỉ vào đầu ai thế?

- Bình thường lại rồi sao? Vậy là được rồi..

Hắn không chút run sợ, mặt tỉnh bơ kéo tay Min ngồi xuống cạnh mình rồi đặt đĩa thức ăn đã dốc hết tâm huyết cắt này giờ.

- Ăn đi!

- Thích thật nha Min. Có bạn trai thật thích quá. Như Chi nè không ai cắt cho cả.

- Hừ... Ai thêm. Tui tự cắt được.

- Im lặng mà ăn đi!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cún con

#Sau bữa ăn#

Cả nhóm vừa đi vừa trò chuyện.

- Mấy đứa đang ở đâu vậy?- Vừa rời khỏi nhà hàng Ken vừa hỏi chuyện.

- Tụi em đang ở một khách sạn gần đây.- Người thân với anh nhất lên tiếng.

- Ở khách sạn sao? Vậy có bất tiện quá không? Hay anh có ý này. Anh đang định chuyển đến khu biệt thự riêng để tiện cho việc tập luyện. Hay là mấy đứa dọn đến chỗ anh, vậy thì chúng ta có nhiều cơ hội tập luyện cùng nhau rồi.

- Như thế có phiền anh không?

- Không đâu. Dù gì anh cũng ở một mình có người ở chung càng vui mà.

- Bà thấy sao Min.

- Tui bỏ phiếu trắng. Bà muốn sao cũng được.

Thật ra là Min đồng ý tại nhỏ cũng tiếc hùi hụi số tiền bỏ ra thuê khách sạn, mặt dù Chi nói để Chi lo hết nhưng nhỏ cũng rất ngại. Lần này được ở miễn phí còn gì bằng.

- Còn anh Khang thì sao?

Tên Khang nhìn Min rồi phán tỉnh bơ.

- Cô ta ở đâu. Tôi sẽ ở đó.

- Vậy thì Chi quyết định chúng ta sẽ dọn đến nhà anh Ken vậy. Xin làm phiền anh rồi.

- Ừm...Rất vui vì mấy đứa đồng ý.

*****

Chuyển đến khu này cũng được 3 ngày rồi, Min thích ở đây không khí trong lành ít người cảnh còn đẹp nữa chứ. Tối nào nhỏ cũng đi dạo để hít khí trời, để nhìn bầu trời đen huyền bí in trên mình những ngôi sao lấp lánh. Hôm nay cũng không ngoại lệ, nhỏ đang đi dạo đây, nhưng hôm nay tình hình tệ rồi.

- Haizz... Trời gì mà nhiều mây thế kia.. chán thiệt.

Đang lụi lụi đi về với vẻ sầu ảm đạm trên mặt, vừa ôm cua 90° thì Min thấy có đánh nhau. Cố tìm một chỗ nấp để quan sát, cuối cùng Min cũng tìm ra, nhỏ ẩn mình sau cây cột đèn bằng cây tam được coi là nơi trú ẩn an toàn, rồi đưa mắt quan sát.

- Thiệt tình. Sao ở đâu cũng có dụ này vậy trời? Có nên giúp không đây? Lại có thêm mớ kẻ thù thì sao??

Min lèm bèm tự kỷ, nói vậy chứ tay chân nhỏ ngửa ngái lắm rồi. Nhưng ngặt nỗi có một bé cún gần đó, còn Min thì chứa sợ cún.

- Phải làm sao đây? Mặc kệ liều thôi.

Thế là nhỏ cũng bay ra can thiệp nhưng hết sức cảnh giác chú cún kia. Mắt liếc liếc.

- Nè! Mấy người dừng tay lại cho tôi. Sau một đám lại đám một người thế kia. Còn gì là nam tử hán.

- Con ranh! Từ đâu chui ra mà xía mũi vào chuyện của ông mày thế hả?

Bọn chúng dừng tay, quay lại nhìn Min mặt hầm hờ. Nhỏ cũng nhìn nhưng xem coi người kia ra sau rồi còn sống hay đã chết. Vận dụng hết kinh nghiệm quan sát từ phim Min kết luận rằng “may quá! Quần áo còn đẹp chắc là chưa chết” vì trong phim người bị đánh đến chết thường quần áo te tua, máu me tùm lùm ghê lắm, nhưng tên kia còn đẹp lắm chắc chưa sao. Rồi mặt nghiêm nghị nhìn mấy tên đó.

- Tôi từ đâu chui ra mấy người không cần biết. Tôi ghét nhất là loại người ỷ đông hiếp yếu đấy, khôn hồn thì rút ngay. - Bẻ bẻ tay, Min bắt đầu nóng lên rồi đây.

- Con nhỏ hi mũi chưa sạch. Tao coi mày có bản lĩnh gì mà dám bảo tao rút khỏi đây. Anh em xử nó.

- Tôi đã cảnh báo. Nhưng tại mấy người cố chấp đó thôi. Đừng trách tôi.

Bịch... bịch... bốp... bốp... A U O... Hự.. Hự..

Nhỏ lên cẳng chân xuống cẳng tay đánh người ta không thương tiếc, đánh cả bọn nát như tương. Người bò kẻ lếch, la liệt,...

- Rút hết cho tôi- Đánh xong không quên phiu tay vì Min là người vô cùng sạch sẽ mà. - Hừ... Đã nói rồi mà không tin.

Xử lý xong, nhỏ chạy lại đỡ tên bị trọng thương dậy.

- Này anh không sao chứ?

- Tôi không sao. Cảm....

- LÀ ANH SAO? Anh sức sên- Nhỏ la thất thanh, giọng kinh ngạc.

- Lại là Nhóc. Sao lúc nào nhóc cũng giúp anh vậy? Chắc nhóc được ông trời phái xuống bảo vệ anh hả? – Còn cười được, anh ấy thật yêu đời.

- Thôi giùm cái. Anh không sao chứ? Sao lại bị người ta đánh ra nông nỗi này.

- À! Không có gì đâu. Chúc ân oán giang hồ thôi.

- Sao lúc nào mấy người công tử nhà giàu đẹp trai thường bị người ta chặn đánh vậy? ngộ thiệt. - Min ngu ngơ hỏi.

- Nhóc nói anh đẹp trai sao. Thật đấy à??

- Không. Đùa thôi. Mà anh đứng dậy được chứ?

- Ù!

- Vậy về thôi.

Ken vừa đứng dậy, chú cún từ xa vẫy đuôi rồi rít chạy lại. Nãy giờ nhỏ quên mất tiêu chú cún đáng yêu này, giờ khi phát hiện thì đã quá muộn “Lại chúa cứu con” Min đứng im bất động chân không nhấc nổi.

- Sao vậy? Nói về mà sao lại đứng đó. Hay nhóc bị thương chỗ nào? - Lại kể bên xem xét.

Còn Min nhò liếc liếc, mặt ngày càng tái dần, nhìn chú cún cứ tung tăng chạy về phía cô. Min lảng lảng không nói không rằng, dùng hết sức nhảy lên ôm cổ Ken, làm anh cũng một phen suy sụp.

- Này nhóc làm gì vậy?

- Có... c..ch.. chớ.

- Hả???? Chuyện gì?- Ken không nghe được cái tiếng ngoài hành tinh của nhỏ, mặt ngơ ngác.

- CÓ CON CHỚ. KHÔNG THẤY HẢ. - Nhỏ hét như loa phóng thanh vào tai khiến Ken muốn say xắm mặt mải, chân không đứng vững. Ken cố giữ

thăng bằng vì giờ Min muốn leo lên cổ anh ngồi cho an toàn, nhỏ nhoi đủ kiểu trên lưng.

Khi đã chắc chắn an toàn nhỏ ngồi im bình thản quan sát, Ken lúc này mới có cơ hội nhìn dưới chân và nhớ ra chú cún con thăng bạn mới gửi trông hộ. Nó đang nhìn Min với đôi mắt lấp lánh, đuôi vẫy vẫy. Chắc nó muốn cảm ơn Min đã cứu chủ tạm thời của nó.

- Đuôi nó ra chỗ khác giùm tôi đi.

- Gì?? - Vẫn chưa hiểu vấn đề, một đứa trời không sợ đất không sợ không lẽ sợ chó.

Nhỏ lại hét như vũ bão.

- ĐUÔI NÓ RA GIÙM. TÔI SỢ CHÓ.

Ken được một tràng cười hả hê, nhưng biết đuôi sao giờ nó là chó của anh mà, với lại nó rất thích Min dù Min có làm cách gì nó cũng không chịu đi ra. Và giờ thì một tên thương tích đầy mình cồng trên lưng một đứa vô cùng lạnh lùng với tư thế vô cùng bá đạo, cồng mà chân vất lên cả cổ.

- Này nhóc! Sao lúc nãy nhóc xuất hiện ở đó vậy?

- Tôi đi dạo.

- Hi... Vậy sao? Chúng ta đúng là có duyên thật. Mà anh phải công nhận là nhóc giỏi võ thật đó một mình xử hết cả đám luôn.

- Có gì đâu. Mấy tên tép riều đó có khó gì đâu.

- Woa.. Tuyệt thật..Nhiều khi anh thắc mắc nhóc có phải con gái không?

- Thắc mắc làm gì. Tôi không phải con gái đâu. Đàn ông đó.

- Hi....Anh chỉ đùa thôi. Chứ anh biết nhóc là con gái 100% mà.

- Ủa mà ai cho anh gọi tôi là nhóc vậy?

- Đầu ai cho tại anh thích vậy. Anh lớn hơn mà hay nhóc muốn anh gọi nhóc bằng em?

- Thôi... kệ đi muốn gọi gì cũng được.

Ken dừng lại sốc nhỏ lên cái cho đỡ tuột, Min nhìn điệu bộ của anh mà nghi ngờ hỏi.

- Anh có chắc công tôi về tới nhà nổi không?

- Được mà. Nhóc nhẹ như bong bóng vậy.

“Còn định lừa nhau à???” Ken đi từng bước nặng nề, nãy giờ 30 phút rồi cơ đấy mà anh mới đi chừng được 100m, tội cho tấm thân ngọc ngà của anh quá. Min muốn giúp đỡ lắm nhưng không thể, nhỏ chỉ có thể đỡ lỗi cho số phận “Đừng trách tôi, anh có trách thì trách con cún dưới chân anh ấy”. Hai người về đến nhà đúng 12h đêm mặc dù đoạn đường chỉ chừng 500m.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Khẳng định chủ quyền

Buổi sáng êm đềm, những tia ban mai đầu tiên chiếu qua khung cửa sổ, Min đang cố nướng cho chính tới vì tới qua về muộn quá mà. Nhưng bỗng Min có cảm giác lạnh tóc gáy như có một hồn ma vất vưởng đang ám mình, Min mở bật mắt như khui bia rồi giật mình ngồi bật dậy vì tên Khang đang đứng nhìn nhỏ với ánh mắt ác quỷ.

- Anh... Anh làm cái gì trong phòng tôi vậy? Ai cho anh vào đây hả?

Tên đó tiến tới bên Min tay chống xuống giường, đưa cái khuôn mặt đáng ghét lại sát mặt Min mà nói chuyện.

- Tôi cần cho sao? Tới qua cô đi đâu với tên Ken đó?

“Mới sáng sớm mà đã gặp tên này rồi, thiệt bực quá mà, còn hỏi Ken với Heiniken gì ở đây nữa, tối mình có uống bia đâu” Min trừng mắt nhìn hắn.

- Anh mau tránh ra! Mới sáng ra mà anh định làm gì đây? Có tin tôi cho anh đi châu diêm vương không hả?

Mặc kệ lời cảnh báo của Min, Hấn lại sáp cái mặt vô gần hơn nữa.

- Tôi hỏi cô tôi qua đã đi đâu với tên đó.

- Kệ tôi liên quan gì tới anh.

“Mà hấn hỏi ai vậy ta?? Ken là ai??” hơn 15 phút suy nghĩ đầu nhỏ lóc lên câu trả lời, rất chắc chắn “A đúng rồi, Ken... Ken chắc là con chó tôi qua”. Thiệt hết nói nổi Min không nhớ tên của chủ nhà luôn. Nhỏ đã mặc định cho chủ nhà cái tên bắt đi bắt dịch là “sút sên” rồi nên giờ từ khóa là Ken và tôi qua thì chỉ còn đáp án là “chó” thôi. Trong khi nhỏ đang suy nghĩ thì tên Khang đã lấy tay hất cái cằm nhỏ lên, đưa khuôn mặt còn chưa tỉnh ngủ của nhỏ đối diện hấn.

- Tôi không cần biết cô đi đâu với hấn nhưng tôi nhắc cho cô điều này cô là của tôi. Tôi không cho phép cô đi với ai khác ngoài tôi.

“Cái tên này, sáng sớm mà nói chuyện khiến mình muốn nổi điên quá” Min cười nụ cười bí hiểm rồi hỏi rất từ tốn.

- Ai của anh chứ?

- Là...

Không đợi câu trả lời nhỏ hít một hơi thật dài vận hết nội công rồi phóng thích tất cả trong một lần.

- ANH ĐANG NẪM MƠ À?

Nhỏ đã xuất tuyệt chiêu “tiếng gầm của độc long”, độc bay khắp căn phòng, độc được ủa qua đêm có thể làm tê liệt thần kinh khiến đối phương nhìn thấy ảo ảnh. Chất độc làm bỏ vật trong phòng biến dạng, cây cối héo úa, một ít độc tràn ra ngoài làm mấy chú chim đang hót gần đó bị bứt từ,... Độc cực mạnh nhưng hình như tên Khang này vô hiệu hóa được độc của Min thì phải hấn vẫn tỉnh bơ không chút ảnh hưởng.

- Không phải hôm đó cô nói tôi muốn gì cũng được sao? Và tôi muốn cô làm bạn gái của tôi.

“Hôm đó??? Là hôm nào??? Đúng rồi! Cái bữa Chi tới rủ mình đi thi, chết rồi làm sao đây? Hôm đó không còn đường lui mới đồng ý đại thôi mà. Tên này nhớ dai thiệt”. Nhỏ vẫn ra sức kháng cự.

- Gì chứ?? Đâu ra cái ý muốn trắng trợn vậy? Tôi không đồng ý.

- Vậy là cô muốn nuốt lời sao? Tôi cứ tưởng cô là người xem trọng lời hứa cơ chứ.

- Ai nuốt lời khi nào???... Tôi nói là sẽ làm... từ điển của tôi không có 2 từ thất hứa.

- Vậy là cô đồng ý.

Cái tên chết tiệt, dám ép bà vào đường cùng, được thôi thích thì bà chiều.

- Được rồi, Tôi đồng ý - Trả lời cực dứt khoát.

Tên Khang vừa nghe câu trả lời ngay lập tức hấn chiếm lấy bờ môi mỏng manh của Min, chỉ 1 giây thôi cũng làm nhỏ hú hồn, tim đập loạn xạ, mắt mở to hết cỡ. Tuy có bất ngờ nhưng nhỏ cũng kịp nhận ra môi hấn thật mềm, còn có chút mùi hương quyến rũ nữa. Dứt nụ hôn hấn mặt lạnh nhìn Min.

- Nó khẳng định cô là của tôi. Hãy nhớ kỹ điều đó!

Min vẫn ngồi bất động, nụ hôn đầu của nhỏ, nụ hôn 20 năm nay gìn giữ đã bị hấn cướp đi rồi. Nhưng thời khắc 1 giây ấy, mùi hương quyến rũ và khuôn mặt điển trai làm Min thấy tim mình rung động nhẹ.

#Ngoài cửa#

Chi tung tăng từ ngoài bước vào, cánh tượng ập vào mắt là một nam một nữ đang hôn nhau trên giường.

- A.... Tôi xin lỗi! Tôi lại đến không đúng lúc nữa rồi – Chi cúi mặt, che mắt.

- Chi. Không phải vậy đâu.- Min lắc tay lắc đầu lia lịa.

- Xin lỗi... Tôi không cố ý... Chuẩn bị đi 15 phút nữa chúng ta bắt đầu tập luyện, gấp bà ở phòng nhạc cụ... – Chi nói với tốc độ ánh sáng rồi chạy như bay đi mất.

- Chi....

“Rồi xong. Tên biến thái này, tại anh mà ra hết”, Tim Nhi đã đá bay cái thứ làm nó mới rung động rồi và xây thêm lớp tường kiên cố hơn.

- Tên biến thái! Ai cho anh làm vậy hả?

- Tôi đi trước đây. Cô mau chuẩn bị đi.

Cốc quan tâm lời Min đứng dậy đi ra cửa, còn dừng lại ở nhìn Min với vẻ mặt ngênh ngang nữa chứ.

- Đừng quên những gì cô vừa hứa.

“Tức chết đi mà” Ngọn lửa phục lên bao quanh người Min nhìn như người ta đang tự thiêu vậy, cảnh tượng thật hào hùng.

*****

#Phòng nhạc cụ#

Âm thanh tuyệt hảo của tiếng đàn piano ngân vang lấp đầy không gian của căn phòng, âm thanh thật nhẹ nhàng, nó mang trên mình làn gió của mùa xuân chút hương hoa thoang thoảng. Âm thanh ấy làm Min phải trộm nhìn, nhỏ khẽ nhẹ nhàng nép sau cánh cửa ngắm nhìn những ngón tay điệu đà lướt nhẹ nhàng trên những phím đàn yêu thích của nhỏ. Khung cảnh thật nhẹ nhàng và lãng mạn cho đến khi..

Hử.. Hử

Chú cún con yêu dấu tối qua, đang hử hử cái chân của nhỏ một con lạnh người chạy từ chân đi khắp cơ thể.

- A...A.....a.....a...a...

Tốc chạy như gặp ma nhỏ xô cửa chạy vào và lại tìm đến lưng Ken một lần nữa. Anh dùng đàn giật bắn người.

- Nhóc lại làm gì nữa vậy?

Min chưa trả lời thì anh đã phát hiện ra rồi, cún đứng dưới chân nhảy nhảy, đuôi vẫy vẫy.

- Thì ra là nó sao?

- Thấy rồi thì mau lên! mau đem nó đi chỗ khác đi!

Min ngồi trên lưng mà ra lệnh.

- Được rồi! Giờ nhóc xuống khỏi người anh được không?

- Không. Anh mau đem nó đi thì tôi mới xuống.

- Nhóc như vậy thì sau anh đem nó đi được đây.

- Tôi không cần biết. Đó là chuyện của anh.

Đã hết cách Ken đành gọi bác quản gia của biệt thự. Bác Mạnh bước từ ngoài vào.

- Thiếu gia. Cậu gọi tôi có việc gì?

- Phiền bác chăm chú cún này giúp tôi.

- Vâng ạ.

- À còn nữa đừng để nó chạy lun tung.

- Vâng. Tôi biết rồi. Thưa cậu.

Bác Mạnh ôm chú cún ra ngoài.

- Nhóc xuống được rồi chứ? Anh sắp chịu hết nổi rồi đây.

- Hi... Cảm ơn.

Min cũng lễ phép lăm chút bộ.

- Mà... Lúc này.. Anh biết chơi Piano sao? Tôi cứ nghĩ anh biết chơi mỗi trống thôi chứ.

- Ủ... Anh biết một ít... Mẹ anh đã dạy nó cho anh.

- Mẹ???... Vậy chắc mẹ anh phải giỏi lắm mới có thể dạy anh chơi hay đến vậy.

- Ủ... Mẹ anh bà ấy là một nhạc sư piano.

Nghe đến đây mắt Min lấp lánh.

- Thật sao??? Tuyệt quá... Tôi muốn gặp mẹ anh quá đi mất. Mà đợi đã! Anh bị chảy máu rồi kìa.

Một ít máu thấm qua chiếc sơ mi đang mặc trên người Ken anh liếc nhìn theo chỗ Min chỉ.

- À... Không sao.. Chắc vết thương tôi qua hờ miệng ấy mà.

- Đưa tôi xem! – Min kéo cánh tay anh lại, xoắn tay của chiếc áo lên xem xét. Bởi nhỏ biết tại chỗ nhói lúc nãy nên anh mới bị vậy mà. Lấy miếng keo cá nhân đây cá tánh trong chiếc túi quai bên người nhỏ băng vết thương cẩn thận.

Một chút sát khí từ đầu tràn về, mùi ngày một nồng hơn.

- Hai người đang làm gì vậy? – Tên Khang mặt mày hầm hờ từ ngoài bước vào, nắm tay Min kéo về phía hần.

Nhỏ đầu chịu được quay lại quát tên Khang bức dạc

- Nè! Anh làm gì vậy tôi còn chưa băng xong mà.

Miếng keo cá nhân đang phát phơ một nửa dán rồi một nửa chưa.

- Cô quên cô vừa hứa gì sao? Hay để tôi nhắc cho cô nhớ.

- Hừ.... Tôi nhớ... Nhưng tôi đã làm gì đâu. Anh buông tôi ra coi. Để tôi dán xong đã rồi nói.

Nội bộ hết sức lục đục, Ken đành ra tay giải quyết.

- Không cần đâu anh tự dán được rồi.

Ken tự dán bên còn lại thế là xong. Tên Khang bỗng bước về phía anh gương mặt hết sức đàn ông.

- Anh Ken này. Không phải anh định tiếp cận bạn gái tôi đấy chứ??

- À... Không..Anh không có ý định đó đâu. Cậu đừng hiểu lầm!

- Vậy sao??Tôi mong lời anh nói là thật.

Không khí của hai người đàn ông hết sức căng thẳng, cho đến khi chi bước vào.

- Mọi người đang làm gì vậy?

- À không có gì. - Ken nhìn Chi cười.

- Vậy mình bắt đầu tập thôi.

- Ủ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Kẻ giết người

Trước cửa phòng của tên Khang#

Cốc... Cốc

Hần đi ra mở cửa với gương mặt lạnh tanh.

- Ai đấy??

- Là tôi... Chào buổi sáng... Anh bạn trai...ai...ai...ai...

- Không phải chứ... Hôm nay ngọn gió nào lại đưa cô đến đây vậy?

- Muốn biết sao???...Gió độc đó (Nói rồi Min nhìn hấn đầy bí hiểm kèm theo nụ cười thánh thiện)...Này anh bạn trai thân mến! Bạn gái của anh đang rất đói bụng đây. Mau tìm gì cho tôi ăn đi!

- Cô đói thì tự đi mà tìm, nói với tôi làm gì???- Câu trả lời hết sức vô tình.

“Tên chết tiệt... Bà muốn xé người ra thành trăm mảnh... Không được phải nhin... Phải nhin...” Tiếp tục với bộ mặt dễ thương vô số tội ấy, nhỏ cam chịu nhìn hấn nở nụ cười.

- Không phải anh là bạn trai tôi sao??? Phải chăm sóc bạn gái là tôi chứ??

- Nhưng giờ tôi không có tâm trạng. - Hấn mặc kệ Min quay lưng đóng cửa đi vào.

“Đáng ghét.... Dám bơ tôi sao.... Không phải vì con cún kia tôi không thèm nói chuyện với loại người như anh đâu.... Cún ới cún à... Tại sao (mày) lại ở đây??? Còn bà nữa, Chi ới đi đâu mà sớm thế cơ chứ??” Đã rõ lý do cái bộ mặt ngây thơ vô số tội này xuất hiện (con cún đang trực cầu thang còn Chi cùng Ken ra ngoài từ sáng sớm). Min đã có chịu cho qua con đói, nhưng thiệt tình là nhỏ đói khủng khiếp lắm, nên giờ phải đi va xin lại lục lấy thức ăn này, đường đường là một tay giang hồ thứ thiệt như nhỏ mà cũng có lúc thế này, Tiếc thay... Tiếc thay. Tuy nhiên tên này thiệt khó đối phó buộc Min phải trở hết tài nghệ diễn xuất.

- Này anh nhần tâm vậy sao? Chúng tay chia tay đi!(hít hít) Tôi không muốn quen với một người vô trách nhiệm như anh. - Nhỏ ngồi bịch xuống mép cửa về sậu thăm.

- Cô lại muốn giờ trò gì đây???- Hấn vẫn tỉnh bơ.

- Tôi đâu giám giờ trò gì. Chỉ là...Chỉ là có chút xót thương cho cái số phận của tôi... Tại sao tôi lại có một người bạn trai vô tâm thế này...

Tên Khang nhìn Min như một trò hề rồi mở rộng cửa bước ra khỏi phòng lướt ngang mặt nhỏ.

- Này! Anh định đi đâu vậy??? - Nhỏ gọi với theo

- Đi lấy thức ăn. Không phải cô nói đói sao?

- Ừ... Ừ.. anh đi mau đi... Ông trời thật tốt mới cho tôi một người bạn trai như anh...

Hấn đi vừa khuất bóng

oet... oet..

- Nãy giờ mình nói gì đây trời... Thật không thể tin được...— Min muốn phát bệnh vì mấy lời nổi gai ốc thốt ra từ miệng của nhỏ quá. Nhưng không sao có ăn là được.

Tên Khang đi từ dưới nhà lên bê một đĩa thức ăn bự tởm chằng, Min nhìn hoa cả mắt.

- Đây... của cô.

- Cảm ơn... - Nhỏ định ôm lấy rồi tẩu lẹ nhưng không được rồi.

- Đâu có dễ vậy. Cô muốn ăn sao??? Vào đây mà ăn. - Hấn bê mâm thức ăn vào luôn trong phòng rồi đặt lên bàn.

Min có chút lưỡng lự nhưng “Ta bắt cần đòi rồi chỉ cần đồ ăn thôi”, ba chân bốn cẳng chạy vào bàn ngồi nhai ngấu nghiến. Đang khúc thức ăn mê ly hấp dẫn, chợt một vòng tay từ sau lưng ôm choàng lấy nhỏ. Hai mắt chớp chớp trong khi cơ thể còn bất động vì hành động quá bất ngờ.

- Nh... Àm. ái. ái. ùi. ùi.. (dịch: Anh làm cái quái gì vậy??)

- Như thế này một chút thôi!!

“Giọng điệu này... Không lẽ???? Là nó... Cái giọng này y như lần trước ở bệnh viện... anh ta cũng ôm mình như vậy... Vậy là..”. Min vẫn bình tĩnh ăn “Hứ... Coi như cảm ơn vì anh đã lấy thức ăn cho tui đó... Đừng tưởng bở”.

Nhỏ đã tiêu diệt sạch sẽ chỗ thức ăn nhưng vòng tay ấy vẫn chẳng rời, hấn vẫn đứng đó ôm lấy Min, còn nhỏ vẫn ngồi im bất động chờ đợi. Nhỏ cũng không hiểu lý do tại sao lại như vậy... Nhỏ chỉ biết mình cần làm như vậy.

- Này! Cô đứng là để dài quá đó. Có phải cô đã yêu tôi rồi không??? - Giọng nói khe khẽ nhẹ vào tai, với lời lẽ bỡn cợt quen thuộc.

- Hừ... Nằm mơ đi... Tôi đi đây... Vĩnh biệt... - Nhỏ thấy mặt Min nóng rang, cảm giác ngại xông lên tận não, phá hủy dây thần kinh làm nhỏ chẳng biết trả lời ra sau “Ngại... Ngại quá đi mất... Tại sao mình lại ngại chứ???” 36 kế tẩu là thượng sách, Min đi tức tốc về phòng không thèm nhìn lại dù chỉ một cái.

Hấn nhìn theo Min với nụ cười có một không hai trên gương mặt “Nụ cười hạnh phúc” không chút điều cang nào. Nụ cười lần đầu tiên xuất hiện trong lịch sử cuộc đời hấn, nhưng có lẽ hấn cũng chẳng nhận ra.

*****

Trên sân khấu đêm biểu diễn#

(Lời MC: Chào mừng toàn thể quý vị đã đến với vòng 1 cuộc thi âm nhạc thường niên. Sau đây, tôi xin thông qua thể lệ vòng thi. Đêm hôm nay, 10 đội đã xuất sắc vượt qua vòng sơ tuyển sẽ cùng nhau tranh tài, điểm số của phần trình diễn là tổng điểm được quy đổi từ điểm của hội đồng ban giám khảo và tỷ lệ bình chọn của khán giả, 2 đội thi có số điểm thấp nhất sẽ bị loại. Vậy nên, nếu quý vị có yêu thích đội chơi nào hãy bình chọn cho họ bằng cách comment tên đội thi và vote cho đội mình yêu thích, thời gian bình chọn bắt đầu từ đây đến vô cùng time. Không để quý vị chờ lâu thêm nữa, sau đây xin mời mọi người thưởng thức những màn trình diễn tuyệt vời từ các đội chơi)

Trong phòng hóa trang sau buổi diễn#

- Tuyệt vời! Một khởi đầu thuận lợi. – Ken.

- Đúng đó! Đúng đó! Mau đi ăn mừng thôi. – Chi khoác vai Min rủ rê

- Thôi.. Tui mệt lắm... về nhà ngủ giấc đây.

- Hà..??? Hôm nay bà bị bệnh hả? Chê đồ ăn sao?

- Ừm... Tui bị bệnh rồi... nặng lắm – Min liếc tên Khang đang đi kể bên nhỏ, thiết ra sáng giờ nhỏ vẫn suy nghĩ tại sau khi đó nhỏ lại ngồi im bất động? bị điểm nguyệt chăng? Suy nghĩ, muốn nổ tung đầu mà chẳng biết lý do cuối cùng Min kết luận nhỏ bị bệnh nặng gì đó rồi...Haizzz..

- Chán bà ghê... Tui đang có hứng vậy mà....

Min mặc kệ những tiếng thở dài của Chi nhỏ đi lẹ vào phòng tháo đôi cao gót đáng ghét ra khỏi chân, vừa tháo song nhỏ thở phào...

- Haizzz... Sống rồi... sống rồi. Đi thêm vài tiếng đồng hồ nữa thà chết còn hơn.

Trên bàn một vật thể lại mang dòng chữ “Gửi Linh Lan”

- Gì đây? Không lẽ mới thi vòng đầu có fan hâm mộ hả trời?

Min mở hộp quà, đôi mắt tròn tròn, người bất động, nụ cười lịm tắt trên môi. Không phải fan mà là antifan rồi. Một tấm ảnh của một người đàn ông nhuộm đầy máu, kèm theo mảnh giấy mang stt “Hôm nay cô làm tốt lắm, KẼ GIẾT NGƯỜI”.

- Chuyện gì vậy Min? - Thấy điều gì đó không ổn Chi đến gần, dòng chữ và tấm ảnh đập vào mắt, nhỏ nhanh như chớp đóng chiếc hộp dưới ánh nhìn khó hiểu của 2 người đàn ông (Ken và Tên Khang).

- Chuyện này là sao?? Ai đã làm điều này.

- .... Không... Không.. có gì đâu...chỉ là...

Bỗng Min chạy vụt ra ngoài, gương mặt cúi gằm chẳng để ai nhận ra cảm xúc của nhỏ cả.

- Min... Bình tĩnh đi mà....- Chi định đuổi theo nhưng tên Khang ngăn nhỏ lại.

- Để tôi. - Rồi hấn chạy một mạch theo.

Ken mặt vẫn đàn ra, trong khi Chi đang đứng lăm bằm

- Chắc chắn là cô ta..

- Chuyện gì xảy ra vậy? Cái hộp đó là sao?

- Em không thể giải thích gì lúc này...Chuyện kể ra thì dài lắm..

*****

#Ngoài phố#

Đoạn đường vắng người, Min đang ngồi đó trên chiếc ghế đá, vai nhỏ rung lên bần bật.

- Không phải cô đang khóc đó chứ?? Người như cô mà cũng có lúc thế này sao?? – Tên Khang đứng trước nhỏ hai tay bỏ túi cúi nhìn.

- ..... (Không trả lời)...

Đoàn đường vắng, giờ lại chẳng vắng tí nào, 1 người, 2 người, 3 người... n người. Họ nhìn chăm chăm rồi lại chăm chăm.

- Này! Đừng khóc nữa!

- .....(Không trả lời).... - Đứng dậy đi tìm chỗ khác khóc tiếp.

Min vừa đứng dậy một vật thể đen không xác định phương hướng lau đến ôm lấy nhỏ, làm cái gương mặt bánh bao của nhỏ úp vào lòng ngực nóng hổi của vật thể đen, thân hình nhỏ bị vật thể đen nuốt chửng bởi nó.

- Cô thật là....

5 phút trôi qua, Min bước lùi về phía sau một bước đẩy nhẹ tên Khang ra, mặt vẫn cúi gằm.

- Chúng ta về thôi!

- Cô không sao rồi chứ? Chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Tôi không sao. Về thôi! – Min phớt lờ câu hỏi của tên Khang.

- Tôi hỏi đã có chuyện gì xảy ra?? – Tên Khang lớn tiếng và vẻ mặt nghiêm chỉnh hơn.

- TÔI ĐÃ BẢO LÀ VỀ THÔI, ANH KHÔNG HIỂU À? - Nhỏ nhìn mặt hấn quát lớn, với đôi mắt vẫn còn ngấn lệ và vẻ mặt đau buồn nhìn mà xót.

Tên Khang không hỏi thêm bất cứ điều gì, hấn cởi chiếc áo khoác rồi “đắp” lên đầu Min.

- Đừng để người khác nhìn thấy. Dọa chết người mất.

Min rất vâng lời kéo chiếc áo khoác trùm kín mít, kín đến nỗi không thấy đường, nhỏ bước những bước chân loạn choạng như con nít mới tập đi.

- Này! Cô không định về à?

Tên Khang nhìn nhỏ đang đi như đứng rồi trong khi nhà ở hướng Bắc mà đi hướng Nam. Chưa kịp phản ứng, một bàn tay ấm nóng đã nắm lấy đôi tay chạy sần vì sương gió của nhỏ kéo đi.

- Về thôi, bạn gái của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đẹp xuất sắc

Tại khu nghỉ mát Thiên Đường#

- Min à! Ra biển chơi đi!

- Bà đi đi tôi không đi đâu.- Về ủ rú vẫn còn.

- Đã cát công đến đây rồi phải đi chơi chứ.

- Tôi không muốn đi.

- Bà vẫn suy nghĩ về chuyện đó sao? - Mặt Chi đang tươi cười bỗng trầm xuống.

-.... Không trả lời....

- Tui không thể giúp bà được gì - Đi lại vồ vai Min, kèm theo nụ cười động viên - Nhưng...những chuyện đó đã qua rồi và nó cũng không phải lỗi của bà. Nên đừng như vậy lâu quá!

Một nụ cười nhẹ trên môi Min, nó đã đi lạc cách đây 2 ngày giờ cuối cùng nó cũng quay về "Đúng là có một người bạn như Chi thật tốt mà"

- À quên nữa.. Tui phải nói với bà một điều quan trọng hơn là một ngày ở đây bằng tiền ăn một tháng của bà đấy. Không muốn phí tiền thì nhanh chóng mà đi hưởng thụ đi. - Chi giọng tỉnh nghịch.

- Cái gì? Bà không đùa tui chứ? - Hai mắt chớp chớp, khuôn mặt đầy ngạc nhiên.

- Không hề!!

- Đợi tui một lát - Min phóng vèo đi chuẩn bị, không thể phí phạm một phút một giây nào.

Chi nở nụ cười nhẹ lòng, nhưng đâu dễ dàng buông tha cho Min được, làm nhỏ lo lắng mấy nay mà, Chi cố trêu.

- Ủa? Bà mới nói không muốn đi mà.

- Không. Tôi đổi ý rồi. Giờ tôi muốn oi...là muốn ra ngoài luôn.

- Nhưng giờ tôi lại không muốn đi nữa rồi.

- Há??? Bà sao vậy? Giận tui há?

- Không có. Chi là lo lắng cho bà mấy nay. Giờ không còn sức đi nữa rồi.

- Tưởng chuyện gì. Để Min cồng Chi đi hén.

- Không chịu.

- Vậy thôi... Tôi bất hạnh quá... ở một nơi đẹp thế này mà không được đi chơi. - Min giả bộ sụp đổ.

Biết rõ tài nghệ diễn xuất của Min nên Chi cũng đâu chịu thua.

- Ừm... Tui còn bất hạnh hơn khi nghe con nhỏ làm mình bất hạnh hơn bất hạnh.

Bị bắt bài Min hết cách chuyển sang năn nỉ với bộ mặt dễ thương.

- Đi đi mà Chi..

- Được rồi... Được rồi bà chuẩn bị nhanh đi. - Chi lại bị bộ mặt ấy làm xiu lòng nữa rồi.

- Hi.. hay quá! Thương bà nhất trên đời.

#Cầu thang đi xuống#

- Đi dạo xong chúng ta đi tìm chút đồ ăn luôn nha Min. Nghe nói ở đây đồ ăn ngon lắm đấy.

Trước mặt họ xuất hiện trước ngai vật to tướng.

- Chào! Chúng ta đúng là có duyên quá nhỉ?

- Cô muốn gì? - Chi bước lên đứng trước Min.

- Này! Cậu đâu cần mỗi lần gặp tôi điều căng thẳng vậy? Tôi chỉ là muốn chào hỏi cậu một chút thôi mà.

- Vậy chào xong rồi. Cô mau đi đi.

- Trước khi đi tôi còn có một thắc mắc nhỏ. Cậu có thể trả lời tôi không?

- Cô lại có chuyện gì??

- À... Chi là... Một tiểu thư như cậu có mặt ở đây thì không có vấn đề gì.. nhưng cô bạn đi sau cậu, cái đứa nghèo đến nỗi không đủ tiền mua nổi ổ bánh mì mà lại có mặt ở đây... Đúng là thắc mắc quá. Chắc cậu phải chi không ít tiền cho cô ta nhỉ?

#Đang xa tiến lại hai mỹ nam#

- Nếu tôi không nghe lầm thì vừa có ai đó đang chế giễu bạn gái tôi thì phải - Tên Khang đi lại đứng sát bên Min.

- Bạn gái sao? Cô đúng là may mắn khi được thiếu gia Khang đây chọn đấy. - Giọng chế giễu.

Nhưng tên Khang vẫn dừng dừng đáp.

- Chắc tiểu thư Kiều My đây có gì nhầm lẫn rồi. Không phải cô ấy may mắn. Mà là tôi may mắn. À không.. Phải nói là tôi rất may mắn khi được cô ấy chọn.

- Thật sao? (Một nụ cười khinh bỉ) Vậy tôi mong anh không giữ cái suy nghĩ đó quá lâu.

- Vâng. Cảm ơn cô. Tôi sẽ không giữ nó quá lâu đâu vì tôi sẽ biến nó thành sự thật.

- Vậy sao? Tôi rất mong đợi đấy. Chào anh! - Cô ta đã quất ngựa truy phong.

Kiều My vừa đi khuất bóng#

- Min à tui có việc đi đây chút. Hẹn bà ở chỗ ăn nha! - Nhỏ đi không quên kéo theo tên Ken đang đứng như bức tượng nãy giờ.

- Bye.. Nhóc. Hẹn gặp lại.

#Còn lại 2 người#

- Này! Cô không định cảm ơn tôi à? - quay mặt qua nhìn Min.

- Cảm ơn về chuyện gì? - Giả bộ ngây thơ.

- Lúc này tôi vừa giúp cô còn gì?

- Có sao? Anh chỉ nói ra sự thật thôi, có giúp thì sự thật giúp tôi đâu phải anh.

- Cô...

- Đi thôi! Hôm nay thời tiết đẹp lắm đừng lãng phí.

Min đưa bàn tay bé tí của mình nắm lấy bàn tay đầy nam tính ấy kéo đi. Nhỏ không hiểu sao trong lòng mình lại có một niềm vui kỳ lạ, lời nói của hấn chỉ để đuổi cái cô tiểu thư kia đi nhưng sau nhỏ lại thấy ấm lòng đến vậy?

Bờ biển#

- Woa... Biển đẹp thật đó.

- Ừmk. - Đem chiếc máy ảnh ra chụp chộp chộp đó.

Tách... Tách..

- À.... (Tên Khang quay mặt qua định hỏi gì đó. Nhưng bị vẻ đẹp của Min hấp hồn)

Hôm nay Min mặc một chiếc đầm xanh nhạt y như màu xanh của biển vậy, một chiếc vòng cổ bé tí lấp lánh, và đôi chân trần đầy quyến rũ. Hôm nay nhỏ rất nữ tính, nhưng giờ hấn mới nhận ra.

- Này anh định nói gì...??

Min nghiêng mặt nhìn hấn, Góc nghiêng thần thánh này với sự kết hợp của âm thanh, ánh sáng, gió và nụ cười V line của nhỏ thật tuyệt vời.

- Không có gì. Chỉ là tôi... - Tên Khang ấp úng.

Tách - Một bức ảnh đẹp mê ly ra đời.

- Này anh! Anh vừa chụp hình tôi đấy hả?

- Ừmk. Không lẽ tôi không được chụp hình bạn gái mình sao?

- Ừk.. Không được.. Mau đưa máy ảnh đây!

Đưa ngay vì thái độ dứt khoát của Min. Nhỏ cầm máy ảnh lướt lướt, bấm bấm, được chụp hình vui mà giả bộ ấy mà... Min nhìn tên Khang đầy bí hiểm.

* Tách* - Một bức ảnh nữa lại ra đời.

- Đây cô vừa chụp tôi đó hả?

- Ừmk... Không lẽ tôi không được chụp hình bạn trai tôi sao (trả đủ cho đó cả vốn lẫn lời). Mà anh phải cảm ơn tôi đây vì đã chụp cho anh tấm ảnh đẹp thế này chứ, đẹp gấp 10 lần so với anh ở ngoài đây nè.

- Cô nói thật sao? - Hào hứng mở máy xem.

"Giờ đây tên nào trong ảnh vậy. gương mặt biểu cảm hết sức dễ thương, cute phô mai que".

- Thấy sao? Đẹp chứ? - Mặt đầy thắc mắc.

-... Ừmk... RẤT XẤU.

- Không thể nào. Tôi lại thấy đẹp gấp 10 lần lúc tôi gặp anh lần đầu mà.

- Đẹp thật sao?

- Ừmk... Đẹp Xuất Sắc. Anh cười như vậy rất đẹp. Hi...

Hắn cầm máy ảnh bỏ đi.

- Vào thôi! bạn cô đang đợi đó.- Nụ cười của hắn hiện trên môi.

- Nè... Nè... Tôi thấy bức ảnh đó đẹp mà anh phải công nhận điều đó chứ.

Bên phía Chi#

- Cô đứng lại đó... – Chi gọi với theo Kiều My

- Lại có chuyện gì?? Không lẽ định mời tôi đi ăn sao?

- Tôi có một chuyện cần hỏi cô. Cái hộp đó là cô gửi đúng không??

- Hộp gì?? Cậu nói gì tôi không hiểu.

- Cô đừng giả dờ. Cái này là cô làm đúng không – Chi đưa vật chứng (chiếc hộp) cho Kiều My.

- Đây là gì? - Cầm lấy mặt khó hiểu.

- Không phải là cậu cố tình đặt trên bàn của Linh Lan sao? Cô còn định giả dờ đến khi nào?

- Cậu nói gì tôi hoàn toàn không hiểu. Tôi không có thời gian làm mấy trò vặt này đâu. - trả lại cho Chi.

“Không phải cô ta. Vậy thật ra là ai?”

- Đây chuyện gì đang xảy ra vậy? Không lẽ người em nghi ngờ là cô ta sao? – Ken.

- Đúng vậy. Nhưng xem ra không phải rồi.

- Nghĩa là còn một ai đó đang nhắm vào Min nữa sao?

- Em thật không thể nghĩ ra người đó là ai.

“Rốt cuộc là ai chứ? Mình nhất định phải tìm ra”.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chiếc đầm 2 dây

(Tuần này Tg không bận lắm nên ra cho mọi người Chap mới đọc đỡ buồn hi...)

Buổi tối tại khuôn viên của khu nghỉ mát#

Đây chỉ là một sự tình cờ, họ đang đi từ 2 hướng khác nhau và đôi bên lọt vào tầm ngắm của nhau, những ánh mắt lạnh lùng, khinh bỉ, căm giận xuất hiện. Những bước chân cứ thế chậm rãi bước họ lướt qua nhau một cách đầy sát khí. Một người dừng lại.

- Chào cậu! Xem ra nếu tôi không lên tiếng trước thì đứa em trai như cậu không đặt anh mình trong mắt rồi. - Giọng điệu rất nặng nề.

- Xin lỗi! Nhưng dù anh có lên tiếng thì tôi đây cũng không đặt anh vào mắt mình đâu anh trai à. - Hấn cũng dừng, nhưng mắt vẫn nhìn thẳng. - Giọng bình thản.

- Chà... (tặc lưỡi, mặt vờ tiếc nuối) Coi bộ thành kiến của cậu về tôi bao nhiêu năm qua cũng không hề thuyên giảm chút nào.

- Anh quá khen rồi. - Rất bình thản

- À!... Mà cậu không định về thăm bà ta à? Cái con đàn bà ấy... À không! là mẹ mới đúng... Bà ta đang rất nhớ cậu đấy. - Giọng rất chậm rãi nhưng mang mầm tai ương ghê gớm

- Cảm ơn anh đã nhắc... Nhưng mẹ tôi đã mất rồi... Người đó không phải mẹ tôi. - Vô cùng bình thản.

- Ôi... Tôi nghiệp thay... Bà ta mà nghe được những lời này. Chắc là sẽ đau lòng lắm.

- Nếu không còn gì tôi xin phép đi trước.

- Chưa gì đã bỏ chạy rồi sao? cậu và bà ta đúng là giống nhau nhỉ?? Nhu nhược, thấp hèn....

Hấn chưa kịp nói hết câu thì *ào...* Một làn nước mát lạnh ập vào mặt hấn.

- Im cái miệng "thúi" của ngươi lại cho ta... Lần trước gặp ta đã thấy ghét ngươi rồi đến bây giờ đã có cơ hội ra tay... Đúng là muộn quá. – Mìn từ đâu xông ra mặt hầm hầm.

- Cô...

Hai tên đi theo tên kia mặt lo lắng.

- Thiếu gia cậu không sao chứ? – một tên lau chùi các kiểu.

- Con ả kia mày là ai mà to gan vậy hả? - tên còn lại xong trận để đòi lại công đạo mà không biết đối thủ là ai.

* Ạch...* Ngã nhàu ra đất, tên kia lại xông lên và nhận hậu quả tương tự.

Lúc này tên thiếu gia kia vừa lấy lại phong độ ra mặt, hấn lại buông lời "thúi" tha nữa rồi.

- Cậu chỉ biết bám váy đàn bà thế thôi sao?

- Tên chó chết... -Mìn không nhịn được nên xuất chiêu trước.

Lần này không ổn rồi, xem ra tên này không phải tầm thường cũng thuộc hàng top trong võ lâm cao thủ đây nhưng còn thua xa Mìn. Tuy nhiên Mìn không thể thắng với bộ váy này được... Tình huống xấu nhất đã xảy ra Mìn bị tên kia khống chế hoàn toàn.

- Một con ả không biết tự lượng sức... Xem nào... Nhan sắc không đến nỗi tệ... Nhưng tư chất thấp hèn.. Còn nữa bộ quần áo cũng không hợp... Hay để tôi cởi nó ra giúp nhé!!!

- Tên khốn kiếp! Ngươi dám? Mau thả ta ra! Không thì đừng trách ta nặng tay. - Vùng vẫy

- Đã nằm trong tay người khác mà còn mạnh mẽ à?

Tên đó nhìn Tên Khang với ánh mắt thâm dò.

- Em trai à! Em không phiền nếu anh làm như vậy chứ?

- Anh muốn làm thế nào thì tùy... Tôi không quan tâm.

- Tên vô ơn! Tên phụ tình kia! Tôi vừa giúp anh mà anh lại làm ngơ với tôi à? – Mìn vùng vẫy dữ dội.

- Tôi có nhờ cô sao? Cô tự lo chuyện bao đồng thì cô tự mà chịu.

- Tên đáng ghét.. Tôi ghét anh.. Tôi ghét anh... Hừ.

- Nếu Em đã nói vậy thì anh không khách sáo. Không biết bên trong lớp áo này trông như thế nào nhỉ??

Hắn đặt bàn tay sờ khanh lên sợi dây áo mảnh mai trên vai Min.

- Anh cứ làm thế nếu anh thích... Nhưng tôi nhắc cho anh nhớ đừng quên thân phận của mình... chuyện này mà truyền ra ngoài chắc là một tin cực hot đấy.

- Anh không quan tâm... Có hot đến mấy thì chỉ cần xì tiền ra là im phăng phất ấy mà.

Hắn bắt đầu hành động, anh mắt hắn thích thú nhìn vẻ mặt đau khổ của Min.

Bụt.. một bên áo rơi xuống.

- Cũng không tệ đó chứ... Làn da thiệt trắng mịn làm sao.

Bàn tay ấy lại tiến đến phía dây áo còn lại.. Nhỏ mắt mắt run sợ.. Tại sao lại rơi vào tình huống như vậy chứ? Nhưng rồi một làn gió mát rượi lướt qua cộng thêm một tiếng *bộp* rồi một hơi ấm quen thuộc. Min từ từ hé mắt ra thì phát hiện nhỏ đã nằm trong vòng tay tên Khang rồi.

- Anh đủ rồi đó. – Tên Khang nhìn tên kia bằng ánh mắt nghiêm nghị.

- Cuối cùng cũng chịu ra tay rồi sao? Cũng khá đấy... Thân thủ không tệ... – Tên đó nở nụ cười gian xảo.

- Xem ra ý đồ của anh là buộc tôi ra tay rồi... Vậy giờ đã đạt được ý nguyện anh có thể rời khỏi đây rồi chứ?

- À... Vâng... Chào cậu! Hẹn gặp lại em trai của tôi.

Hắn lại cười rồi quay người bỏ đi tên này yêu đời thật.

- Bỏ tôi ra! – Min đẩy mạnh.

Nhưng Min càng đẩy mạnh bao nhiêu tên Khang càng giữ chặt bấy nhiêu.

- Cô thật sự muốn rời đi với bộ dạng này à?

Min quên mất áo của nhỏ đã bị tên kia xé hết một bên.

- Vậy anh cho tôi mượn áo khoác của anh đi.

- Cô có mất không vậy? Nhìn xem tôi có áo khoác không?

- À.. không có. Vậy.. Anh định như vậy đến khi nào?

- Nửa đêm.

- Cái gì?? Không được. Tôi phản đối... Anh mau giúp tôi sửa lại áo đi!

- Xin lỗi! Tôi không phải nhà thiết kế là sao biết sửa.

- Tôi sẽ chỉ... mau qua kia đi.

Cả hai vừa ôm vừa đi ra sau một tường chắn. Min xem xét tình hình rồi tiến hành khắc phục sự cố trang phục. Tên Khang đảm nhận vai trò là người thực hiện. Vừa khắc phục vừa tanh thủ tán gẫu.

- Này! Anh biết võ sao?

- Uhm... Một chút.

- Vậy tại sao lúc nào anh cũng... cứ cái kiểu công tử bột thế hả? – Min đang rất bực mình vì không phát hiện điều này sớm, làm nhỏ như một con hề.

- Tôi thích vậy?

- Hừ.... Đồ gian xảo..... Á... Á... anh nhẹ tay một chút không được hả?

Tên Khang đang khắc phục sự cố cho nhỏ bỗng nặng tay hơn.

- Không được. Cô có biết là việc này khó khăn lắm không hả? Hôm nay bày đặt mặc váy 2 dây làm gì nên mới bị vậy đấy.

- Hứ... kệ tôi... “ Không phải tôi mặc váy sẽ đẹp hơn sao?” - Min nói trong âm ỉm.

- Lần sau cô làm ơn tìm một chiếc váy chắc chắn mà mặc, Hai dây mòng manh thế này thì không cần bút nó cũng tự đứt.

“ Lần sau???” Hi.. Min hết âm ỉm rồi.

- Rồi... rồi... Tôi biết rồi.

Trong lúc họ ở đó thì Chi và Ken đang đi tìm kịch liệt.

- Ken đợi đã em vừa nghe tiếng Min ở đó. - Chi lại đứng bức tường nơi Min đang ẩn nấp.

Min thì liên tục la mắng tên Khang trong đó.

- Á.. Á... Anh nhẹ tay và nhanh lên chút dùm tôi.

- Không phải tôi đang rất nhẹ nhàng sao? Cô ở yên một chút đi tôi sắp xong rồi.

- Anh có phải đàn ông không hả? Chuyện chỉ vậy thôi mà làm nãy giờ cũng không xong.

- Cô có im lặng được không? Còn lái nhái tôi không làm cho nữa bây giờ.

- Tôi xin lỗi... Xin lỗi... Anh mau tiếp tục công việc của mình đi.... A... Á...

Chi và Ken đứng ngoài nghe cuộc nói chuyện của họ mà hoang mang.

- Em có chắc đó là tiếng của Min không vậy?

- Chắc là nhầm rồi... – Chi tự trấn an, nhưng rõ ràng là tiếng của Min mà. – Thôi chúng ta mau đi nơi khác tìm đi.

- Min à... Nhóc đang ở đâu vậy? – Ken bỗng gọi lớn.

Lú đâu ra mừng hóm.

- A.... Chi... Mau tới đây nhanh lên... cứu tui đi.

Mắt Chi chớp chớp khi phát hiện Min hiện ra từ cái chỗ phát ra âm thanh kỳ lạ nãy giờ.

- Bà... Bà đang làm gì ở đó vậy?

- Chi qua đây mau lên rồi biết. - Ngoắc ngoắc.

5 phút sau#

Sự cố đã được khắc phục và để đảm bảo an toàn hơn Ken đã cho nhỏ Min mượn áo khoác.

- Hứ... Anh đúng là vô dụng. có tí việc cũng làm không xong. - Vừa đi vừa liếc.

- Cô.. đừng có quá đáng nhé... là tôi đã cứu cô đấy. - Liếc lại.

- Hứ... sao không cứu ngay từ đầu đợi hấn bút đi một bên áo rồi mới cứu?

- Tôi không thích.

- Anh..

- Hai người cho tôi xin chút bình yên được không?

- Hứ... - Cả hai hần học nhìn nhau.

- Đúng là tuổi trẻ mà... cãi nhau một lúc là làm lành ấy mà. - Lời của ông cụ non.

- KHÔNG THỂ NÀO... - Cả hai đồng thanh... Hứ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đoạn clip

#Tại nơi sắp diễn ra vòng 2 cuộc thi âm nhạc#

Tất cả đang chuẩn bị cho phần thi sắp đến của mình, tin nhắn điện thoại của Chi vang lên, cầm lấy xem rồi giấu vội đi.

- Ruột cuộc là ai đã đứng sau những chuyện này. – Chi thăm thi một mình.
- Sao vậy Chi? Bà không khỏe ở đâu hả? – Min thật sự rất nhạy cảm nên phát hiện ra sự bất thường ở Chi.
- Không... Không có... Tôi hơi hồi hộp xúu thôi.
- Hi... Không sao đâu. Có Min.. Một thiên tài âm nhạc đây rồi khỏi lo. - Mặt vênh vang
- Umk... Tôi biết rồi mà – Chi cố tỏ ra ổn nhưng đầu đó trong đôi mắt nhỏ vẫn hiện lên điều gì lo lắng.

Chi cố mỉm cười rồi đứng dậy bước ra ngoài, Min muốn đi theo lắm nhưng bị một tên đáng ghét chặn chọc nên phải dừng lại phân thắng bại.

- Cô thiên tài âm nhạc... không cần cố gắng quá đâu. Chi cần không đàn sai nốt nào là tôi mừng rồi– Tên Khang giọng chế giễu (Trong lúc tập, Min liên tục đàn sai không rõ lý do).
- Cái tên kia! Anh không muốn giữa cái khuôn mặt bánh trai đó lên sân khấu thì nói thêm câu nữa xem. – Min nhìn hấn như muốn ăn tươi nuốt sống.
- Tôi nói sai sao cô nhạc sĩ thiên tài?
- Anh nói không sai... nhưng tôi không thích nghe. Vì vậy im lặng dùm đi hé. Nếu không đừng trách tôi nặng tay – Ánh mặt ngày càng dữ tợn, hai ngón tay nhỏ chìa ra rồi co lại như đang môi tìm gan phèo phổi người ta ra trưng bày.

Lời giới thiệu báo hiệu cho việc chuẩn bị phần thi vang lên. Cuộc đấu khẩu cũng tạm dừng tại đây. Họ bước ra sân khấu nhưng vẻ mặt lo lắng của Chi càng lúc càng hiện rõ.

Tại phòng thay đồ

Kết thúc vòng 2, mọi chuyện đều diễn ra không tốt cho mấy, họ lọt vào vòng 3 hết sức khó khăn là đội được xướng tên cuối cùng. Chi có vẻ rất buồn vì đó là lỗi của nhỏ.

- Tôi thật sự xin lỗi vì sự mất tập trung của tôi hôm nay - Cuối đầu.
- Không sao đâu. Minh cũng lọt vào vòng 3 rồi còn gì. – Min nở nụ cười an ủi.
- Đúng đó. – Ken dậm thêm.

Vừa lúc đó Chi lại nhận được điện thoại.

- Tôi biết rồi- Nhỏ chỉ trả lời vồn vện ba chữ rồi quay sang Min – Tôi có một tí chuyện phải đi trước lát bà về sau nha!
- Bà bận gì à?
- À không chút chuyện linh tinh thôi.

Chi nhanh chóng thay trang phục và rời rời đi.

Tại biệt thự#

Trời dần khuya nhưng Chi vẫn chưa về, cảm giác lo lắng bồn chồn bắt đầu xuất hiện. Min không thể chờ thêm được nữa nhỏ vớ lấy túi xách và tìm điện thoại gọi cho Chi. Nhưng có gì đó không đúng, hình như đây là túi của Chi (Cái tội sai đồ cặp).

- Bà này thật là... Có chuyện gì mà gấp đến nỗi cầm nhầm túi không biết?

Min vẫn rất bình thường vì nhỏ nghĩ chỉ cần lấy điện thoại Chi gọi vào điện thoại mình là được. Nhưng mọi lo lắng lại đổ dồn đến ngay lập tức khi màn hình điện thoại sáng lên. Cả người Min như bị đông cứng, ánh mắt bất thần nhìn chăm chăm vào dòng tin nhắn “Nếu mày không muốn thứ này tràn lan trên mạng xã hội thì hãy mau chóng giao cho tao 500 triệu” và phía dưới là một đoạn Clip quay lại vụ việc của Min tại khu nghỉ mát (đoạn clip cảnh Min bị anh trai tên Khang lột đồ đã qua cắt ghép chỉnh sửa, tăng mức độ Sex...y tối đa). Min bắt đầu cuộn lên, nhỏ linh cảm có điều gì không lành đã xảy đến

nhanh chóng liên lạc với Chi.

Tút... Tút...

- Mau bắt máy đi! Tôi xin bà làm ơn bắt máy đi.

May quá đã có người bắt máy, Min nở nụ cười nhẹ lòng.

- Chi bà đang ở đâu vậy? Mau về đi tôi biết mọi chuyện rồi. Tôi không sao đâu bà về đi... - Nói một tràn không có điểm dừng.

- Đến bây giờ mới biết thì có trễ quá không vậy cô bé - Một giọng đàn ông nặng nề vang lên, nghe thật ghê gớm.

Min cảm thấy mình muốn khụy xuống, tim như ngừng đập.

- Ông là ai? Chi đang ở đâu? Các người đã làm gì rồi hả? - Giọng lo lắng.

- Yên tâm. Yên tâm.. Bạn mày vẫn ổn. Chi đang ngủ một giấc thôi.

- Mau thả Chi ra!

- Đâu có dễ vậy? Để xem mày có thành ý đến đâu đã.

- Mấy người muốn bao nhiêu?

- Không nhiều... 1 tỷ.

- Tôi lấy đâu ra số tiền lớn như thế.

- Đó là chuyện của mày. Nếu không có thì chuẩn bị mà nhặt xác nó về.

- Được rồi... Tôi sẽ chuẩn bị tiền.

- Ngoan lắm. Mà có điều nhanh tay một chút. Vì tao chỉ sợ đôi tay tao không chịu nghe lời có khi nó lại cho bạn mày vài nhát lên mặt cũng không chừng.

- Tôi biết rồi. Các người tốt nhất đừng làm vậy.

Nước mắt bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt Min, hiện giờ nhỏ không rõ tim mình còn đập hay không, không đủ bình tĩnh để xem xét chuyện gì đang xảy ra nữa rồi. Min đứng ngồi không yên “Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ?”.

- Không được...Minh phải bình tĩnh... Nếu không mình sẽ không làm được gì – Sau một lúc nhỏ dừng lại lau đi dòng nước mắt và cố trấn tĩnh bản thân.

“Minh phải mau chóng tìm đủ tiền cho bọn chúng. Nhưng mình làm gì có số tiền lớn đến vậy”. Min đã thu gom toàn bộ số tiền nhỏ đang có, bán tất cả những thứ có thể bán nhưng vẫn không đủ. Để cứu được Chi, Min đã chấp nhận một sự mạo hiểm không hề nhỏ và đó là quyết định không bao giờ được hối hận.

#Rạng sáng#

Tại hang ổ của bọn chúng, một nơi mà ngày cũng như đêm, vắng vẻ đến đáng sợ. Min một mình mang tiền đến theo lời bọn chúng.

- Tôi đã mang tiền đến. Bạn tôi đâu?

- Dẫn nó ra đây! – Tên đại ca ra hiệu dẫn Chi ra.

- Trước khi giao tiền tôi có một điều kiện. Các người hãy đưa bạn tôi đến bệnh viện! Sau khi nhận được xác nhận của bệnh viện tôi sẽ giao tiền cho các người.

- Còn giám ra điều kiện?

- Không lẽ chỉ một điều kiện bé tí mà các người cũng không làm được? Tôi đã mang tiền đến đây rồi không lẽ mấy người còn sợ tôi chạy sao?

- Không phải. Chi là... không có gì đảm bảo trông cái túi mày đang xách là tiền cả.

- Vậy thì mở to mắt ra mà nhìn. - Nhỏ mở túi ra nhặt lên một cục tiền để xác thực.

- Được thôi tao sẽ chấp nhận điều kiện của mày. Đưa nó đi. - Cười xảo ch*.

Hơn 15 phút chờ đợi cuối cùng cũng có xác nhận của bệnh viện.

- Sao nào? Tao đã hoàn thành điều kiện của mày giờ thì đưa tiền cho bọn tao.

- Chúng đây. – Ném cả bị tiền về phía địch.

Cả bọn túm tụm lại nhặt hả hề cười “rộ mé” nhưng rồi...

- Đại ca! Chỉ có phần nữa là tiền, số còn lại là giấy.

- Chết tiệt! Con ranh giám lừa tao. Mau đuổi theo nó.

- DẠ.

Tại bệnh viện

Chi vừa tỉnh lại," Minh đang ở đây, nghĩa là Min đã đến chỗ bọn chúng, không được rồi"

(Tối qua lúc đang mê man Chi đã nghe loán thoáng cuộc nói chuyện giữa tên đại ca và một ai đó

- Mọi chuyện đã xong rồi. Tiếp theo tôi cần làm gì.

- Các người cứ làm tốt việc của mình là được. Nhớ là tiền của các người còn người là của tôi.

- Tôi hiểu rồi. Nhưng mà con nhỏ đó là???

- Chuyện đó các người không cần biết. Tôi chỉ có chút ân oán cần giải quyết với nó thôi)

Câu chuyện tối qua làm Chi càng lo sợ, nhỏ chạy như điên trong bệnh viện.

- Làm ơn cho tôi mượn điện thoại - Bấm vội và.

Đầu dây bên kia.

- Alo.

- Ken... Làm ơn hãy giúp em.

- CHI -Ngồi bật dậy - Có chuyện gì sao?

- Em xin anh. Anh phải mau chóng cứu Min. Bà ấy đang gặp nguy hiểm. Có ai đó đang tìm cách hại Min.

- Được rồi. Em bình tĩnh lại đi. Anh vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ai muốn hại Min? Tại sao họ lại làm vậy?

- Không còn nhiều thời gian đâu. Anh phải mau chóng tìm ra Min. Đúng rồi chắc chắn Min đang giữ điện thoại của em. Anh hãy định vị vị trí của bà ấy. Em xin anh hãy mau lên.

- Được rồi. Anh hiểu rồi. Anh sẽ làm ngay.

#Tại biệt thự#

Câu chuyện vô tình lọt vào tai tên Khang.

- Có chuyện gì với Min sao?

- Tôi không rõ. Chi nói là có ai đang tìm cách hại Min.

- Hại?

- Đúng vậy.

- Cô ấy đang ở đâu?

- Tôi đang chuẩn bị định vị vị trí của Min.

- Vậy phiền anh. Nếu có tin tức gì hãy mau chóng báo cho tôi biết. - Đi vội ra ngoài.

- Cậu định làm gì? Không được tự tiện hành động. Chuyện này tốt hơn nên nhờ đến cảnh sát.

- Tôi biết. Nhưng tôi cũng không thể ngồi yên trong khi bạn gái tôi đang gặp nguy hiểm được.

- Được rồi. Vậy tôi sẽ tìm vị trí của Min nhanh nhất có thể rồi báo cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Giải cứu

#Hang ổ địch#

- Còn định chạy đi đâu? Mày cũng lớn gan lắm mới dám lừa bọn tao – Vây quanh.

- Không phải tôi lớn gan mà do các người chỉ toàn là một lũ nguốc nên mới dễ dàng bị gạt. - Đứng lại nhìn trực diện.

- Con khốn! Mày ăn gan hùm rồi hay sao mà dám ăn nói với ông mày như vậy? - Tức giận.

- Sao nào? Không lẽ bây giờ một lũ nguốc các người giờ định đánh hội đồng một cô gái như tôi sao? Vậy thì không những vừa nguốc mà còn đề tiện nữa.

- Miệng mồm cũng được lắm. Nếu không phải tao đã giao kèo chỉ lấy tiền còn người là của cô ta thì tao đã cho mày vài phát vào đầu rồi – vừa xoa xoa khẩu súng vừa nói chuyện.

- Nếu đã vậy thì tôi xin phép. - bỏ đi.

- Mày tưởng mày có thể đi dễ dàng vậy sao? Tao đã lấy đủ tiền đâu. Nên giao kèo tao chưa thể thực hiện. – chìa súng về phía Min

- Vậy mấy người muốn gì?

- Lấy đủ những gì tao cần lấy. – Hất gơ tay ra hiệu cho bọn đàn em xông vào.

Min vào thế thủ chuẩn bị cho một trận sắp lá cà. Một trận ác chiến đang diễn ra, một ít máu nơi khoe miệng Min đã tràn ra, vài vết xước nhỏ trên mặt, hơi thở Min nặng dần, dấu hiệu kiệt sức ngày càng rõ rệt, những cú đập vào bụng vào lưng xuất hiện với tần suất ngày một dày đặc hơn, đã đến hồi giới hạn Min ngã lộn ra đất nằm mặt mồi. Tên đại ca đi lại hùng hổ, không thương tiếc giẫm nát đôi bàn tay xinh đẹp của Min.

- Sao nào? Lúc này còn mạnh mẽ lắm mà. Giờ lại như một con chó nằm quỳ đuôi thế kia.

Min không nói gì cắn chặt môi chịu đựng rồi dùng hết sức lực cuối cùng, xoay bàn tay nắm lấy chân hất hất mạnh đi.

- Con khốn. Mày muốn chết à? - Hất ngã người nóng giận đập một phát vào người Min làm nhỏ ngày càng tồi tệ hơn.

Tên đại ca ra lệnh đỡ Min đứng dậy.

- Xem nào, xem nào. Một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn lại bị đánh đến thành thế này. - Hất vò thương tiếc rồi ban cho nhỏ thêm một phát như trời ván. – Nhưng biết làm sao chỉ tại cái miệng không biết nghe lời của mày thôi – nâng cái mặt Min lên rồi đặt tay xoa xoa – Đôi môi đẹp đến thế cơ mà.

‘Sứt’ Min cắn chặt tay hấn... *Bốp* nhỏ lại nhận thêm một cú tát.

- Bọn chó các người muốn làm gì thì làm đừng làm lời.

- Được lắm. Tuy tao không thể giết mày nhưng tao có thể..... -Cười giăng -....Chà đập mày. Sao nào? Mày có sợ điều này không??

- Các người giám

- Không có chuyện gì mà tao không giám cả.

Min lại rơi vào cái tình thế trở trêu này rồi thật tồi tệ. Bọn chúng quá đông trong khi nhỏ không còn chút sức lực nào kháng cự. Đôi bàn tay thô bạo cứ lần lượt bứt phăng đi từng chiếc cúc áo.

- Các người mau thả tôi ra!

- Đừng manh động tao sẽ không làm mày đau đâu. Tao sẽ hết sức nhẹ nhàng mà.

Xung quanh ‘Đại ca! Tụi em cũng muốn nữa’.

- Từ từ rồi sẽ đến lượt tại đây, kiên nhẫn mà chờ đi, hàng này không đến nỗi tệ.

Xung quanh im lặng và chờ đợi ở đó giờ chỉ nghe mỗi tiếng cười thích thú của tên đại ca kia thôi. Phá tan âm thanh ấy là tiếng bước chân dồn dập đàng xa và tiếng hét lớn.

- MAU THA CÔ ẤY RA! – Tên Khang tay không chạy tới.

- Tại đây mau dọn dẹp tên cản đường đó đi, rồi còn ‘thường thức đại tiệc’ nữa chứ.

- TÊN ĐÀN KIA ANH ĐẾN ĐÂY LÀM GÌ? MAU ĐI ĐI. – la lớn mặc dù vẫn còn nằm trong tay địch.

Tên đại ca vừa xem đầu võ vừa thường thức con mồi, hấn ôm gọn Min vào lòng tỳ cái cằm hấn lên vai trần của Min, một cái hôn nhẹ vào bờ vai ấy, kèm theo một nụ cười thích thú..

- Chắc cô không muốn hấn thấy cảnh này đâu nhỉ - Ghé sát vào tay thì thăm thân mật.

Min cố gắng né tránh những cử chỉ lạnh người ấy, trong khi tên Khang ngày một nóng máu, những cú đấm mạnh mẽ của tên Khang đã hạ gục hết đám đàn em, những tên còn lại e sợ và lùi dần. Tên Khang bước nhưng bước chân đầy uy lực trong hơi thở hỗn hển.

- TRÁNH XA CÔ ẤY RA! KHÔNG ĐỪNG TRÁCH TÔI. – Nhìn tên đại ca ánh mắt nảy lửa.

- Tính làm anh hùng cứu mỹ nhân à. Có gan thì lại đây - Chĩa súng về phía Tên Khang.

Bất chấp mọi thứ những bước chân cứ tiến tới dần đều. Đạn đã lên nòng tay hấn đang giữ cò, tên Khang có thể chết bất cứ lúc nào.

- TÊN ĐÀN KIA! ANH MAU ĐỪNG LẠI CHO TÔI.

- Ôi chuyện gì đây? - Cười khì vì một tên máu lạnh mà đang coi phim tình cảm

- ĐỪNG LẠI CHO TÔI. – Min liên tục hét lớn.

- Tôi không thích. Nhưng nếu đứng lại có thể cứu được em tôi sẽ đứng.

- Đồ đàn anh có biết mình sắp chết không hả?

- Biết. Nhưng điều đó là xứng đáng nếu tôi cứu được em

- Tôi không cần ai cứu hết. Anh mau dừng lại đi! – Vùng vẫy.

- Tao chán rồi. Hai đứa xuống suối vàng mà đóng phim tình cảm nhé. Tạm biệt.

“Phẳng”... Min dường như có thể thấy được đường đạn bay một cuộn phim trong quá khứ tua nhanh qua đầu nhỏ “không thể được”, Min gạt phẳng cánh tay ấy, lao tới lấy thân mình che đi đường đạn nhưng may thay tên Khang đã có chuẩn bị hấn dùng một vật thể không xác định phi thẳng đến tay cầm súng của tên đại ca. Cây súng văng ra xa đạn cũng đổi hướng nhanh chóng nhưng cũng để lại vết xước không nhỏ cho bờ vai trần của Min.

- Cô không sao chứ? – Tên Khang nhanh chóng nhặt súng rồi quay lại đỡ lấy Min mặt lo lắng.

- Chưa chết được. - cười – Đồ đàn độn, không có não, thiếu năng..bla..bla...

- Còn chửi được thế này chắc không sao rồi nhỉ? Đợi ở đây một lát. – Vẫn chưa phát hiện vết thương của Min vì nhỏ có giấu. Tên Khang tiến về phía tên đại ca, đã mất súng nên giờ hấn như cua mất càng lần la bò lết sợ sệt (cái tội có một cây súng mà lấy le suốt)

- Nói mau? Là ai đứng sau những này? - chĩa súng lại.

- Xin tha mạng! Tôi không biết. Tôi không biết chuyện gì hết.

- Còn cứng mồm à? – Dì súng vào đầu

- Tôi không dám. Không dám. Tôi thật sự không biết người đó là ai. Tôi chỉ biết cô ta là một cô gái rất trẻ.

- Tốt hơn là các người nói nên nói hết đi. Nếu bỏ sót chuyện gì thì tôi sẽ không tha đâu.

- Thưa thiếu gia thật sự tôi không biết gì nữa.

- Tốt nhất là như vậy. Bây giờ thì thông thả vào tù mà bóc lịch. Không tiến.

Tiếng còi xe canh sát vang lớn, phía ngoài một đội quân ập vào bắt giữ tất cả.

#Không giảng riêng tư#

- Này khoát vào đi. - nhẹ nhàng khoát áo cho Min.
- Cảm ơn.
- Cô tưởng mình có thân hình gọi cảm lắm hay sao mà suốt ngày khóa thân hoài vậy? - Mặt khó chịu, cần nắn.
- Ủ... Thì sao? - Đáp trả như mọi ngày.
- Cái gì? Cô còn trả lời vậy được à? - Tên Khang tức giận.
- Thì đúng mà tôi có một thân hình gọi cảm đó chứ. - hấn cagng tức giận bao nhiêu Min càng thích thú bấy nhiêu.
- Gọi cảm con khi. Nếu để lộ da lộ thịt một lần nữa xem tôi sẽ không thêm quan tâm đến cô nữa. - Quay mặt đi.
- Thật sao. Vậy tôi phải để lộ vài lần nữa cho anh né khỏi tôi càng xa càng tốt.
- Này! Tôi nghiêm túc đó... Ai lại để bạn gái mình liên tục lộ da lộ thịt trước mặt người khác nhiều lần vậy chứ.
- Rồi... biết rồi.. biết rồi... anh đúng là lắm lời. - Bỗng nhiên giọng Min yếu đi.
- Nè! Cô ổn chứ, nhìn sắc mặt cô không tốt cho lắm. Bị thương chỗ nào sao?
- Không.... làm gì có. - Cười trừ.
- Tại sao cô cứ để tay ở đó vậy?
- Không... không... có gì mà... - Né tránh.
- Mau đưa tôi xem! - gờ nhẹ.

Những dòng máu đỏ tươi đã tràn ra tự bao giờ, lan đỏ cả một vùng da thịt trắng tươi.

- CÔ BỊ THƯƠNG THÌ PHẢI NÓI CHỨ. TẠI SAO CỨ IM RU THẾ HẢ? CÔ TƯỜNG MÌNH LÀ THẦN TIÊN CHẮC. - Tên Khang thét trong tức giận nhưng lo lắng thì nhiều hơn.
- Tôi xin lỗi. Tôi nghĩ nó không nghiêm trọng. Anh đừng lo! không sao đâu. - Min nói vậy chứ giờ nhỏ không thể đứng vững
- Đã thế này mà cô còn bảo không sao à? Đi thôi! tôi đưa cô đến bệnh viện. - Bế đi nhanh như bay lúc này Min cũng ngất đi vì mệt nhỏ không biết chuyện gì xảy ra sau đó nhưng hình như nhỏ đã đi tàu lượn siêu tốc thì phải

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tôi thích em. Vậy, khi nào thì em thích tôi?

#Phòng đặc biệt của bệnh viện#

Min đang dần tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, nhỏ cổ mở tung đôi hàng mi còn khép chặt, mọi thứ dần hiện ra trong cái mờ mờ của đôi mắt còn chưa tỉnh hẳn. Một chàng hoàng tử với vẻ đẹp mê mị hiện lên mơ hồ trước mặt. Chàng đang nằm cạnh Min ngay trên giường hướng mặt về phía nhỏ, đôi hàng mi dài cong vút, bờ môi đầy quyến rũ, nhưng đường nét gương mặt cứ hiện lên ngày một rõ hơn. Khi tất cả đã rõ mồn một trước mắt, Min có hơi bất ngờ khi nhận ra hoàng tử đó là Tên Khang, hắn đang chìm trong giấc ngủ với vẻ mặt đầy mệt mỏi. Không như những lần trước thay vì tông hắn khỏi giường nhỏ nằm yên lặng, đưa mắt nhìn cái người nhỏ ghét nhất trên đời. Nhưng không hiểu sao càng nhìn tim Min càng đập mạnh, cơ thể không kiểm soát nhỏ chìa bàn tay chạm khẽ vào gương mặt điển trai ấy rồi mỉm cười.

- Tại sao lại là anh chứ. - giọng thật khẽ.

Rồi bất chợt bàn tay Min bị nắm lại.

- Cô định làm gì thế? - Hấn mở mắt nhìn Min trong khi tay vẫn giữ chặt tay Min.

- À... À.. Không có gì... Bụi.. đúng rồi bụi.. bụi dính trên mặt anh nên tôi phải dùng thôi. – Min ngại đỏ cả mặt.

- Thật sao?

- Thật chứ sao không. – Min khẳng định chắc như bấp rồi lảng sang chuyện khác – Mà ai cho anh ngủ ở đây? còn nữa buông tay tôi ra được không?

- Cô nhìn xem ở đây còn chỗ nào khác để ngủ không? Còn về cái này (đưa tay Min lên) tôi không thích buông. - Rồi nhắm mắt định ngủ tiếp

- Gì chứ?? Anh đúng là đồ ngang ngược. – Min ra sức kéo tay lại.

Tên Khang bỗng kéo nhỏ về phía hân rồi ôm chầm lấy.

- Dù em có làm gì tôi cũng sẽ không buông tay em ra đâu. Ngoan ngoan mà nghỉ ngơi đi - Giữ chặt người lần tay.

- Anh nói gì lạ vậy? Tại sao tôi phải nghe lời anh? – Min bắt đầu thấy bức mình, nhỏ kênh mặt và ra sức rút tay lại trong cái sức lực yếu ớt của một đứa đang bị trọng thương.

- Vì Tôi Thích Em

- Anh... Anh...Có phải anh đang mớ ngủ không? – Cơ thể Min bất động, giọng nói bắt đầu lắp bắp.

- Không. Tôi đang rất tỉnh táo (Hân buông Min ra rồi nhìn thẳng mặt nhỏ nói thật tròn vành rõ chữ) Tôi Thích Em! Nên tôi sẽ không bao giờ buông tay em. Tôi sẽ chăm sóc em cả cuộc đời này. Em có thể làm bạn gái tôi không?

- Anh... Anh đang tỏ tình với tôi sao? (Min nghĩ tên này đang đùa cợt mình nên cũng không chịu thua) Ai lại tỏ tình mà tay không thế kia.... Quà đâu? Hoa đâu?

- Hoa thì không có. Còn quà thì.....ở đây (Hân lấy bàn tay Min đặt lên trái tim hân). Liệu em có bằng lòng lấy nó. - Hân rất nghiêm túc gương mặt cực kỳ chân thật.

Tay Min có thể cảm nhận được sự chân thành từ trái tim hân, nhỏ có thể nhìn thấy sự nghiêm túc từ gương mặt hân, ánh mắt hân. Lúc này, Min có thể khẳng định rằng hân không đùa nhưng mọi việc thật quá bất ngờ làm sao để Min trả lời đây.

- Tôi... tôi...

*Cốc... cốc... * tiếng gõ cửa làm phá tan bầu không khí.

- Xin làm phiền. Chúng tôi đến thay băng cho bệnh nhân.

Tên Khang ngồi bật dậy và ra mở cửa nhưng hân vẫn nhìn Min bằng ánh mắt ấy và khẳng định.

- Tôi không cần biết câu trả lời của em là gì. Dù sao tôi vẫn thích em. Thế nên ngoan ngoãn mà ở bên cạnh tôi.

Sân Thượng bệnh viện#

Dáng hình nhỏ nhắn của một cô bé đang mập mờ hiện lên dưới những tia yếu ớt của buổi chiều tà. Cô đang tựa mình vào lan can đưa đôi mắt vô hồn nhìn về nơi xa xăm nào đó chẳng rõ. Gió chiều cứ rít lên từng cơn thật lạnh, mặc kệ cô cứ đứng đó với bộ “đồng phục bệnh viện” mỏng ten im lặng chẳng biết đang suy nghĩ điều gì. Đó là Min không biết nhỏ đang làm gì ở đây?

*Ầm... * Một âm thanh xé tan sự tĩnh lặng, tiếng cánh cửa bật tung đập vào tường làm Min giật mình quay lại.

- Em đang làm gì ở đây thế hả? – Tên Khang mặt giận dữ từ phía cửa xông tới.

- Tôi... Tôi làm gì kệ tôi. Mặc mớ gì đến anh. – Min nhìn tên Khang mặt khó hiểu.

- Em đi đâu cũng phải cho tôi biết một tiếng chứ. Có biết tôi lo lắng không hả? - Hân lại ôm gọn Min vào lòng.

- Hử... Bỏ tôi ra...(Ra sức đẩy) Đồ lừa đảo. Anh mà lo cho tôi á???? Anh bỏ tôi đi từ sáng giờ mà ở đó lo với lắng.

- Em đang trách tôi sao? - Hân nhìn Min mỉm cười bao nhiêu tức giận lo lắng biến đâu hết bởi cái biểu cảm của nhỏ bây giờ đáng yêu chết đi được.

- Tôi nào dám - Mặt không quan tâm

- Chẳng phải cũng tại em sao? Nhìn đi... Tôi phải giải quyết vấn đề của em nên mới rời đi đó thôi - Hân lấy trong túi ra chiếc điện thoại đưa cho Min.

- Điện thoại của tôi. Chi đưa cho anh à? – Chưa hết mừng vì nhận lại điện thoại nhỏ lại bắt đầu cuống lên- Chuyện gì đây??? – hàng chục cuộc gọi từ công ty nhà đất, cả những tin nhắn từ đơn vị này. Chuyện là để đủ tiền cứu Chi, Min đã bán tất tần tặn mọi thứ bao gồm cả căn nhà, giờ người ta đến lấy nhà mà không liên lạc được nhắn tin chẳng thấy hồi âm. Những chuyện đó bây giờ Min mới nhớ ra. – Anh... anh giải quyết chuyện này sao rồi? Người ta

đã đến dọn nhà chưa? - Nhỏ kéo tên Khang hỏi không ngừng.

- Xong hết cả rồi. - Hấn ngồi xuống chỗ ghế trên sân thượng.

- Vậy đồ của tôi đâu? Anh để chúng ở đâu rồi? Trong nhà có rất nhiều đồ quan trọng với tôi. - Nhỏ quăn lấy tên Khang chẳng rời để hỏi rõ.

- Đồ của cô chúng ở nhà. - Nhìn xa xăm phong thái vững vàng, biết Min đang cần hấn nên có tình lơ nhỏ đi.

- Ở nhà.... Đừng nói là anh mua lại căn nhà của tôi rồi chứ??

- Tôi đâu có giàu đến mức mua lại nó được. - Tên Khang tiếp tục phớt lờ.

- Anh đang đùa tôi sao? - Min chẳng chịu nổi thái độ của hấn nhỏ bay lại túm cổ áo - Ruột cuộc anh để chúng ở đâu rồi.

- Em đúng là không bao giờ dịu dàng được - Tên Khang kéo tay Min ra rồi xoay người, quặt nhỏ ra ghế đưa đôi mắt hút hồn nhìn Min - Tôi chỉ đùa chút thôi, đồ của em đã được chuyển đến nhà tôi. Từ ngày mai em sẽ phải sống cùng tôi.

- Biến thái. Ai sẽ sống cùng anh chứ?- Cứ mỗi lần nhìn hấn là tim Min lại đập rộn ràng, một thứ ma lực ghê gớm làm Min trong nữ tính hơn hấn.

- Vậy em còn nơi nào để đi à?

- Chuyện đó không cần anh quan tâm.

- Mà...Em không định cảm ơn tôi sao? - Hấn lại cười vì cái điệu bộ gượng ngừng đầy đáng yêu của Min.

- Hử... Anh đã làm được gì đâu chứ. - Min quay mặt đi.

- Thôi được rồi... Tùy em vậy. Giờ tôi đưa em xuống dưới trên đây gió lớn lắm không tốt cho sức khỏe của em đâu. - Nói rồi hấn nhắc bổng Min lên, bế nhỏ đi te te.

- Này! Dừng lại, thả tôi xuống mau! - Vùng vẫy.

- Không thích. Tốt hơn là em nên ngoan ngoãn nghe lời đi nếu không đồ đạc em ở nhà tôi, tôi không chắc nó còn đủ đâu.

- Gì chứ? Anh giám?

- Em biết rõ câu trả lời mà.

- Được... Anh giỏi lắm. - Min ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay tên Khang. Nhưng nhỏ lên tục nguyên rửa người ta không ngót “Tên đáng ghét nhà anh giám uy hiếp tôi sao, được lắm tôi sẽ nguyên rửa anh... nguyên rửa anh... ủa mà nguyên rửa gì giờ ta. Nguyên rửa anh nói chuyện cần trúng lười, uống nước bị sặc, đi bị té sắp mặt bla bla...”

#Trong phòng#

Đã vào đến phòng, Min vẫn thôi về mặt cau gắt với tên Khang. Hấn đặt nhỏ lên giường rồi khom người 2 tay chống xuống giường nhìn nhỏ.

- Này! Em ghét Tôi đến vậy sao?

- Ừ... Anh là Đồ đáng ghét. - Mắt nhìn hấn trân trân, đáp thẳng thừng

- Vậy Tôi phải làm sao thì em mới thích tôi?

- Không cần làm gì cả. Tôi sẽ không bao giờ thích anh bởi vì tôi cực kỳ, cực kỳ ghét anh.

- Lời em nói là thật sao. - Tâm trạng hấn trùng xuống.

-.... - Nhỏ nhìn đôi mắt buồn rười rượi của hấn mà mũi lòng, thật ra trong lòng nhỏ không ghét hấn chút nào, chỉ là ngoài miệng nói vậy thôi. Chẳng thể chịu được về mặt ấy của hấn nữa, nhỏ đành an ủi- Thật ra thì... tôi chỉ ghét anh chút xíu thôi... có chút xíu thôi hà.

- Thật sao?

- Ừmk... ừmk.. - Đầu gật gật.

- Vậy đến khi nào thì Em Thích Tôi?

-... Không trả lời.... - Min chớp chớp mắt vì câu hỏi được cho là kỳ cục từ hấn.

- Trả lời đi. Khi nào thì Em Thích Tôi.

tềng tềng tềng

- Tôi... Tôi có điện thoại... - Rồi nhỏ ôm điện thoại chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Những ngày yên bình

Biệt thự của Ken#

Phía bên trong, một dàn lực lượng hùng hậu đang xếp hàng một cách nghiêm trang và trịnh trọng từ phía cửa chính vào tới trung tâm. Còn phía ngoài cửa, nhưng tiếng bước chân dồn dập *Cộp.. cộp... cộp* âm thanh ngày một gần hơn vào rồi tiếng cửa mở *két.... két....* tiếp theo là tiếng *bùm...bùm* kim tuyến, giấy lụa loè loẹt bay tung tóe... chưa dừng ở đó dàn hợp ca được chuẩn bị kỹ lưỡng bắt đầu bản giao hưởng.

- Mừng tiểu thư đã về.- vừa hô vang vừa cúi đầu.

Tiếng hô rất đồng thanh chỉ một số âm thanh lọt chột do không thống nhất được ngôn ngữ.

- Mừng bà trở về.

- Mừng nhóc trở về.

Mìn nở nụ cười tươi rồi bước vào, nhỏ chạy riết đến xiết Chi một cái thật mạnh cùng lúc đó Ken cũng ra hiệu cho dàn lực lượng lui vào trong chuẩn bị nhận thưởng.

- Tui nhớ bà quá! – Mìn vừa ôm chặt vừa nũng nịu.

- Umh... Tui cũng nhớ bà chết đi được. Xin lỗi vì không đến viện thăm bà được.

- Không sao. Tôi hiểu mà.

Có lẽ chẳng ai biết chuyện gì làm Chi không đến thăm Mìn khi nhỏ nằm viện dù chỉ một lần. Tất cả đều có lý do tuy nhiên lý do đó không cần nói Mìn cũng biết được. Họ ôm nhau thắm thiết chẳng muốn rời, cái cảm giác buông không nỡ cứ quẩn lầy hai người, họ chỉ muốn ôm nhau từ đây đến chiều cho thỏa lòng mong nhớ. Nhưng chẳng gì có thể đoán trước được, một âm thanh xé nát sự lãng mạn *gấu.. gấu* chú cún con thần thánh từ đâu xuất hiện, chẳng thấy hình nhưng âm thanh cực kỳ sống động. Không thể biết nó sẽ chạy ra từ nơi nào vì âm thanh vang vọng trong biệt thự làm người ta khó đoán, chỉ biết nó đích thị là con cún đã chết mê chết mệt bởi vẻ đẹp của Mìn lúc trước.

- Chi... Mau cứu tui... cứu tui với. – Mìn bắt đầu cuống lên nhỏ tìm mọi cách leo lên Chi để lần trốn. Nhưng làm sao với chút sức lực yếu ớt của Chi mà nâng nổi nhỏ.

Càng lúc Mìn càng cuống lên khi tiếng chú cún ngày một lớn dần và hình ảnh nhỏ bé của chú đang hiện mờ mờ một trông đôi mắt của Mìn. Bất chấp tất cả, nhỏ chạy nhào tới lau thẳng lên vị trí quen thuộc (lưng Ken), lần này tư thế và vị trí của Ken không thuận lợi để nhỏ trèo lên lưng nữa, sau khi tính toán kỹ càng nhỏ quyết định nằm gọn trong vòng tay Ken. Trước tình thế hết sức lộn xộn cộng thêm chút bất ngờ nhưng Ken vẫn kịp phản xạ, tay gồng hết sức lực bế Mìn cao nhất có thể.

- Đồ Súc Sên.... Sao anh không nhốt con chó của anh cẩn thận vậy hả? Để nó chạy vòng vòng lỡ xảy ra án mạng thì sao? Anh có chịu nổi trách nhiệm không?– Với nét mặt vô cùng hoảng sợ tuy nhiên Mìn cũng không quên mắng cho Ken một trận.

- ... không trả lời....

- Đây... anh còn đứng ngây ra đó làm gì? NHÓT NÓ LẠI MAU! - nhỏ hét muốn sập cả biệt thự.

Lúc này Ken mới giật mình tỉnh lại, hồn anh vừa đi lạc, lạc vào vẻ đẹp của Mìn, con tim anh thổn thức nó đập liên hồi.

- À.. umk... anh sẽ làm ngay. Nhóc đợi một chút – Ken mặt còn ngu ngơ gật gật đầu, rồi ra hiệu cho bác quản gia.

Về phần Mìn nhỏ đang ra sức ôm, nín, gác đủ kiểu trên người Ken vì sợ tuột trong khi đó ngoài cửa lúc này bỗng có luồng sát khí kỳ lạ.

- Hai người đang làm gì vậy? - Giọng điệu có tầm độ.

Tên Khang mặt hầm hầm đi thẳng đến chỗ Ken đang bế Mìn.

- Tôi mới vừa vắng mặt một tí em đã ngoại tình rồi sao? – Ánh mắt lạnh lùng giành Min lại bế gọn trên tay.

- Anh nói cái quái gì vậy hả?

- Im lặng! Tôi không chấp nhận bất kỳ lời giải thích nào từ em. - Rồi quay ngang Ken. - Cảm ơn anh đã giúp đỡ bạn gái tôi. Nhưng lần sau phiền anh đừng nhìn cô ấy bằng ánh mắt đó nữa. Cô ấy đã có bạn trai rồi. – Nói xong hất bế Min đi thẳng lên lầu.

Ken vẫn còn chút hỗn độn trong đầu, có thứ gì đó làm tâm trạng anh trùng xuống, nhưng rồi anh lại cố gắng tỏ ra bình thường hơn.

- Hay người họ hạnh phúc thật. – Cười nhẹ nhưng có một chút buồn ẩn sâu trong lời nói của Ken.

- Vâng...Hi vọng Min sớm tìm được hạnh phúc cho mình. Bà ấy đã sống trong đau buồn quá lâu rồi. – Chi nhìn theo bóng lưng của tên Khang đang ngày một xa dần nở nụ cười an lòng.

Ken không đợi bác quản gia mà tự mình bế con cún đi nhốt lại.

- Anh nhốt nó lại đã. Em giúp anh chuẩn bị bữa tiệc cho Min nha.

- Vâng. - Cười rồi cúi đầu lễ phép.

Ken ôm con cún rồi đi.

#Phòng của Cún#

Ken đặt con cún xuống và ngồi cạnh nó, tay anh vuốt bộ lông xù mì của nó, rồi một mình lẩm bẩm.

- Có phải tao ngốc lắm không? - Ken nở nụ cười buồn tẻ.

Con cún cũng buồn theo, nó cúi mọp đầu nằm sát xuống sàn, 2 chân kê dưới hàm nhìn Ken.

- Tao đã từng dặn mình rằng quên đi thứ tình cảm ấy, nhưng mỗi lần nhìn cô ấy mọi thứ cứ ùa về. Tại sao lại trùng hợp đến vậy? Tại sao hai người họ lại là một.

Dường như con cún hiểu được Ken, nó đứng dậy đi đến cạnh Ken dùng đôi chân bé tí khều khều anh.

- Mày đang an ủi tao sao? Cảm ơn mày, tao thấy ổn hơn rồi, dù cô ấy không nhận ra tao là ai nhưng nhất định tao sẽ hoàn thành lời hứa với cô ấy.

Họ cứ ngồi đấy tâm sự như hai chiến hữu.

#Buổi sáng nơi công viên#

Không khí buổi sáng thật tuyệt vời trong lành thanh mát làm sao. Hôm nay là chủ nhật nên nơi đây đông ùn ùn như mở hội, già, trẻ, gái, trai đông đủ cả nơi đâu cũng nhộn nhịp và tấp nập. Tại một nơi thanh bình hơn, dưới tán một cây liễu rủ một tấm thảm màu hường được trải sẵn chút đồ ăn vặt được bày biện. Cạnh đó là một cô gái mặc trên mình một chiếc đầm trắng tinh ngang đầu gối. Chiếc đầm được làm từ lụa có đính chút gen làm điểm nhấn, một nút thắt nơ ở lưng tôn lên vòng 2 thon gọn của người mặc. Không ai khác đó chính là Min hôm nay nhìn nhỏ như một tiểu thư đài cát.

- Anh ta hẹn mình ở đây mà đi đâu mất rồi? – ngó qua ngó lại khắp nơi tìm nhưng vẫn không thấy.

Bỗng đằng xa tiếng hò reo dữ dội, các top nữ lần lượt kéo nhau chạy đến đông như kiến, Min cũng mang một mớ tò mò đi về phía đó. Đã đến nơi nhưng dù có chen đến mấy thì với chiều cao khiêm tốn nhỏ cũng không thể nhìn lọt qua đám đông dày cả 5m này.

Ach... Min té ra đất, nhưng chẳng ai quan tâm, mọi người ra sức chen lấn và rồi giẫm giẫm những bàn chân không thương tiếc giẫm lên tay nhỏ, chẳng thể chịu được Min hét như vũ bão.

- MAU TRÁNH RA HẾT CHO TÔI!

Đám đông đưa đôi mắt hình viên đạn nhìn nhỏ, rồi tiếp tục quay lại chen lấn, nhưng trong giây phút ngắn ngủi đó Min cũng kịp nhận ra nhân vật tâm điểm của đám đông đó là Tên Khang.

- Đáng ghét. Hẹn tôi ra đây rồi đi của gái sao? - Cô hết sức đứng dậy rồi giận dỗi bỏ đi.

Phía đằng sau có tiếng gọi.

- Em định đi đâu vậy?

- Không cần anh quan tâm. Ở đó mà vui vẻ với FC của anh đi. Tôi không phiền.

- Em đang giận sao? - kéo tay Min lại.

“Á...a...” tiếng rít nhẹ.

- Em bị làm sao vậy?

- Chẳng sao cả? – Vung bàn tay khỏi tay hắn, không thèm nhìn tên Khang lấy một cái

Trong khi hắn đang cau mày, còn đám đông ra sức quay phim, chụp ảnh, bàn tán xì xồ xì xào.

- Tôi có hẹn với bạn gái hôm nay. Xin phép được đi trước. - Dứt câu hắn bước thẳng tới bế gọn Min trên tay, không biết đây là lần thứ bao nhiêu hắn bế nhỏ rồi.

#Dưới tán cây liễu lúc này#

Hắn đứng lại vẫn bế Min trên tay vẻ mặt nghiêm nghị hỏi.

- Em định giận tôi bao lâu nữa?

- Mãi mãi – Min đáp thẳng thừng.

Hắn không nói gì, đặt nhỏ ngồi xuống tấm thảm trải sẵn. Min bỏ hắn triệt để, dù vậy hắn vẫn rất tận tâm.

- Đã bớt đau chưa? - cầm cái tay nhỏ Min thối thối

- Gì... gì chứ... Kệ... kệ tôi. – Hơi ấm từ hắn thổi vào tay Min nhưng sau mặt Min lại đỏ.

- Được rồi. Em muốn giận tôi bao lâu cũng được, nhưng ăn chút gì đi đã. Đây là những món tôi đã chuẩn bị cho em

Biết bao nhiêu là thứ, nhìn muốn chảy nước miếng. Nguyên nhân của buổi tiệc hôm nay là để thỏa lòng mong ước cho Min. Khi nằm viện nhỏ suốt ngày đòi đi chơi, đòi ăn đủ món nhưng toàn món người ta cử ăn.

- Sao nào? Đây không phải những món em luôn miệng đòi sao?

- Anh nhớ hết tất cả à?

- Đương nhiên, những gì em nói tôi đều nhớ không sót một chữ nào....

Chưa nói xong hắn đã bị cắt lời.

- Stop dùm... để dành tán người khác đi. Nó không có tác dụng gì với tôi đâu.

- Em đúng là... - Hắn không còn lời nao để nói được nữa, chỉ nhìn nhỏ rồi cười mỉm chỉ một mình "Những lời này tôi chỉ nói với mỗi mình em thôi".

Min không quan tâm, nhỏ đang tập trung suy nghĩ coi ăn món nào trước, không biết nhỏ còn giận không nữa.

#Kết thúc bữa ăn#

Hai người hướng mặt ra bờ hồ ngắm cảnh, tuy nhiên họ cứ trở thành tâm điểm chú ý ở cái chốn này. Máy đưa con gái “Nhìn nhìn rồi lại chăm chăm” làm Min thấy phiền chết đi được.

“Con gái thời nay toàn mê trai, hắn có gì đẹp đâu mà nhìn chứ, sóng mũi thì cao, mắt 2 mí, mi cong, chân mày gập, môi trái tim, da trắng, cao đâu khoảng 1 mét 8 thôi có gì đẹp đâu chứ? Thật không hiểu nổi” Min vừa nghĩ vừa liếc người ta kịch liệt.

- Ôi... Anh kia đẹp trai quá. – Fan nữa đứng ngồi không yên gần đó.

- Ý mà....hình như anh ấy có bạn gái rồi. Cô gái ngồi cùng đó.

- Úi giời! Không phải đâu chắc là chị anh ấy đó. Anh ấy đẹp vậy mà sao quen nhỏ đó được. – Chùm ganh ghét.

- Hay mình lại xin chụp hình đi.

- Umk... đi đi.

“Gì chứ? Máy con nhỏ này thiệt quá đáng” Mắt Min phụt lửa, tuy nhiên không được nóng vội sẽ là hư bột hư đường mất. Nhỏ nhẹ nhàng khoát tay vào tay Tên Khang.

- Anh à! Thời tiết hôm nay đẹp thật đó. – Giọng nhỏ nhẹ nép đầu vào tay Khang.

Fan cuồng của Tên Khang cũng khôn hồn mà lượng đi chỗ khác.

- Có chuyện gì vậy?

- Không có gì. Xìt qua kia chút coi bên đây nắng muốn chết. - Giả đồ đánh trống lảng.

Ngồi được một chút nữa, trong đầu Min bỗng lóe lên một ý tưởng táo bạo nhỏ lẩy trong túi ra cái khăn choàng to ơ là to.

- Em định làm gì vậy?

Tên Khang nhìn về mặt đầy gang ác của Min mà lo lắng. Còn Min ra sức quần chặt thật chặt.

- Đừng trách tôi! tất cả là do anh “xấu xí” quá nên tôi mới phải dùng đến cách này.

Hoàn tất tên Khang chỉ thấy mỗi con mắt.

- Ha... ha... - Min nhìn hấn cười phá lên - Như vậy đỡ hơn rồi.

- Thật sao? - "Em đang ghen à" Cái bộ mặt của Min làm hấn dễ dàng nhận ra, nên cũng bằng lòng để vậy.

5 phút sau vẫn tiếp diễn tình huống y chang, nhưng lần này là mấy thằng con trai “Nhìn nhìn rồi lại chăm chăm” Min

- Đây...- Nija Khang gọi Min.

- Chuyện gì???

- À... thì.... - Hấn ôm đầu Min vào lòng ngực hấn.

- Buông tôi ra! Anh làm cái gì vậy? - ra sức đẩy.

- Tại vì em xinh đẹp quá nên tôi mới phải dùng biện pháp này.

- Gì... gì chứ. - Tay hấn ôm chặt quá Min không thể nói rành mạch chẳng? Hay vì lý do gì khác. - Mau buông ra! Tôi muốn đi về.

- Vừa nãy em nói thôi tiết hôm nay đẹp mà. Ở thêm chút nữa chắc không sao đâu. - Vẫn không buông Min ra.

Bịch.... một cú đâm vào bụng.

- Biến thái. Muốn thì ở đây một mình đi - Min đứng dậy bỏ đi

- Đây...! Chờ tôi với! Tôi chỉ đùa thôi mà.

(Những ngày tháng vui vẻ tưởng chừng như sẽ tồn tại mãi mãi này liệu rằng nó có trọn vẹn? đằng sau những tháng ngày bình yên là mưa giông hay sẽ là bão tố?)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé Á!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hộp âm nhạc

Trên sân khấu#

MC: Cuộc thi đã đi những chặng đường dài đằng đẵng, các đội thi đã cống hiến hết mình, họ đã đem đến cho chúng ta những màn biểu diễn trên cả tuyệt vời, dù đội nào sẽ bước tiếp đội nào sẽ dừng lại thì họ vẫn sống mãi trong lòng người hâm mộ chúng ta. Tôi xin thay mặt toàn thể khán giả và ban giám khảo gửi lời chúc và lời chia buồn tới các đội thi. Sau đây tôi xin công bố kết quả của buổi diễn hôm nay ba đội thi xuất sắc lọt vào đêm chung kết cuộc thi âm nhạc thường niên là..... Xin chúc mừng.....“The White” (đội của Min và Chi) với tổng bình chọn khán giả là 25,24 % và điểm từ ban giám khảo là 25,75 điểm, các bạn là đội đầu tiên bước vào đêm chung kết xin chúc mừng các bạn. Tiếp theo, xin chúc mừng.....đội “The Black” (Đội của Kiều My và Thiên Phong) với tổng bình chọn từ khán giả là 25,74% và điểm từ ban giám khảo là 29,75 điểm, xin chúc mừng các bạn. Và.... Đội cuối cùng được vào vòng chung kết chính là..... Xin chúc mừng.....“The First” (đội của một tiểu thư có tiếng nhưng chưa biết mặt). Các bạn là đội cuối cùng lọt vào vòng chung kết với tổng bình chọn từ khán giả là 19,17% và điểm từ ban giám khảo 29,5 điểm. Chúc mừng 3 đội!!!

Nơi đợi xe đưa đón của các con ông cháu cha

Min và tên Khang đang đợi Ken và Chi đi lấy xe nhưng Min không thể ngồi yên nhờ bay nhảy đủ kiểu.

Á... á.... tại nạn xảy ra (bàn chân nơi và cổ chân một ngã)

- Ui...za.... – Min ngồi một cục ôm chân, cảm giác đau chạy từ chân lên tới đầu.

- Em bị sao vậy? - Tên Khang đang ngồi gần đó đi điem đăm lại hỏi hăng.

- Hi..... Không sao - Ngược mặt lên nhìn Tên Khang cười trừ, chứ nói ra sợ hấn lại trêu nhỏ.

- Đưa Tôi xem có phải trẹo chân rồi không?

- Đầu... đầu có. Không sao?

Dù có nói gì thì chân Min cũng nằm trong tay hấn rồi.

- Em đúng là.... Có đau lắm không?- Hấn ngồi cau mày nhìn cổ chân ửng đỏ kèm chút triệu chứng sưng tấy.

- Không... Không có sao mà. – Rút lại.

- Đừng cử động. - Hấn giữ lại, cố tìm cách chữa trị.

Cùng lúc đó một cuộc hẹn không hề sắp đặt, họ nhìn nhau đầy máu lửa và lạnh lùng. Thiên Phong từ trong bước ra và lên tiếng trước.

- Chúc mừng em trai! cuối cùng cũng may mắn lọt vào vòng chung kết. - Giọng bòn cọt.

- Cảm ơn! Cũng nhờ phước anh cả. – Tên Khang đặt chân Min xuống đứng dậy để thêm phần khí thế.

- Nhưng đừng đắc thắng tôi không để cậu tiến thêm bước nào nữa đâu. – Tên Thiên Phong nở nụ cười nửa miệng.

- Được thôi tôi sẽ chờ. Xem anh sẽ làm gì để ngăn cản tôi.- Vẫn giữ đúng phong thái hấn ngày Tên Khang vô cùng bình thản trả lời

Thiên Phong không đòi co gì thêm hấn chuyển ánh nhìn sang Min.

- Đã lâu không gặp.

“Tên khốn đáng ghét, chuyện lần trước tôi chưa có dịp báo thù, lần này lại tự mò tới à?” Min liếc hấn dữ tợn.

- Đạo này cậu đòi khẩu vị rồi à? Không ăn “Nhà hàng” nữa mà giờ lại nhặt mó “hàng rong” này để thưởng thức sao. Mùi vị không tệ chứ?

- Tên khốn. Anh có ý gì? – Min nổi máu.

- Cô ngốc à! Nhìn biểu hiện của cô chắc là chưa ngủ với nhau rồi. Tôi khuyên cô đừng ngây thơ quá thứ “hàng rong” như cô có dâng đến miệng cậu ta cũng chả thèm. Có cần tôi nói cho biết cô là người thứ bao nhiêu rồi không?

- Anh im miệng cho tôi! – Tên Khang quát lớn giọng rất căng.

- Tôi nói sai à? Không phải cậu là một người đào hoa sao? Kể ra thì cậu và bà ta thật giống nhau, vô cùng đào hoa, chỉ khác ở chỗ. Bà ta nằm ngửa để làm tiền còn cậu nằm sấp để tiêu tiền. - Hấn nhấn mạnh từng chữ làm lời nói hấn thật khó nghe.

- Anh đừng quá đáng. – Tên Khang nắm chặt tay, hấn cố kiềm chế, hành động sai sót của hấn sẽ gây một hậu quả khôn lường.

- Tôi quá đáng sao? - Tự chỉ vào mình vờ thắc mắc. – Không phải tôi chỉ nói sự thật thôi sao?

Tên Khang cố kiềm lại nổi bực tức trong lòng, tay nắm thật chặt, chân bám thật sâu xuống đất. Vì hấn biết rằng Thiên Phong đang cố tình đem chuyện quá khứ của mẹ hấn ra đã kích. Trong lúc đó một bàn tay giữ tay tên Khang lại như muốn ngăn lại cơn nóng giận trong hấn, rồi vèo một cái.

Bóp... một cú đấm bay từ phía hấn về chỗ tên Thiên Phong

- Tên khốn. Cầm miệng cho tôi! Tôi không thể tin rằng những lời vừa rồi được thốt ra từ miệng một thiếu gia danh giá như anh. Nó thật bốc mùi. - Min lao người cho hấn một cú thật đau đốn.

- Con khốn. Mày dám... – Có chút xoay vòng sao khi nhận đòn vừa rồi của Min nhưng tên Thiên Phong vẫn đủ sức vung tay đánh trả lại.

Tuy nhiên Min của hôm nay không phải Min của lúc trước, nhờ chặn lại tất cả rồi không chế tên Thiên Phong.

- Không có gì là tôi không giám cả. Thế nên đừng thách tôi. - Đẩy hấn ra xa mạnh bạo

- Được! Hãy đợi xem tao sẽ làm gì mày. - Liếc nhìn Min bằng ánh mắt căm thù.

- Được thôi tôi sẽ đợi.

Tên Thiên Phong ôm thương tích + tức giận bỏ đi.

- Về thôi! – Min quay sang kéo tay tên Khang.

- Em không định giải thích với Tôi chuyện vừa xảy ra sao? - đứng im không nhúc nhích.

- Có chuyện gì đâu chứ. Chỉ là đuổi chó đi thôi.

- Em đã nghĩ đến hậu quả của chuyện này chưa?

- Tôi không cần biết. Tôi chỉ biết hấn làm anh không vui nên bị vậy là đáng đời.

- Ngốc. Lỡ em xảy ra chuyện gì thì sao? – Kéo nhỏ ôm vào lòng.

Tâm trạng Min lắng lại “Sẽ không có chuyện gì đâu? Tôi sẽ sống khỏe mạnh và sẽ không để bất kỳ ai làm hại tôi hay người thân bên cạnh tôi. Chi, Ken hay anh tôi đều sẽ bảo vệ”.

- Anh đừng lo quá... sẽ không sao đâu. - Bỗng Min khụy người rồi đổ xuống như cây mất rễ

- Em sao vậy?

- Chân.... Chân tôi...- Nãy giờ lo đánh nhau nên nhỏ quên mình bị trật chận luôn.

- Đò ngốc này. Đứng im đó chờ Tôi một chút. - Nhận ra vấn đề hấn buông Min ra để nhỏ tự đứng trụ bằng một chân.

- Anh định làm gì?

- Lên đi. Tôi đưa em ra xe. - Ngồi xuống quay lưng về phía nhỏ. – Mau lên còn đợi gì nữa? Bọn họ đang đợi chúng ta đó.

Nhỏ bầm bụng ngại ngần leo lên, choàng tay qua cổ hấn, nhỏ nhận ra tấm lưng hấn rộng và ấm áp biết bao nhiêu. Đi được một đoạn tên Khang dừng lại.

- Theo bản tính của anh ta thì không dễ gì bỏ qua chuyện lúc nãy đâu. Nên để tránh chuyện không hay xảy ra. Từ ngày mai em không được rời khỏi tôi nửa bước.

- Gì chứ? Anh đừng quá đáng. Tôi tự lo được, không cần anh bảo vệ.

- Nếu em không ngoan ngoãn nghe lời thì đừng trách tôi dùng biện pháp mạnh.

- Anh đang đe dọa tôi sao?

- Không. Tôi chỉ muốn bảo vệ người tôi yêu thôi.

Bên phía tên Thiên Phong#

Đang mang một mớ thuốc nổ trên người hấn đi như có thể nổ bất cứ lúc nào.

Ầm... Tông vào nhau.

- Chết tiệt! Cô đi đứng không có mắt à?

- Em... Em xin lỗi... tại em có việc gấp quá. - Giọng nói nhỏ nhẹ êm tai, đầy quyến rũ vang lên.

Hấn đưa mắt nhìn, một cô gái thân hình mảnh mai, đôi mắt to tròn, đôi môi lá liễu, vô cùng xinh đẹp và dịu dàng hiện lên như tiên nữ mới hạ phàm, hồn hấn như lạc đi vào cõi mộng.

- Anh à? Anh không sao chứ? – cô gái lay nhẹ.

- Tôi... tôi không sao? Tiểu thư... đây là?

- Em là Linh Ngọc thành viên của nhóm The First. Chúng ta đã gặp nhau vài lần rồi nhưng chắc anh không nhận ra em đâu. Xin lỗi đã đụng trúng vào anh.

- Không sao. Tôi cũng có lỗi. Xin lỗi đã lớn tiếng. Tôi có chút chuyện nên hơi bực mình.
- Không sao. Anh không trách em là em vui rồi. Xin lỗi em có việc đi trước.
- Chào tiểu thư.
- Chào anh.

Họ lướt qua nhau đầy ảm ý.

Ngày hôm sau#

Tên Khang đứng trước phòng Min gõ cửa.

- Em có trong đó không?

Nhưng không ai trả lời. Một người hầu đi ngang qua bắt gặp và lên tiếng.

- Tiểu thư Linh Lan đã ra ngoài từ sáng sớm.
- Vậy sao? Cô ấy có nói là đi đâu không?
- Dạ thưa! Không.
- Vậy cô có biết cô ấy đi với ai không?
- Hình như... Tiểu thư chỉ đi một mình. Nhìn tiểu thư có vẻ gấp gáp.
- Được rồi. Cảm ơn cô.

Hắn móc điện thoại gọi ngay cho Min nhưng nhỏ chẳng bắt máy, reo đến cả mười mười lần cũng không ai trả lời. Vừa tắt máy để lo lắng hắn lập tức nhận được cuộc điện thoại từ biệt thự riêng của mình.

- Thiếu gia. Có chuyện không hay rồi. Cậu trở về mau.
- Có chuyện gì?
- Đại thiếu gia... Cậu ấy vừa đến đây.
- Ông nói sao? Anh ta đến đó để làm gì.
- Sáng nay cậu ấy dẫn một đám người đến đập phá đồ đạc trong phòng tiểu thư Linh Lan.
- Có chuyện đó sao. Tôi biết rồi. Đừng nói chuyện này với Linh Lan. Tôi sẽ về ngay.
- Thật ra... tiểu thư... Tiểu thư đang ở đây rồi. Tâm trạng cô ấy xem ra rất kích động. Từ lúc xảy ra chuyện cô ấy đã đóng chặt cửa phòng không để ai vào cả.
- Tôi sẽ về ngay. - Cúp máy và lập tức quay về.

2 tiếng sau, Tại biệt thự của Tên Khang#

Hắn bước những bước chân thật hồi hộp, khuôn mặt đầy lo lắng.

- Thiếu gia! cậu về rồi.
- Linh Lan đang ở đâu?
- Tiểu thư vẫn ở trong phòng chưa hề bước ra ngoài.

Cô chạy thật nhanh băng qua hết đoạn cầu thang đến trước cửa phòng của Min.

Cốc cốc

- Linh Lan. Mau mở cửa!

-...* Không trả lời*...

- Nếu em không mở cửa tôi sẽ tông cửa vào.

Chẳng một ai đáp lại, sự yên tĩnh phía bên trong làm người ta lo sợ. Hắn hít một hơi thật dài lấy đà tông mạnh vào cách cửa *Rầm...* Cách cửa đổ sầm xuống. Căn phòng hiện lên như một mớ hỗn độn, tất cả đồ đạc đều bị lục tung lên. Những cuộn băng nằm lăn lóc, mảnh vỡ chai, lọ thủy tinh rải khắp sàn nhà. Căn phòng tưởng chừng như vừa bị một cơn bão dữ dội càn quét. Trong một góc tối, sát mép giường, Min ngồi lặng thính gục mặt, nhỏ ôm khư khư thứ gì đó trên tay chẳng rõ. Tên Khang tiến từng bước chậm rãi lại gần.

- Em không sao chứ?

Min ngẩng mặt lên đưa đôi mắt xung đồ vì khóc quá nhiều nhìn hắn, những giọt nước mắt vẫn cứ trào ra không ngớt. Min cắn chặt môi nhưng không thể ngăn nổi những tiếng nấc nghẹn lời.

- Nó... Nó vỡ rồi. – Min chìa ra một hộp âm nhạc cũ đã vỡ thành từng mảnh. Đây chính là món quà duy nhất mà ba Min đã tặng, hơn thế nữa nó còn là món đồ quý giá từ người thầy mà Min trân quý. Ông đã dày công lồng một bài hát độc quyền vào chiếc hộp này. Đây có thể xem là thứ quý giá hơn cả mạng sống của Min.

Nhưng giọt nước mắt Min làm lòng tên Khang quặn thắt, hắn chưa bao giờ thấy Min buồn nhiều đến vậy.

- Đừng khóc nữa. Mọi chuyện sẽ tốt thôi. Tôi đã đến bên em rồi.

Tên Khang lau đi những giọt lệ đang đầm trên má của Min rồi ôm chầm lấy nhỏ, cố làm dịu đi nỗi buồn trong Min nhưng chẳng thể cản lúc những tiếng nấc càng to hơn, nước mắt càng nhiều hơn. Rồi bất chợt lặng im.

- Em sao vậy Linh Lan. Linh Lan. - Đỡ lấy Min với vẻ mặt vô cùng lo lắng - Mau gọi bác sĩ.

Min ngất đi vì mệt.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Mít ướn

Phòng Tên Khang#

Hắn ngồi cách chiếc giường đưa mắt nhìn Min đang chìm sâu vào giấc ngủ.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với em?

Rồi hắn với tay cầm từng mảnh vỡ của chiếc hộp âm nhạc đang nằm lăn lóc trên chiếc bàn gần đó. Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh lúc Min khóc nức nở khi cầm nó.

- Thứ này quan trọng với em vậy sao?

Nghiên cứu một lúc thật lâu, hắn quyết định sửa lại cho Min. Bật một chiếc đèn nơi bàn làm việc trong phòng, bày một ít dụng cụ cần thiết, hắn cặm cụi sửa. Trời tối dần rồi chuyển sang đêm, công việc sửa chữa dường như quá sức với hắn. Đứng dậy và lấy cho mình cốc cafe đen để tỉnh táo hơn, hắn lại bắt tay vào công việc. Loáng thoáng vài giây hắn lại nhìn Min như để lấy tinh thần. Đã rất khuya 2 mắt hắn mỏi nhừ, mờ đi nhưng mọi thứ chẳng thể ngăn cản hắn, hắn vẫn tiếp tục kiên trì cho đến khi chiếc hộp phát ra những âm thanh đầu tiên. Mắt hắn sáng bừng lên, môi nở nụ cười mãn nguyện, trời đã gần sáng và hắn cũng ngủ thiếp đi trên bàn trong giai điệu êm ái của bài hát phát ra từ chiếc hộp.

Bình minh đến, khi những tia nắng đầu tiên chiếu qua khung cửa sổ cũng là lúc Min bàng hoàng tỉnh giấc.

- Mình đang ở đâu thế này? – Chút ấn tượng về việc xảy ra hôm trước, nhớ giật mình thốt lên. - Hộp âm nhạc... hộp âm nhạc của mình.

Min lật đặt xuống giường, 2 chân vừa chạm xuống sàn nhà nhỏ mới bất chợt nhận ra giai điệu của bài hát quen thuộc, chính là nó bài hát từ chiếc hộp âm nhạc của Min. Đôi chân Min nhẹ bước đến chỗ bàn làm việc của tên Khang, nhỏ đưa đôi mắt ngơ ngàng nhìn chiếc hộp “Nó vẫn hoạt động”. Nâng chiếc hộp lại gần hơn, Min mỉm cười nhìn những mảnh vỡ được dán cẩn thận nhưng có chút méo mó do thợ ngoài nghề “Anh đã sửa nó sao?”. Rồi chiếc hộp Min khẽ chạm nhẹ bàn tay có lắm miếng băng dán cá nhân của tên Khang, rồi không hiểu tại sao đôi mắt nhỏ lại rung rung, một thứ chất lỏng được định nghĩa là nước mắt lại tràn ra.

Tên Khang cũng tỉnh giấc vì tay hắn thấy lạnh, lạnh vì nước mắt Min đang rơi là cả trên tay hắn mà. Bật người đứng dậy khi phát hiện Min đang khóc, hắn cuống lên vì lo lắng.

- Em sao vậy?

Min vẫn chẳng trả lời nhỏ gục mặt.

- Đừng khóc nữa. Đây tôi đã sửa nó lại cho em rồi. - Hấn cứ ngỡ Min lại khóc vì vụ chiếc hộp âm nhạc, nên lật đặt lấy đưa cho nhỏ.

- Không... không phải... – Min lắc đầu, mặt vẫn gục xuống.

Rồi nhỏ cầm lấy tay hấn, trong khi hấn vẫn chưa hiểu chuyện gì.

- Tay anh... có đau lắm không.

Tên Khang bật cười, tâm trạng thoải mái ra hấn, hấn đặt tay lên đầu Min trong khi nhỏ tiếp tục gục mặt (Vì tay hấn ở dưới mà, nhỏ đang nhìn cái tay đầy lo lắng)

- Em đúng là ngốc thật... nó sẽ sớm lành thôi. Vui lên nào! Em trở thành cô gái mít ướt thế từ khi nào vậy?

Híc híc....giảm, giảm... Min quệt hết mớ nước mắt, vết sạch mớ nước mũi, rồi ra sức lấy chân mình nghiền nát chân hấn.

- Tôi đang lo lắng cho anh. Mà anh còn trêu tôi được sao. Hứ - Min bỏ đi.

Tên Khang không đuổi theo, hấn đứng nhìn cái điệu bộ mắc cỡ đầy đáng yêu của Min. “Chỉ cần em mãi như thế là tôi đủ hạnh phúc rồi”, hấn ngã ra ghế và đánh thêm một giấc nữa vì đêm qua hấn có ngủ chút nào đâu.

~ Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ ~

(Các bạn hóng chuyện -> Tg ra Chap mới.

Tác giả hóng comment -> các bạn.....)

Tg đã đáp ứng sự hóng hót của các bạn rồi. Các bạn còn chần chừ gì nữa???

Bạn đang đọc truyện *Tôi Cần Em, Cô Gái Nhỏ Bé A!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.